

РІШЕННЯ ДЛЯ ПОСТУПУ ЛЮДСТВА

**Система запитування L2Q — це
освітній шлях, якого бракує**

SEAN GRINYER

**worldeducation.online
q2l.online**

ЗМІСТ

ЧОМУ ДІТЯМ ПОТРІБЕН ІНСТРУМЕНТАРІЙ ЗАПИТУВАННЯ L2Q	4-13
---	-------------

ЧОМУ СИСТЕМА L2Q Є ОСВІТНІМ ШЛЯХОМ, ЯКОГО БРАКУЄ	14-17
---	--------------

ІНСТРУМЕНТАРІЙ ЗАПИТУВАННЯ L2Q

1. ДЖЕРЕЛО І ПОХОДЖЕННЯ	18-44
2. СТАНДАРТ ДОКАЗІВ	45-73
3. СТИМУЛ І ВИГОДА	74-99
4. ХАРАКТЕР І ПОСЛІДОВНІСТЬ	100-126
5. ДОЗВІЛ НА ЗАПИТУВАННЯ	127-153
6. ЕМОЦІЙНИЙ ВПЛИВ	154-192
7. НАРАТИВ І РЕАЛЬНІСТЬ	193-222
8. ПСИХОЛОГІЧНИЙ ВПЛИВ	223-247
9. ЗАСТОСОВУЙТЕ ОДИН І ТОЙ САМИЙ СТАНДАРТ УСЮДИ	248-272

ПОСТУП ЛЮДСТВА	273-299
-----------------------------	----------------

**ВИ НЕ МОЖЕТЕ ВЧИТИСЯ З ТОГО,
ЧОГО НЕ МОЖЕТЕ ПОБАЧИТИ**

ЧОМУ ДІТЯМ ПОТРІБЕН ІНСТРУМЕНТАРІЙ ЗАПИТУВАННЯ L2Q

ДАТИ ДІТЯМ ІНСТРУМЕНТАРІЙ ЗАПИТУВАННЯ L2Q, ЩОБ ЗАХИСТИТИ ЇХНІЙ РОЗУМ, СПРИЯТИ НАВЧАННЮ, РОЗПІЗНАВАТИ ІСТИНУ ТА ПЕРЕРВАТИ ПОВТОРЕННЯ ОБМАНУ

Розум дітей і їхнє навчання формуються світовим середовищем ще до того, як вони повністю розуміють, що саме їх формує.

Саме тому дітям потрібен Інструментарій запитування L2Q.

Інструментарій запитування L2Q — це не звичайний освітній ресурс.

Це новий для світу структурований освітній метод, розроблений на основі книги Book of Evidence та організований через World Education Online, щоб дати дітям структурований метод навчання тому, як ставити запитання щодо реального світового середовища, розпізнавати істину, розвивати незалежне мислення та не дозволяти створеним брехням формувати їхній розум і навчання.

Інструментарій запитування L2Q не говорить дітям, що їм думати.

Інструментарій запитування L2Q дає дітям структурований метод ставити запитання щодо того, що їм показують, застосовуючи той самий стандарт до інформації,

дорослих, шкіл, систем, грошей, влади, наративів, поведінки, психологічного впливу та власних припущень.

Він навчає їх перевіряти, що є істинним, розпізнавати обман, розуміти психологічний вплив і застосовувати той самий стандарт усюди.

Йдеться не лише про засвоєння більшої кількості інформації.

Йдеться про те, щоб дати дітям інструменти для постановки запитань щодо світового середовища до того, як створені брехні, повторювані наративи, емоційний вплив, страх, влада, мовчання, залежність і введення в оману сформують їхнє сприйняття світу.

Коли дітей не навчають правильно ставити запитання, їхній розум залишається відкритим для того, що повторюється, захищається, приховується, нормалізується та подається їм як істина.

Створені брехні не лише вводять дітей в оману.

Вони впливають на те, як діти бачать, навчаються, думають, довіряють, розуміють і реагують на світ навколо них.

ПСИХОЛОГІЧНИЙ ВПЛИВ І РОЗУМ ДІТЕЙ

Психологічний вплив — одна з найважливіших частин Інструментарію запитування L2Q.

Психологічний вплив має значення, тому що обман діє через розум ще до того, як діти отримують інструменти для його розпізнавання.

Те, що повторюється, винагороджується, викликає страх, приховується, нормалізується, захищається або подається як істина, формує сприйняття, навчання, довіру, розуміння та

поведінку дітей.

Дітям потрібно дати інструменти, щоб вони ставили запитання про те, як інформація, історії, системи, влада, страх, тиск, винагорода, покарання, мовчання, повторення та емоційний вплив впливають на їхній розум.

Коли діти вчаться ставити запитання щодо психологічного впливу, вони починають розуміти, як світове середовище формує людей зсередини.

Це розуміння захищає їхній розум.

Воно сприяє навчанню.

Воно розвиває незалежне мислення.

Воно дає дітям здатність розпізнавати істину.

Воно усуває обман як шлях контролю через розум дітей, тому що створені брехні ставляться під питання, перевіряються та викриваються замість того, щоб їх приймали, повторювали й успадковували.

ПСИХІЧНЕ БЛАГОПОЛУЧЧЯ ТА УСУНЕННЯ ОБМАНУ

Обман не лише приховує істину.

Він впливає на те, як діти відчують, думають, довіряють, навчаються та бачать світ.

Коли дітей оточують створені брехні, повторювані наративи, страх, мовчання, емоційний вплив, тиск, влада та введення в оману, світ починає виглядати темнішим, заплутанішим, загрозливішим і безнадійнішим, ніж він насправді має бути.

Це впливає на розум дітей.

Це впливає на їхнє навчання.

Це впливає на їхню впевненість у здатності розуміти світ.

Це впливає на їхню здатність довіряти тому, що є істинним.

Саме тому Інструментарій запитування L2Q має центральне значення для захисту розуму дітей, зміцнення навчання та поліпшення психічного благополуччя через освіту.

Коли дітям дають інструменти для правильного запитування, обман починає втрачати владу над їхнім сприйняттям.

Створені брехні ставляться під питання замість того, щоб поглинатися.

Наративи, засновані на страху, перевіряються замість того, щоб повторюватися.

Влада досліджується замість сліпого прийняття.

Емоційний вплив розпізнається замість того, щоб керувати їхнім мисленням.

Мовчання ставиться під питання замість того, щоб дозволяти прихованій шкоді тривати.

Дітей не залишають самих у світі, який їх не навчили розуміти.

Їм дають структурований метод ставити запитання щодо того, що формує їхній розум.

Їм дають спосіб відокремлювати істину від створених брехень.

Їм дають спосіб бачити світ ясніше, а не лише темнішу версію, створену через обман, страх, наративи, мовчання та

психологічний вплив.

Коли обман усувається з розуміння дітей, світ не мусить здаватися таким безнадійним, заплутаним або темним.

Діти починають бачити, що проблеми створюються, повторюються, захищаються та продовжуються через поведінку, системи, стимули, мовчання, наративи та відсутність структурованого шляху L2Q для запитування на основі доказів.

Це означає, що світ стає тим, щодо чого вони ставлять запитання, що вони розуміють, з чого навчаються та що допомагають поліпшувати.

Це зміцнює психічне благополуччя, тому що діти вже не лише поглинають вагу світу.

Вони вчаться його розуміти.

Вони вчаться ставити щодо нього запитання.

Вони вчаться бачити, що є істинним.

Вони вчаться розвивати незалежне мислення.

Надання дітям Інструментарію запитування L2Q захищає їхній розум, даючи їм метод усунення обману зі свого сприйняття світу.

Коли обман втрачає свій шлях через розум дітей, страх, плутанина, хибна темрява та повторювані наративи втрачають силу формувати те, як діти бачать реальність.

ЗАПИТУВАННЯ ПРО МОВЧАННЯ, ГРОШІ ТА МЕХАНІЗМ, ЩО ЗАХИЩАЄ ОБМАН

Дітям також потрібен Інструментарій запитування L2Q,

тому що обман захищається мовчанням.

Мовчання не є порожнім.

Мовчання захищає те, що не ставиться під питання.

Мовчання захищає те, що люди бояться сказати.

Мовчання захищає те, що системи не хочуть викривати.

Мовчання захищає те, що гроші, залежність, зайнятість, посада, репутація, влада та страх тримають прихованим.

Це має значення, тому що діти навчаються у світі, де мовчання вже діє.

Їх навчають дорослі, яких самих навчали, готували, оплачували й помістили в систему, де їхня роль — навчати, передавати, повторювати та оцінювати інформацію в межах системи, яка навчила їх самих.

Це не означає, що вчителі — погані люди.

Це означає, що сама освіта перебуває в тому самому світовому середовищі, яке L2Q навчає дітей ставити під питання.

Сучасна освіта не навчає дітей належним чином ставити запитання щодо механізму, що стоїть за мовчанням.

Вона не навчає дітей належним чином запитувати, що захищають гроші, що контролює залежність, чого вимагає зайнятість, чому перешкоджає влада, що приховує репутація, що змушує замовкнути страх, що формують стимули та чому системи дозволяють продовжуватися.

Коли дітей не навчають ставити запитання щодо мовчання, вони вчаться приймати світ таким, яким його їм показують.

Вони вчаться тому, що повторюється, але не тому, що

приховується.

Вони вчаться тому, що схвалюється, але не тому, що захищається.

Вони вчаться тому, чого навчають, але не тому, чого уникають.

Вони вчаться функціонувати у світовому середовищі, не розуміючи механізму, який утримує створені брехні, обман, страх, залежність і повторювані закономірності.

Інструментарій запитування L2Q дає дітям метод ставити запитання щодо цього механізму.

Він навчає їх запитувати:

Про що не говорять?

Чому про це не говорять?

Хто отримує вигоду від мовчання?

Що захищають гроші?

Що контролює залежність?

Чому перешкоджає страх?

Що влада не дозволяє людям ставити під питання?

Яка повторювана закономірність продовжується, тому що люди мовчать?

Саме тому ставити запитання щодо мовчання необхідно для захисту розуму дітей і розвитку їхнього навчання.

Коли діти вчаться ставити запитання щодо мовчання, вони починають бачити те, що приховано за поверхнею освіти, систем, влади, наративів, грошей і повторюваної поведінки.

Коли вони бачать, що захищає мовчання, вони починають

розуміти механізм обману.

Коли вони розуміють механізм обману, розвивається незалежне мислення.

Коли розвивається незалежне мислення, створені брехні втрачають свій шлях через розум дітей.

Саме так Інструментарій запитування L2Q дає дітям метод усунення обману зі свого сприйняття світу.

Він дає їм здатність ставити запитання щодо того, що показується, що приховується, що захищається, що повторюється, за що платять, чого бояться, що замовчується та що подається як істина.

Це має центральне значення для поліпшення освіти, тому що освіта не може поліпшуватися, доки вона навчає дітей повторювати інформацію, не навчаючи їх ставити запитання щодо мовчання, грошей, залежності, стимулів і влади, які формують світове середовище навколо них.

ЧОМУ ЦЕ МАЄ ЦЕНТРАЛЬНЕ ЗНАЧЕННЯ ДЛЯ Q2L І YOUNG QUESTIONERS

Це має центральне значення для Q2L і Young Questioners.

Дітей безпечно охоплюють через батьків, учителів, опікунів, школи, освітні середовища та відповідальних дорослих, щоб дати їм інструменти для правильного запитування, навчання з реального світового середовища та розвитку незалежного мислення до того, як той самий світ сформує їх так, що вони почнуть його повторювати.

Завдання не полягає в тому, щоб говорити дітям, що їм думати.

Завдання полягає в тому, щоб дати дітям метод L2Q, аби вони ставили запитання, бачили, розуміли, розпізнавали істину, захищали свій розум, розвивали навчання та вчилися з реального світового середовища.

Діти навчаються не лише від дорослих.

Діти навчаються від інших дітей.

Вони спостерігають одне за одним.

Вони впливають одне на одного.

Вони діляться ідеями, поведінкою, звичками, інтересами, розумінням і способами мислення.

Коли у дітей розвивається запитування, воно поширюється від дитини до дитини.

Коли у дітей розвивається розуміння, воно поширюється від дитини до дитини.

Коли у дітей розвивається незалежне мислення, воно поширюється від дитини до дитини.

Діти, які вчать ставити запитання, допомагають іншим дітям учитися ставити запитання.

Діти, які вчать розуміти, допомагають іншим дітям учитися розуміти.

Діти, які розвивають незалежне мислення, допомагають іншим дітям розвивати незалежне мислення.

Саме тому діти є основним шляхом до змін.

Вплив не зупиняється на одній дитині.

Він поширюється через групи дітей, класи, школи, спільноти та майбутні покоління.

Коли діти вчаться ставити запитання, вони починають бачити.

Коли вони починають бачити, вони починають розуміти.

Коли розвивається розуміння, розвивається незалежне мислення.

Коли розвивається незалежне мислення, обман втрачає свій шлях.

Коли обман втрачає свій шлях, шкода, створена обманом, втрачає свій шлях через людей, освіту, системи та суспільство.

Саме тому надання дітям здатності правильно ставити запитання — одна з найважливіших речей, які має робити освіта.

Це захищає розум дітей.

Це зміцнює навчання.

Це розвиває незалежне мислення.

Це усуває обман зі світу, даючи наступному поколінню здатність розпізнавати істину.

Дітям потрібні інструменти для правильного запитування.

Саме так розвивається навчання.

Саме так розвивається незалежне мислення.

Саме так обман втрачає свій шлях.

Саме так поліпшується освіта, щоб поліпшувався світ.

Світ, заснований на істині, починається тоді, коли дітям дають інструменти для правильного запитування.

ЧОМУ СТРУКТУРОВАНА СИСТЕМА ЗАПИТУВАННЯ L2Q НА ОСНОВІ ДОКАЗІВ Є ОСВІТНІМ ШЛЯХОМ, ЯКОГО БРАКУЄ

Структурована система запитування L2Q на основі доказів відрізняється тим, звідки вона походить.

Її було розроблено на основі книги Book of Evidence.

Книга Book of Evidence задокументувала понад 30 років безпосереднього досвіду з часовими позначками, доказів, публічних записів, оспорювань і повторюваних закономірностей, показаних самим світовим середовищем.

У міру накопичення доказів дедалі помітнішою ставала суперечність.

Запитування вже існувало.

І все ж повторення тривало.

Те саме введення в оману тривало.

Те саме мовчання тривало.

Та сама залежність тривала.

Ті самі суперечності тривали.

Ті самі повторювані закономірності тривали.

Книга Book of Evidence не виявила відсутності запитування.

Вона виявила, що запитування вже існувало, тоді як той самий світ продовжував повторюватися.

Ця суперечність лежить у самому центрі Структурованої системи запитування L2Q на основі доказів.

Якщо запитування вже існувало, чому ті самі закономірності продовжувалися?

Книга Book of Evidence неодноразово виявляла ту саму суперечність.

Запитування вже існувало.

І все ж повторення тривало.

Це показало, що проблема полягала не у відсутності запитування.

Проблема полягала у відсутності структурованого освітнього шляху на основі доказів для навчання тому, як ставити запитання щодо самого світового середовища.

Люди можуть ставити запитання й усе одно повторювати світ навколо себе.

Люди можуть ставити запитання й усе одно залишатися сформованими тим самим світовим середовищем, яке породжує повторення.

Люди можуть ставити запитання й усе одно успадковувати, приймати, захищати та продовжувати повторювані закономірності.

Тому існування запитування не є доказом того, що людей навчили, як запитувати.

Існування запитування не є доказом того, що людей навчили розуміти, що саме породжує повторення.

Компонентом, якого бракувало, не була більша кількість інформації.

Інформація вже існувала.

Компонентом, якого бракувало, не було додаткового запитування.

Запитування вже існувало.

Компонентом, якого бракувало, був структурований освітній шлях на основі доказів для навчання тому, як ставити запитання щодо самого світового середовища.

Структурований освітній шлях на основі доказів для дослідження того, що неодноразово продовжувалося, попри те що запитування вже існувало.

Структурований освітній шлях на основі доказів для дослідження механізмів, відповідальних за породження повторення.

Цим шляхом, якого бракувало, стала Структурована система запитування L2Q на основі доказів.

Структурована система запитування L2Q на основі доказів була розроблена на доказовій основі, закладеній у книзі Book of Evidence.

Її було розроблено, тому що книга Book of Evidence виявила повторювані закономірності, які продовжувалися, попри те що запитування вже існувало.

Її було розроблено, тому що книга Book of Evidence виявила відсутність освітнього шляху.

Її було розроблено, тому що книга Book of Evidence показала: запитування і навчання тому, як запитувати, - не одне й те саме.

L2Q було розроблено для дослідження того, що неодноразово продовжувалося, попри те що запитування вже існувало.

L2Q було розроблено для дослідження механізмів, відповідальних за породження повторення, а не лише для дослідження наслідків, породжених повторенням.

L2Q було розроблено для дослідження світового середовища, а не лише щоб діяти всередині нього.

L2Q було розроблено, щоб допомогти людям розуміти світове середовище, а не лише функціонувати всередині нього.

Саме тому Структурована система запитування L2Q на основі доказів відрізняється.

Саме тому Структурована система запитування L2Q на основі доказів є освітнім шляхом, якого бракує.

Джерело й походження запитування мають значення.

Джерело й походження Структурованої системи запитування L2Q на основі доказів мають значення.

Структурована система запитування L2Q на основі доказів походить із доказової основи, закладеної у книзі Book of Evidence.

Розуміння того, звідки походить система, є першим кроком до розуміння того, чому вона відрізняється.

Саме тому перший розділ починається з Джерела і походження.

РОЗДІЛ 1 — ДЖЕРЕЛО І ПОХОДЖЕННЯ

ЩО НАСПРАВДІ ОЗНАЧАЮТЬ ДЖЕРЕЛО І ПОХОДЖЕННЯ

Джерело і походження є основою Інструментарію Learn to Question (L2Q) для постановки запитань, тому що все починається з того, звідки походить інформація і що її формує.

Люди постійно оточені інформацією, але їх не навчають належним чином досліджувати її або вчитися зі світового середовища, яке їх оточує.

Людям показують інформацію.

Людям повідомляють інформацію.

Людей навчають інформації.

Від людей очікують, що вони запам'ятовуватимуть інформацію.

Від людей очікують, що вони повторюватимуть інформацію.

Від людей очікують, що вони впроваджуватимуть інформацію.

Від людей очікують, що вони захищатимуть інформацію.

Але людей не навчають, як ставити запитання, бачити, розуміти й учитися з того, що їм показують.

Люди нині живуть усередині найбільшого середовища для навчання, яке існує, але їх належним чином не навчили, як із нього вчитися.

Людей залишили функціонувати у світі, який їх належним чином не навчили розуміти.

Їх не навчають через структурований освітній шлях на основі доказів тому, як світове середовище формує їхній розум, переконання, емоції, довіру, поведінку, сприйняття та розуміння.

Їх не навчають тому, як гроші, залежність, влада, мовчання, наративи, повторення, страх, стимули, охоплення, статус і створені брехні впливають на людство.

Саме світове середовище є середовищем для навчання.

Воно постійно дає людству можливості вчитися.

Люди часто чекають, поки їх навчать, хоча вже перебувають у найбільшому середовищі для навчання, яке існує.

Тому світове середовище навчає людей щодня, незалежно від того, усвідомлюють вони це чи ні.

Проблема в тому, що багатьох людей не навчили бачити ці уроки.

Їх не навчили запитувати:

Що формує моє мислення?

Що формує мої переконання?

Що формує мої емоції?

Що формує мою довіру?

Що формує мою поведінку?

Що формує моє сприйняття?

Що формує моє розуміння?

Що формує світ навколо мене?

Без цих запитань люди можуть прожити все життя, формуючись, не усвідомлюючи, що їх формують.

Люди часто успадковують поверхню світу, не розуміючи, що знаходиться під нею.

Вони можуть бачити системи.

Вони можуть бачити правила.

Вони можуть бачити владу.

Вони можуть бачити гроші.

Вони можуть бачити освіту.

Вони можуть бачити повторювані проблеми.

Але вони не обов'язково розуміють, що їх створює, захищає, формує або дозволяє їм продовжуватися.

Саме тому люди не можуть вчитися з того, чого не можуть бачити.

Бачити — не означає просто дивитися.

Бачення — це процес достатньо глибокого запитування, щоб вийти за межі поверхневих пояснень і почати розпізнавати механізми, які формують світове середовище.

Бачення створює розуміння.

Розуміння створює навчання.

Навчання створює незалежне мислення.

Отже, Джерело і походження — це не лише визначення того, звідки походить інформація.

Йдеться про те, щоб навчитися ставити запитання достатньо глибоко, аби побачити, що формує саму інформацію.

Люди мають навчитися запитувати:

Хто це створив?

Звідки це походить?

Чому це було створено?

Хто отримує від цього вигоду?

Які стимули існують?

Що на це впливає?

Що забезпечує його захист?

Що приховується?

Що повторюється?

Що формує залучених людей?

Яке світове середовище це породило?

Ці запитання мають значення, тому що люди успадковують не лише інформацію.

Вони успадковують поведінку.

Вони успадковують системи.

Вони успадковують наративи.

Вони успадковують залежність.

Вони успадковують мовчання.

Вони успадковують владу.

Вони успадковують повторювані закономірності.

Вони також успадковують створені брехні.

Створені брехні не існують лише як окремі фрагменти неправдивої інформації.

Створені брехні вбудовуються в саме світове середовище.

Вони нормалізуються.

Вони стають захищеними.

Вони повторюються.

Їх захищають.

Зрештою їх починають приймати як істину.

Потім люди успадковують ці створені брехні, навіть не усвідомлюючи, що спочатку їх було створено.

Людей навчають функціонувати у світовому середовищі, не навчаючи розуміти його через структурований освітній шлях на основі доказів.

Люди можуть стати надзвичайно вправними у функціонуванні в світі, якого вони належним чином не розуміють.

Функціонування дозволяє людям виживати всередині систем.

Розуміння дозволяє людям навчитися із систем.

Якщо освіта навчає людей лише функціонувати у світовому

середовищі, освіта допомагає відтворювати те саме світове середовище.

Тоді люди стають продуктами світового середовища замість того, щоб учитися з нього.

Людство живе у світовому середовищі, яке саме людство безперервно відтворює.

Світове середовище формує дорослих.

Дорослі формують учителів.

Учителі формують дітей.

Діти стають дорослими.

Потім дорослі відтворюють те саме світове середовище.

Цей цикл триватиме безкінечно, якщо люди не навчаться ставити запитання щодо нього через структурований шлях запитування на основі доказів.

Люди також мають розуміти, що їхній власний розум — найважливіший інструмент для навчання зі світового середовища.

Жоден титул, влада, система, установа, джерело чи окрема людина не можуть самостійно створити розуміння для іншої людини.

Розуміння має розвиватися у власному розумі людини.

Запитування розвиває розуміння.

Розуміння розвиває навчання.

Навчання розвиває незалежне мислення.

Тому люди мають учитися з причин замість безкінечно повторювати наслідки.

Вони мають учитися тому, що формує світ, замість лише пристосовуватися до нього.

Саме тому Джерело і походження стоїть на початку Інструментарію запитування Learn to Question (L2Q).

Якщо Джерело і походження слабке, разом із ним слабшає кожен інший розділ.

Стандарт доказів слабшає.

Стимул і вигода слабшають.

Характер і послідовність слабшають.

Дозвіл на запитування слабшає.

Емоційний вплив слабшає.

Наратив і реальність слабшають.

Психологічний вплив слабшає.

Застосування того самого стандарту усюди слабшає.

Отже, Джерело і походження є основою всієї структури.

Це відправна точка, яка дозволяє людям почати вчитися із самого світу.

Послідовність така:

Запитуй.

Бач.

Розумій.

Учися.

Розвивай незалежне мислення.

Саме так люди перестають повторювати світ, якого належним чином не розуміють.

Саме так люди починають учитися зі світового середовища замість того, щоб просто ставати його продуктами.

І саме тому Джерело і походження є першим розділом Інструментарію запитування Learn to Question (L2Q).

СПРИЙНЯТТЯ

Люди формуються світовим середовищем ще до того, як усвідомлюють, що воно їх формує.

Одна з найбільших причин, чому повторювані закономірності продовжуються у світі, полягає в тому, що люди часто вірять у те, що бачать знову й знову.

Люди можуть сплутати повторення з істиною.

Люди можуть сплутати знайомість із доказами.

Люди можуть сплутати популярність із достовірністю.

Люди можуть сплутати владу з правильністю.

Люди можуть сплутати видимість із важливістю.

Люди можуть сплутати впевненість із компетентністю.

Люди можуть сплутати статус із розумінням.

Багато людей не усвідомлюють, що їхнє сприйняття постійно формується.

Людей не навчають через структурований освітній шлях на основі доказів тому, як формуються їхні переконання.

Їх навчають, у що вірити.

Їх не навчають, як вони почали в це вірити.

Тому люди мають запитувати:

Як я почав у це вірити?

Хто познайомив мене з цим переконанням?

Як довго я в це вірю?

Як часто я з цим стикався?

Що неодноразово зміцнювало це переконання?

Чи дослідив я це самостійно?

Чи я це успадкував?

Діти також формуються світовим середовищем, тоді як сучасна освіта не навчає їх структурованого шляху на основі доказів для навчання тому, як ставити запитання щодо нього.

Діти спостерігають за дорослими.

Діти спостерігають за поведінкою.

Діти спостерігають за системами.

Діти спостерігають за владою.

Діти спостерігають за грошима.

Діти спостерігають за залежністю.

Діти спостерігають за наративами.

Діти спостерігають за повторенням.

Діти спостерігають за мовчанням.

Діти спостерігають за тим, що винагороджується.

Діти спостерігають за тим, що не схвалюється.

Тому світове середовище починає навчати дітей, тоді як сучасна освіта не дає структурованого шляху на основі доказів для навчання тому, як ставити запитання щодо нього.

Дорослих також постійно навчає світове середовище, незалежно від того, усвідомлюють вони це чи ні.

Якщо освіта не навчає дітей і дорослих ставити запитання щодо реального світового середовища, вони потім несвідомо входять у ті самі цикли повторення, які сформували людей до них.

Люди також можуть опинитися в пастці простих наративів.

Людей можуть заохочувати обирати сторону замість того, щоб учитися з того, що їм показують.

Людей можуть заохочувати мислити категоріями героїв і лиходіїв замість того, щоб розуміти механізми, які формують світове середовище.

Чим частіше люди щось бачать, тим нормальнішим це може здаватися.

Чим нормальнішим це стає, тим менша ймовірність, що це

поставлять під питання.

Тому люди мають запитувати:

Що формує моє сприйняття?

Що формує мою довіру?

Що формує моє розуміння?

Що формує мої переконання?

Чи ясно я бачу світ?

Чи я бачу лише те, що мені неодноразово показували?

Джерело і походження існує, щоб вести людей за межі сприйняття до розуміння.

ОХОПЛЕННЯ, СТАТУС ТА ІНФОРМАЦІЙНІ СЕРЕДОВИЩА

Люди часто припускають, що інформація з найбільшим охопленням має бути найважливішою.

Це потрібно ставити під питання.

Багато людей несвідомо йдуть за найгучнішими голосами, найбільшими аудиторіями, найбільшими платформами та найвищим статусом.

Люди часто дозволяють іншим визначати, чим їм цікавитися.

Багато людей чекають, поки хтось із владою скаже їм, що є важливим, перш ніж зацікавитися.

Багато людей чекають популярності, перш ніж щось досліджувати.

Багато людей чекають статусу, перш ніж дозволити собі вчитися.

Багато людей чекають, поки хтось інший вирішить, що заслуговує на їхню увагу.

Це означає, що люди можуть дозволити системам охоплення та статусу вирішувати, що їхній розум має право вважати важливим.

Люди можуть несвідомо стати пасивними учнями замість активних.

Тому люди мають запитувати:

Чому цьому джерелу надається таке велике охоплення?

Хто контролює середовище, через яке поширюється ця інформація?

Хто вирішує, що просувати?

Хто вирішує, що повторювати?

Хто вирішує, що приховувати?

Хто вирішує, що видаляти?

Хто вирішує, що набуває видимості?

Хто вирішує, що втрачає видимість?

Люди також мають розуміти, що саме охоплення може почати створювати враження істинності.

Чим частіше щось бачать, тим знайомішим воно стає.

Чим знайомішим воно стає, тим легше його можуть приймати.

Чим більше його приймають, тим більше воно може почати здаватися істинним.

Саме тому самому видимість потрібно ставити під питання.

Тому люди мають запитувати:

Чи стежу я за цим джерелом через докази?

Чи я стежу за ним через його охоплення?

Чи я стежу за цим джерелом через розуміння?

Чи я стежу за ним через його статус?

Чи ігнорую я інформацію, тому що їй не надали охоплення?

Чи я чекаю, поки хтось інший скаже мені, що це має значення?

Чи я дозволяю комусь іншому вирішувати, що заслуговує на дослідження?

Люди мають перестати чекати дозволу вчитися.

Люди мають стати активними учнями замість пасивних.

Їхній власний розум має стати їхнім найважливішим інструментом навчання.

ГРОШІ, ЗАЛЕЖНІСТЬ І СИСТЕМИ

Гроші — один із найбільших механізмів, що формують поведінку в усьому світовому середовищі.

Тому люди мають навчитися ставити запитання щодо механізмів, які оточують інформацію.

Гроші можуть створювати залежність.

Залежність може формувати поведінку.

Поведінка може формувати те, що говорить.

Поведінка може формувати те, що повторюється.

Поведінка може формувати те, що захищається.

Поведінка може формувати те, що приховується.

Поведінка може формувати те, що ставиться під сумнів.

Поведінка може формувати те, чому дозволяють продовжуватися.

Тому люди мають запитувати:

Чи створює це джерело шлях грошей?

Чи контролює це джерело шлях грошей?

Чи фінансує це джерело шлях грошей?

Чи впливає це джерело на шлях грошей?

Чи створює або впливає це джерело на системи, від яких залежать люди?

Чи залежать люди від цих систем?

Чи впливає залежність на поведінку?

Чи впливає залежність на запитування?

Чи впливає залежність на мовчання?

Чи впливає залежність на те, що люди готові ставити під сумнів?

Йдеться не про звинувачення окремих людей.

Йдеться про розуміння механізмів, що формують поведінку.

УЧИТЕЛІ ЯК ДЖЕРЕЛА

Учителі стають джерелами інформації для дітей.

Це означає, що самі вчителі також мають навчитися ставити запитання.

Багато вчителів пройшли через ті самі освітні системи, до яких входять діти.

Їх навчали інформації.

Їх навчали передавати інформацію.

Їх оцінювали за інформацією.

Потім їх помістили в ролі, у яких вони передають інформацію наступному поколінню.

Йдеться не про звинувачення вчителів.

Йдеться про розуміння середовища, яке їх формує.

Учителі є учасниками того самого світового середовища.

Вони також успадкували інформацію.

Вони також навчалися від людей, яких самих не навчили, як учитися зі світового середовища.

Людей навчають функціонувати всередині систем, не навчаючи їх розуміти ці системи.

Люди можуть стати надзвичайно вправними у функціонуванні всередині систем, яких належним чином не розуміють.

Самі вчителі часто пройшли тим самим шляхом.

Це одна з причин, чому повторення може тривати крізь покоління.

Тому люди мають запитувати:

Хто навчав учителя?

Хто готував учителя?

Які системи сформували вчителя?

Чи навчали вчителя про реальне світове середовище?

Чи навчали вчителя тому, як гроші, залежність, влада, мовчання, наративи, повторення, охоплення та статус формують людство?

Чи вчителя навчали тому, як функціонувати всередині наявної системи?

Тому вчителі мають сприяти запитуванню, баченню, розумінню, навчанню та незалежному мисленню.

НАВЧАННЯ З БРЕХНІ

Люди часто думають, що брехня існує лише для того, щоб обманювати.

Джерело і походження навчає людей виходити за межі цього.

Брехня може стати освітнім інструментом, коли розум готовий ставити запитання щодо неї.

Брехня викриває поведінку.

Брехня викриває залежність.

Брехня викриває стимули.

Брехня викриває наративи.

Брехня викриває мовчання.

Брехня викриває повторювані закономірності.

Брехня викриває те, що відбувається, коли людей не навчають ставити запитання щодо того, що брехня показує.

Тому люди мають запитувати:

Що викриває ця брехня?

Який механізм дозволив цій брехні продовжуватися?

Хто отримав вигоду від цієї брехні?

Хто захищав цю брехню?

Хто повторював цю брехню?

Яку повторювану закономірність викриває ця брехня?

Чого людство може навчитися з цієї брехні?

Мета не в тому, щоб навчити людей ненавидіти брехню.

Мета в тому, щоб навчити людей учитися з неї.

НАВЧАННЯ З ТОГО, ЩО ПОКАЗУЮТЬ

Багато людей реагують на те, що їм показують, замість того, щоб учитися з того, що їм показують.

Реакція часто зупиняє поступ.

Люди гніваються.

Люди починають боятися.

Люди обирають сторону.

Люди захищають позиції.

Люди атакують позиції.

Люди опиняються в пастці наративів.

Джерело і походження навчає людей виходити за межі реакції.

Люди мають запитувати:

Чого можна з цього навчитися?

Яка поведінка викривається?

Яка повторювана закономірність викривається?

Що це показує про людство?

Що це показує про залежність?

Що це показує про гроші?

Що це показує про мовчання?

Що це показує про світове середовище?

Люди також мають розуміти, що вони не просто вивчають інформацію.

Вони вчаться бачити світ.

Послідовність стає такою:

Запитуй.

Бач.

Розумій.

Учися.

Розвивай незалежне мислення.

Саме так люди переходять від того, щоб бути продуктами світового середовища, до того, щоб бути його учнями.

ВИДИМЕ ДЖЕРЕЛО ПРОТИ КІНЦЕВОГО ДЖЕРЕЛА

Одне з найбільших обмежень людського запитування полягає в тому, що люди часто зупиняються на першому видимому джерелі.

Люди бачать людину.

Люди бачать організацію.

Люди бачать уряд.

Люди бачать державного службовця.

Люди бачать засіб масової інформації.

Люди бачать експерта.

Люди бачать автора онлайн-контенту.

Потім люди вважають, що визначили джерело.

Але Джерело і походження навчає людей продовжувати ставити запитання.

Видиме джерело може не бути кінцевим джерелом.

Видиме джерело може впроваджувати інформацію.

Видиме джерело може повторювати інформацію.

Видиме джерело може захищати інформацію.

Видиме джерело може залежати від іншого джерела.

Саме видиме джерело може бути сформоване світовим середовищем.

Саме видиме джерело може все ще вчитися зі світового середовища.

Люди часто зупиняються на першому поясненні, яке отримують.

Перше пояснення може здаватися зручним.

Перше пояснення може здаватися повним.

Перше пояснення може здаватися задовільним.

Але відчувати задоволення — не те саме, що розуміти.

Тому люди мають запитувати:

Чи це справжнє джерело?

Чи це лише перше джерело, з яким я зіткнувся?

Хто стоїть за цим джерелом?

Хто впливає на це джерело?

Хто отримує від нього вигоду?

У якому середовищі діє це джерело?

Які механізми формують це джерело?

Люди часто зупиняються надто рано.

Джерело і походження навчає людей продовжувати.

МОЖЛИВІ МОТИВИ

Люди часто зупиняються на спрощених висновках.

Уряд поганий.

Медіа погані.

Поліція погана.

Влада погана.

Установи погані.

Люди часто емоційно реагують на те, що їм показують, замість того, щоб досліджувати, чого можна з цього навчитися.

Джерело і походження навчає людей виходити за межі простих висновків.

Тому люди мають запитувати:

Які припущення я роблю?

Чи приймаю я перше пояснення?

Які мотиви я ще не розглянув?

Які пояснення я ще не розглянув?

Які довгострокові наслідки я ще не розглянув?

Чи ставлю я запитання лише всередині наративу, який мені показали?

Мета не в тому, щоб замкнути людей у певному висновку.

Мета в тому, щоб допомогти людям самостійно досліджувати можливості та вчитися з того, що їм

показують.

СВІТОВЕ СЕРЕДОВИЩЕ ПОСТІЙНО НАВЧАЄ

Люди часто чекають, поки їх навчать, хоча вже перебувають у найбільшому середовищі для навчання, яке існує.

Світове середовище постійно навчає.

Воно навчає через поведінку.

Воно навчає через повторення.

Воно навчає через наративи.

Воно навчає через стимули.

Воно навчає через залежність.

Воно навчає через владу.

Воно навчає через наслідки.

Воно навчає через мовчання.

Проблема не в тому, що уроків немає.

Проблема в тому, що людям не дали структурований освітній шлях на основі доказів, щоб бачити ці уроки й учитися з них.

Тому люди мають запитувати:

Чого це мене навчає?

Яку повторювану закономірність це викриває?

Який наслідок показується?

Яка поведінка виявляється?

Чого людство може з цього навчитися?

ЛЮДСТВО ВЧИТЬСЯ ВІД ЛЮДСТВА

Людство значною мірою навчається від самого людства.

Але саме людство не було навчене, як учитися зі світового середовища.

Люди успадковують інформацію раніше, ніж навчаються самостійно її досліджувати.

Люди захищають інформацію раніше, ніж розуміють її.

Люди реагують раніше, ніж навчаються.

Люди спершу йдуть за іншими, а вже потім ставлять запитання.

Люди повторюють раніше, ніж розуміють.

Люди зупиняються на простих поясненнях, тому що їх не навчили структурованого шляху для розвитку глибшого запитування.

Це не означає, що людство не може просуватися вперед.

Це означає, що людству потрібні кращі інструменти для навчання.

СЛІДУВАННЯ, ВІРА ТА ДЕЛЕГУВАННЯ МИСЛЕННЯ

Один із найбільших механізмів, що повторюють світове середовище, — делегування мислення.

Людей навчають слідувати, не навчаючи ставити це під питання.

Людей навчають, що певні люди знають більше за них.

Людей навчають довіряти титулам.

Людей навчають довіряти владі.

Людей навчають довіряти посадам.

Людей навчають довіряти статусу.

Людей навчають запам'ятовувати те, що їм говорять.

Потім людям платять за впровадження того, чого їм кажуть дотримуватися.

Багато людей після цього дозволяють іншим людям думати за них.

Тому люди мають запитувати:

Чи дозволяю я комусь іншому думати за мене?

Чи дозволяю я комусь іншому ставити запитання за мене?

Чи дозволяю я комусь іншому вирішувати для мене, що є істиною?

Чи довіряю я титулам замість доказів?

Чи довіряю я статусу замість поведінки?

Чи довіряю я владі замість розуміння?

Люди також мають розуміти, що вихід з одного наративу не створює незалежне мислення автоматично.

Люди можуть залишити одну владу й прийняти іншу.

Люди можуть залишити одну групу й приєднатися до іншої.

Люди можуть залишити одне пояснення й успадкувати інше.

Незалежне мислення — це не зміна сторони.

Незалежне мислення — це навчання тому, як ставити під сумнів усі сторони.

ПОСТУП ЛЮДСЬКОЇ СВІДОМОСТІ

Мета Джерела і походження значно більша, ніж просто навчити людей ставити запитання щодо інформації.

Йдеться про розвиток здатності людства вчитися зі світового середовища.

Поступ людської свідомості — це не лише накопичення більшої кількості інформації.

Йдеться про те, щоб краще вчитися.

Йдеться про збільшення здатності людства ставити запитання.

Збільшення здатності людства бачити.

Збільшення здатності людства розуміти.

Збільшення здатності людства вчитися.

Збільшення здатності людства мислити незалежно.

Люди також мають розуміти, що всі перебувають усередині світового середовища.

Ніхто не стоїть поза ним.

Уряди перебувають усередині нього.

Медіа перебувають усередині нього.

Учителі перебувають усередині нього.

Поліція перебуває усередині нього.

Установи перебувають усередині нього.

Батьки перебувають усередині нього.

Діти перебувають усередині нього.

Експерти перебувають усередині нього.

Автори перебувають усередині нього.

Читачі перебувають усередині нього.

Усі впливають на нього.

Воно впливає на всіх.

Усі беруть у ньому участь.

Кожне рішення або допомагає повторенню, або допомагає навчанню.

Прийняття.

Повторення.

Слідування.

Поширення.

Захист.

Мовчання.

Усе має наслідки.

Примітивна послідовність часто виглядає так:

Слідувати.

Реагувати.

Захищати.

Повторювати.

Обирати сторону.

Розвинена послідовність виглядає так:

Запитуй.

Бач.

Розумій.

Учися.

Розвивай незалежне мислення.

Учися зі світового середовища.

Мета — не безкінечне запитування.

Мета — розуміння.

Мета — навчання.

Мета — незалежне мислення.

Мета не лише в тому, щоб поліпшити запитування.

Мета — поліпшити здатність людства вчитися із самого світового середовища.

Саме так люди переходять від того, щоб бути продуктами світового середовища, до того, щоб учитися з нього.

РОЗДІЛ 2 — СТАНДАРТ ДОКАЗІВ

ЩО НАСПРАВДІ ОЗНАЧАЄ СТАНДАРТ ДОКАЗІВ

Розділ 1 встановив, що люди мають учитися зі світового середовища замість того, щоб просто ставати його продуктами.

Джерело і походження починається із запитань про те, звідки походять інформація, системи, історії, правила, титули, поведінка та повторювані закономірності, що їх сформувало, що вони показали з часом і яке світове середовище їх породило.

Розділ 2 переходить до Стандарту доказів.

Стандарт доказів запитує, чи докази справді підтверджують те, що стверджується, викладається, повторюється, захищається, записується, подається або нав'язується.

Стандарт доказів існує тому, що людей навчають, у що вірити, не навчаючи належним чином, що насправді є доказом.

Людям показують інформацію.

Людям повідомляють інформацію.

Людей навчають інформації.

Від людей очікують, що вони прийматимуть інформацію.

Від людей очікують, що вони повторюватимуть інформацію.

Від людей очікують, що вони захищатимуть інформацію.

Але людей не навчають належним чином досліджувати, чи підтверджують докази те, що їм говорять.

Це створює одну з найбільших проблем усередині світового середовища.

Інформація може подаватися як істина ще до того, як її належним чином поставили під питання.

Історії можуть повторюватися як істина до того, як докази були досліджені.

Титули можуть вважатися доказами.

Влада може вважатися доказом.

Системи можуть вважатися доказом.

Популярність може вважатися доказом.

Письмові записи можуть вважатися доказом.

Повторювані твердження можуть вважатися доказом.

Страх може подаватися як доказ.

Контрнаративи можуть вважатися доказом.

Згенеровані, змінені, відібрані або сфабриковані матеріали можуть подаватися як докази.

Але жодне з цього саме по собі не є доказом.

Стандарт доказів існує, щоб не дозволяти непідкріплений інформації ставати прийнятою істиною.

Стандарт доказів навчає людей не поспішати з прийняттям.

Він навчає людей запитувати, що насправді показується, що

стверджується, що підтверджує твердження, чого бракує, що суперечить йому, що подається через страх або емоційний тиск і що просто повторювалося доти, доки не почало здаватися істинним.

Стандарт доказів не замінює Джерело і походження.

Він будується на ньому.

Джерело і походження запитує, звідки щось походить і що його сформувало.

Стандарт доказів запитує, чи докази підтверджують те, що на цій основі стверджується.

Мета Стандарту доказів не в тому, щоб говорити людям, у що вірити.

Мета в тому, щоб навчити людей досліджувати інформацію до того, як вони повірять у неї, повторять її, захищатимуть її або діятимуть на її основі.

ЩО МАЮТЬ РОБИТИ ДОКАЗИ

Докази — це не просто інформація, яка існує.

Докази мають щось показувати.

Докази мають підтверджувати те, що стверджується.

Докази мають витримувати запитування.

Докази мають залишатися відкритими для подальшого дослідження.

Докази мають бути пов'язані з реальністю.

Докази мають узгоджуватися з поведінкою.

Докази мають викривати суперечність.

Докази мають залишатися послідовними з часом.

Докази мають допомагати людям учитися з того, що показується.

Докази відкриті для запитування.

Докази не потребують захисту від запитування.

Докази не бояться дослідження.

Докази не залежать від титулів, влади, повторення, страху, статусу чи емоційного тиску, щоб існувати.

Запитування зміцнює докази.

Запитування поліпшує розуміння.

Запитування викриває слабкість.

Запитування викриває суперечність.

Запитування викриває те, чого бракує.

Запитування викриває те, що не має підтвердження.

Запитування допомагає людям учитися.

Непідкріплена інформація часто чинить опір запитуванню, тому що запитування загрожує тому, що не може бути належним чином підтверджене.

Тому Стандарт доказів навчає людей, що запитування не є ворогом істини.

Запитування — один зі шляхів до істини.

ІНФОРМАЦІЯ — НЕ ДОКАЗ

Інформація не є доказом автоматично.

Твердження не є доказом автоматично.

Титул не є доказом автоматично.

Роль не є доказом автоматично.

Система не є доказом автоматично.

Повторювана історія не є доказом автоматично.

Записана історія не є доказом автоматично.

Успадковане переконання не є доказом автоматично.

Захищений наратив не є доказом автоматично.

Людина, якій платять за повторення інформації, не є доказом автоматично.

Система, яка говорить, що щось є істинним, не є доказом автоматично.

Страх, пов'язаний з інформацією, не є доказом автоматично.

Контрнاراتив, що протистоїть іншому наративу, не є доказом автоматично.

Згенерована ШІ, змінена, підсумована, відібрана або подана інформація не є доказом автоматично.

Люди мають запитувати:

Що стверджується?

Які докази це підтверджують?

Звідки походять докази?

Чи можна дослідити докази?

Чи можна поставити докази під питання?

Чи підтверджують докази твердження?

Чи узгоджується поведінка з твердженням?

Чи підтверджує послідовність твердження?

Яких доказів бракує?

Які докази було приховано?

Які докази суперечать твердженню?

Що було прийнято без доказів?

Чи були ці докази створені, змінені, відібрані, підсумовані, переосмислені або подані так, що могли ввести в оману?

Це важливо, тому що людей можуть навчати приймати інформацію, так і не навчивши їх визначати, чи має вона належне підтвердження.

Вони можуть запам'ятовувати непідкріплену інформацію.

Вони можуть повторювати непідкріплену інформацію.

Вони можуть захищати непідкріплену інформацію.

Вони можуть передавати непідкріплену інформацію наступному поколінню.

Потім світове середовище повторюється через інформацію, яку прийняли до того, як належним чином її дослідили.

ПОВТОРЮВАНІ ІСТОРІЇ СТАЮТЬ ІСТИНОЮ

Один із найбільших провалів людського навчання полягає в тому, що люди можуть сплутати повторення з істиною.

Історію можна створити.

Титул може надати їй авторитету.

Система може надати їй охоплення.

Гроші можуть дати людям причину повторювати її.

Час може зробити її знайомою.

Письмові записи можуть надати їй вигляду постійності.

Достатня кількість людей, які її повторюють, може надати їй соціального доказу.

Потім майбутні покоління можуть успадкувати її як істину.

Але повторення — не доказ.

Повторювана історія — не доказ.

Записана історія — не доказ.

Успадкована історія — не доказ.

Захищена історія — не доказ.

Історія, підтримана титулами, системами, грошима, охопленням, страхом, статусом і часом, усе одно не є доказом, якщо її неможливо належним чином дослідити та підтвердити.

Тому люди мають запитувати:

Хто створив цю історію?

Хто надав їй авторитет?

Хто її повторював?

Хто отримав вигоду від того, що в неї повірили?

Кому платили за її підтримання?

Хто захищав її від запитування?

Які докази її підтверджують?

Які докази її суперечать?

Що відбувається, коли її ставлять під сумнів?

Чи це докази?

Чи це успадковане переконання?

Без Стандарту доказів повторювані історії можуть ставати прийнятою істиною лише тому, що достатня кількість людей їх повторює, пише про них, захищає або передає далі.

ТИТУЛИ, ВЛАДА ТА ОПЛАЧУВАНІ РОЛІ — НЕ ДОКАЗИ

Людей часто навчають вірити титулам.

Їх навчають вірити владі.

Їх навчають вірити офіційним ролям.

Їх навчають вірити системам.

Їх навчають вірити людям, яким платять за те, щоб говорити, забезпечувати виконання, навчати, подавати або повторювати інформацію.

Але титул — не доказ.

Влада — не доказ.

Оплачувана роль — не доказ.

Офіційна посада — не доказ.

Тому люди мають запитувати:

Які докази підтверджують цей титул?

Які докази підтверджують цю владу?

Які докази підтверджують цю роль?

Які докази підтверджують те, що говорить ця людина?

Які докази підтверджують те, що стверджує ця система?

Хто отримує вигоду, якщо в це повірять?

Хто отримує вигоду, якщо це не ставлять під питання?

Кому платять за повторення цього?

Кому платять за забезпечення виконання цього?

Кому платять за захист цього?

Що відбувається, коли запитують докази?

Йдеться не про автоматичне відкидання кожного титулу, ролі, системи чи влади.

Йдеться про те, щоб не плутати їх із доказами.

Стандарт доказів навчає людей, що владу все одно потрібно досліджувати.

Титули все одно потрібно досліджувати.

Системи все одно потрібно досліджувати.

Оплачувані ролі все одно потрібно досліджувати.

Один і той самий стандарт має застосовуватися усюди.

СИСТЕМИ, ДЖЕРЕЛО ТА ДОКАЗИ

Те, що система існує, не є доказом того, що її створено на основі істини.

Це безпосередньо пов'язано з Джерелом і походженням.

Джерело і походження запитує:

Звідки походить ця система?

Хто її створив?

Що її сформувало?

Яку поведінку вона показувала з часом?

Що вона захищає?

Що вона повторює?

Що вона приховує?

Що вона дозволяє?

Потім Стандарт доказів запитує:

Які докази підтверджують твердження системи?

Які докази їм суперечать?

Яких доказів бракує?

Які докази з'являються після оспорювання?

Чи показують докази істину?

Чи вони показують лише владу, поступливість, повторення та захист?

Люди часто вірять, що якщо щось уже існує, воно має бути створене з істини.

Це потрібно ставити під питання.

Якщо системи були створені, підтримувалися або захищалися людьми, які не діяли з істини, тоді інформацію, титули, правила, записи, владу та наративи, створені цими системами, не можна просто приймати як істину лише тому, що вони існують.

Те, що система стара, не є доказом істини.

Те, що система сильна, не є доказом істини.

Те, що система офіційна, не є доказом істини.

Те, що система повторюється крізь покоління, не є доказом істини.

Те, що система захищається грошима, статусом, владою, страхом або силою, не є доказом істини.

Тому люди мають запитувати:

Які докази це підтверджують?

Які докази цьому суперечать?

Яких доказів бракує?

Які докази було проігноровано?

Яку поведінку показує система?

Що робить система, коли її ставлять під сумнів?

Вона відповідає?

Вона виправляє?

Вона уникає?

Вона захищає себе?

Вона створює істину?

Чи вона створює поступливість?

Саме тут Стандарт доказів безпосередньо пов'язується зі світовим середовищем.

Докази стосуються не лише тверджень.

Вони стосуються систем.

Вони стосуються правил.

Вони стосуються влади.

Вони стосуються титулів.

Вони стосуються поведінки.

Вони стосуються наративів.

Вони стосуються повторюваних закономірностей.

Вони стосуються подання, заснованого на страху.

Вони стосуються контрнативів.

Вони стосуються згенерованих, змінених, відібраних або сфабрикованих матеріалів.

Саме тому Стандарт доказів є одним із відсутніх шляхів в освіті.

Без нього людей можуть навчити функціонувати всередині систем, так і не навчивши ставити запитання, чи підкріплені ці системи істиною, доказами, послідовністю та поведінкою.

Стандарт доказів існує, щоб не дозволяти непідкріпленій інформації ставати прийнятою істиною.

Він допомагає людям переходити від прийняття до

дослідження.

Він допомагає людям переходити від віри до розуміння.

Він допомагає людям перестати бути продуктами повторюваної інформації й почати вчитися зі світового середовища.

ДОКАЗИ З ЧАСОМ

Перша частина цього розділу пояснила, що інформація, титули, влада, оплачувані ролі, системи, письмові записи, повторювані історії, успадковані переконання, подання через страх, контрнаративи та згенеровані, змінені, відібрані або сфабриковані матеріали не є доказами автоматично.

Вона також пояснила, що докази відкриті для запитування.

Тепер ця частина переходить до того, як докази мають досліджуватися впродовж часу.

Стандарт доказів досліджує не лише один момент.

Він досліджує те, що показується впродовж часу.

Одне твердження може вводити в оману.

Один запис може бути неповним.

Одне пояснення може бути вибіркоvim.

Одна відповідь може оминати ширшу закономірність.

Відкладене твердження може бути використане, щоб замінити те, що було показано в реальному часі.

Саме тому докази потрібно досліджувати впродовж часу.

Люди мають запитувати:

Що було показано з часом?

Коли це було показано?

Чи було це показано в реальному часі?

Чи було це записано після події?

Чи було це пояснено пізніше?

Чи відповідає пізніше пояснення доказам у реальному часі?

Чи залишалися докази послідовними?

Чи залишалася поведінка послідовною?

Чи змінилася історія?

Чи змінилося пояснення?

Чи повторювалася та сама закономірність?

Чи з'явилася суперечність?

Чи були додані докази?

Чи були вилучені докази?

Чи були докази проігноровані?

Що відбулося після оспорування?

Пізніші пояснення ніколи не повинні переважати над доказами реального часу, показаними в послідовності.

Це важливо, тому що істина не повинна залежати від одного ізольованого моменту, коли довша закономірність показує щось інше.

Докази з часом допомагають людям бачити закономірності.

Вони допомагають людям бачити суперечність.

Вони допомагають людям бачити, що захищається.

Вони допомагають людям бачити, чого уникають.

Вони допомагають людям бачити, чи узгоджуються слова, поведінка, записи, час і результати.

Тому Стандарт доказів навчає людей досліджувати докази як частину послідовності, а не як відокремлені фрагменти інформації.

ПОВЕДІНКА ЯК ДОКАЗ

Слів недостатньо.

Те, що люди говорять, потрібно порівнювати з тим, що вони роблять.

Поведінка може викрити те, що приховують твердження.

Поведінка може викрити те, що захищають титули.

Поведінка може викрити те, чого уникають системи.

Поведінка може викрити те, що формують гроші, залежність, страх, посада, репутація або стимул.

Людина може сказати, що керується істиною.

Система може сказати, що діє справедливо.

Установа може сказати, що керується турботою.

Оплачувана роль може заявляти, що керується обов'язком.

Титул може заявляти, що діє з позиції влади.

Але Стандарт доказів запитує, чи поведінка підтверджує те, що стверджується.

Люди мають запитувати:

Чи відповідає поведінка словам?

Чи відповідає дія твердженню?

Чи відповідає система, коли її ставлять під сумнів?

Чи вносить влада виправлення, коли їй показують докази?

Чи захищає оплачувана роль істину?

Чи вона захищає посаду, систему, гроші, репутацію або наратив?

Чи суперечить мовчання твердженню?

Чи суперечить уникнення твердженню?

Чи суперечить затримка твердженню?

Чи суперечать вилучення, блокування, відхилення або покарання твердженню?

Поведінка з часом може стати одним із найясніших шляхів доказів, тому що поведінка показує, що люди й системи насправді роблять, а не лише що вони кажуть.

Якщо слова й поведінка розходяться, Стандарт доказів має поставити це розходження під питання.

Якщо твердження говорить одне, а поведінка неодноразово показує інше, поведінку потрібно досліджувати.

ДОКАЗИ ПІСЛЯ ОСПОРЮВАННЯ

Стандарт доказів також має досліджувати, що відбувається після того, як інформацію ставлять під сумнів.

Багато тверджень здаються сильними, доки не запитують

докази.

Багато систем здаються правдивими, доки їх не просять відповісти.

Багато титулів здаються достовірними, доки їхні твердження не досліджують.

Багато наративів здаються стабільними, доки не показують суперечності.

Оспорювання розкриває стандарти доказів.

Докази відкриті для запитування, бо запитування зміцнює те, що є істинним, і викриває те, що є слабким, відсутнім, суперечливим або непідкріпленим.

Непідкріплена інформація часто чинить опір запитуванню, тому що запитування загрожує тому, що не може бути належним чином підтверджене.

Люди мають запитувати:

Що відбувається, коли просять надати докази?

Чи надаються докази?

Чи дається відповідь на запитання?

Чи виправляється проблема?

Чи розглядається суперечність?

Чи ігноруються докази?

Чи атакують людину, яка ставить запитання?

Чи використовується мовчання?

Чи використовується влада замість доказів?

Чи використовується процедура замість істини?

Чи затягується питання доти, доки люди не перестануть ставити запитання?

Чи захищається система замість того, щоб досліджувати докази?

Те, що відбувається після оспорювання, має значення, тому що реакція стає доказом.

Відповідь може стати доказом.

Виправлення може стати доказом.

Відмова відповідати може стати доказом.

Уникнення може стати доказом.

Мовчання може стати доказом.

Суперечність може стати доказом.

Захист може стати доказом.

Повторювана відсутність відповіді може стати доказом.

Стандарт доказів навчає людей досліджувати не лише початкове твердження, а й поведінку, яка спостерігається після того, як твердження ставлять під питання.

ДОКАЗИ, ХРОНОЛОГІЯ ТА РЕАКЦІЯ

Стандарт доказів також вимагає від людей простежувати докази в контексті хронології та реакції.

Докази не слід відривати від того, коли їх показали, звідки вони походять, хто їх бачив, хто їх отримав, хто міг їх оскаржити та що сталося після цього.

Люди мають запитувати:

Коли це було показано?

Де це було показано?

Хто це створив?

Хто це отримав?

Хто це бачив?

Кого було оспорено?

Хто мав можливість відповісти?

Хто мав можливість виправити?

Хто мав можливість спростувати?

Хто мовчав?

Що сталося далі?

Яка поведінка спостерігалася після цього?

Яка закономірність продовжилася?

Це важливо, тому що докази можуть ослабнути, коли їх відокремлюють від хронології.

Докази також можуть ослабнути, коли люди ігнорують, хто їх бачив, хто їх отримав, хто мав можливість відповісти та що сталося після цього.

Докази в реальному часі мають значення, тому що вони показують, що було розміщено, показано, зафіксовано, оскаржено або зроблено видимим у той момент.

Пізні пояснення потрібно ставити під питання порівняно з

тим, що було показано в реальному часі.

Люди мають запитувати:

Чи відповідає пізніше пояснення доказам у реальному часі?

Чи переписує пізніше твердження те, що було показано?

Чи уникає пізніший запис того, що було оскаржено?

Чи вилучає пізніше пояснення контекст?

Чи підтверджує хронологія твердження?

Чи підтримує або суперечить твердженню поведінка після того, як це стало видимим?

Справжній стандарт доказів не запитує лише, чи щось існує.

Він запитує, як це вписується в ширший масив доказів.

Він запитує, що показують докази, коли їх упорядкувати.

Він запитує, чи підтверджує хронологія твердження.

Він запитує, чи підтримує або суперечить твердженню поведінка після того, як докази стали видимими.

Саме так люди починають учитися з доказів замість того, щоб просто збирати інформацію.

ПОБАЧЕНЕ, ПРИХОВАНЕ, ВІДСУТНЄ ТА СУПЕРЕЧЛИВЕ

Стандарт доказів має навчати людей порівнювати те, що показано, з тим, що не показано.

Люди часто орієнтуються на докази, які їм показують.

Але те, чого бракує, може бути не менш важливим.

Те, що приховано, може бути не менш важливим.

Те, чому суперечать інші дані, може бути не менш важливим.

Те, що захищається від запитування, може бути не менш важливим.

Люди мають запитувати:

Що показано?

Що не показано?

Чого бракує?

Що приховано?

Що не має підтвердження?

Чому суперечать докази?

Що захищається?

Чого уникають?

Що було вилучено?

На що не відповіли?

Це важливо, бо відібрані докази можуть вести людей.

Їм можуть показати одну частину картини, тоді як решту приховано.

Їм можуть показати твердження, тоді як поведінка йому суперечить.

Їм можуть показати запис, тоді як хронологію ігнорують.

Їм можуть показати владу, тоді як доказів бракує.

Їм можуть показати впевненість, тоді як підтримка відсутня.

Стандарт доказів допомагає людям бачити далі за вибіркове подання.

Він допомагає людям порівнювати те, що показано, з тим, чого бракує, що приховано, чому суперечать інші дані, чого уникають або що захищається.

ПОДАННЯ ДОКАЗІВ, СТРАХ І ПОСЛУХ

Стандарт доказів також має ставити під питання те, як подаються докази.

Чим потужніший механізм подання доказів, тим важливіше ставити під питання самі докази.

Людям можуть показувати страх і спонукати їх сприймати саме середовище страху як доказ.

Страх може створювати терміновість.

Страх може створювати послух.

Страх може зупиняти запитування.

Страх може змусити людей приймати слабкі, неповні, відібрані або непідкріплені докази до того, як вони належним чином їх дослідять.

Страх може змусити людей слідувати титулам, системам, оплачуваним ролям, офіційним заявам, повторюваним попередженням і суспільному тиску, не запитуючи, чи підтверджують докази те, що стверджується.

Але страх — не доказ.

Терміновість — не доказ.

Офіційний тиск — не доказ.

Повторювані попередження — не доказ.

Оплачувана поступливість — не доказ.

Масове повторення — не доказ.

Стандарт доказів має запитувати, чи людям показують докази, чи їм показують страх, створений для того, щоб вони приймали без доказів.

Люди мають запитувати:

Які докази показують?

Як їх подають?

Який страх до них приєднують?

Яку реакцію створюють?

Яких доказів бракує?

Яким доказам суперечать інші дані?

Які докази захищають від запитування?

Чи допомагають людям розуміти?

Чи людей підштовхують до поступливості?

Це перетинається з Емоційним впливом, Наративом і реальністю та Психологічним впливом, але належить сюди, тому що Стандарт доказів має ставити під питання, чи використовується страх як заміна доказів.

КОНТРНАРАТИВ І СТАНДАРТ ДОКАЗІВ

Стандарт доказів також має ставити під питання контрнаративи.

Люди можуть побачити один хибний наратив, відкинути його, а потім прийняти контрнратив, тому що здається, що він протистоїть першому.

Але протистояння — не доказ.

Контрнратив також може бути створений.

Контрнратив також може фінансуватися.

Контрнративу також можуть надати охоплення.

Контрнратив також може контролюватися.

Контрнратив також може змушувати людей вірити без доказів.

Люди можуть вийти з однієї створеної історії й одразу увійти в іншу створену історію.

Тому Стандарт доказів має ставити під питання і наратив, і контрнратив.

Люди мають запитувати:

Які докази підтверджують контрнратив?

Звідки він походить?

Хто надав йому охоплення?

Хто отримує вигоду від того, що в нього вірять?

Чи допомагає він людям досліджувати докази?

Чи він просто переводить людей від однієї віри до іншої?

Чи ставить він під питання Джерело і походження?

Чи ставить він під питання Стандарт доказів?

Чи ставить він під питання Стимул і вигоду?

Чи застосовує він той самий стандарт усюди?

Стандарт доказів не повинен дозволяти людям замінювати одне непідкріплене переконання іншим непідкріпленим переконанням.

Шлях не веде від одного наративу до іншого наративу.

Шлях веде від непідкріпленої віри до запитування на основі доказів, бачення, розуміння, навчання та незалежного мислення.

ІІІ, СФАБРИКОВАНІ ДОКАЗИ ТА ІСТОРІЯ ДЖЕРЕЛА

Стандарт доказів також має готувати людей ставити під питання докази, які можна згенерувати, змінити, підсумувати, відібрати, переосмислити або сфабрикувати.

Чим переконливішими стають сфабриковані докази, тим важливішими стають Джерело і походження.

ІІІ може зробити хибні докази схожими на справжні.

ІІІ може зробити так, що хибні історії здаватимуться підтвердженими.

ІІІ може зробити хибні зображення, голоси, документи, підсумки й пояснення на вигляд достовірними.

ІІІ також можна використовувати для приховування, переосмислення, підсумовування, відбору або спотворення доказів.

Тому інформацію, згенеровану або подану ШІ, не можна вважати доказом без дослідження.

Це безпосередньо повертає нас до Джерела і походження.

Джерело і походження запитує:

Звідки походять ці докази?

Коли вони вперше з'явилися?

Хто їх створив?

Яку історію вони мають?

Чи були вони видимими до появи інструментів, здатних їх генерувати, змінювати або фабрикувати?

Потім Стандарт доказів запитує:

Чи можна дослідити цю історію?

Чи підтверджує її хронологія?

Чи можна перевірити первинне джерело?

Чи можна відокремити докази від згенерованого, зміненого, підсумованого або переосмисленого матеріалу?

Докази з чіткою історією, що передують маніпуляціям ШІ, відрізняються від доказів, які з'являються лише після того, як існують інструменти для їх генерування, зміни або фабрикації.

Люди мають запитувати:

Що створило ці докази?

Чи були вони згенеровані?

Чи були вони змінені?

Чи були вони підсумовані?

Чи були вони відібрані?

Чи були вони вирвані з контексту?

Чи можна дослідити оригінал?

Чи можна перевірити джерело?

Чи можна перевірити хронологію?

Чи підтверджує це поведінка?

Чи підтверджує це ширший масив доказів?

Стандарт доказів має допомагати людям ставити запитання, чи вони бачать докази, чи сфабриковане подання, яке виглядає як доказ.

СТАНДАРТ ДОКАЗІВ І ПОСТУП ЛЮДСТВА

Стандарт доказів — це не лише доведення або спростування окремих тверджень.

Він є частиною Шляху до поступу людства, якого бракує.

Стандарт доказів — це не лише запитування щодо доказів.

Йдеться про те, щоб не дозволяти людству плутати подання з істиною.

Людство не може просуватися вперед, доки подання плутають з істиною, страх — із доказами, владу — з істиною, повторювані історії — з доказами, а непідкріплена інформація успадковується майбутніми поколіннями.

Стандарт доказів існує, щоб не дозволяти цьому шляху повторюватися.

Він допомагає захищати шлях до розуміння.

Він навчає людей сповільнюватися перед прийняттям.

Він навчає людей досліджувати те, що показано.

Він навчає людей помічати те, чого бракує.

Він навчає людей порівнювати слова з поведінкою.

Він навчає людей простежувати докази в часі.

Він навчає людей ставити під питання реакцію після оспорювання.

Він навчає людей ставити під питання подання через страх.

Він навчає людей ставити під питання контрнаративи.

Він навчає людей ставити під питання сфабриковані або змінені докази.

Він навчає людей застосовувати той самий стандарт усюди.

Саме так Стандарт доказів успадковує від Джерела і походження.

Джерело і походження допомагає людям ставити запитання про те, звідки походять інформація, системи, історії, титули, поведінка та повторювані закономірності.

Потім Стандарт доказів допомагає людям перевіряти, чи підтверджують докази те, що стверджується, показується, повторюється, захищається, оскаржується, приховується або чому суперечать інші дані.

Саме так люди переходять від віри до дослідження.

Саме так люди переходять від дослідження до бачення.

Саме так люди переходять від бачення до розуміння.

Саме так люди переходять від розуміння до навчання.

Саме так люди переходять від навчання до незалежного мислення.

Саме так люди переходять від того, щоб бути продуктами непідкріпленої інформації, до того, щоб бути учнями світового середовища.

Стандарт доказів має значення, тому що мета не лише в тому, щоб ставити під питання докази.

Мета — поліпшити здатність людства вчитися з доказів, показаних самим світовим середовищем.

Без Стандарту доказів люди можуть успадковувати непідкріплену інформацію та повторювати її як істину.

Зі Стандартом доказів люди можуть почати бачити, що підтримується, чого бракує, чому суперечать інші дані, що захищається, що сфабриковано, що ґрунтується на страху та що потребує подальшого запитування.

Саме тому Стандарт доказів належить до Шляху до поступу людства, якого бракує.

РОЗДІЛ 3 — СТИМУЛ І ВИГОДА

ЩО НАСПРАВДІ ОЗНАЧАЮТЬ СТИМУЛ І ВИГОДА

Розділ 1 встановив, що люди мають учитися зі світового середовища замість того, щоб просто ставати його продуктами.

Розділ 2 встановив, що люди мають досліджувати, чи підтверджують докази те, що стверджується, повторюється, захищається, подається або нав'язується.

Розділ 3 переходить до Стимулу і вигоди.

Стимул і вигода існує тому, що люди не можуть належним чином розуміти людську поведінку, доки не розуміють, яка поведінка винагороджується, захищається, від чого люди залежать або що бояться втратити.

Людей часто навчають дивитися на дії.

Їх не навчають ставити запитання про те, що рухає цими діями.

Людей часто навчають дивитися на результати.

Їх не навчають ставити запитання про стимули, що породжують ці результати.

Людей навчають довіряти системам.

Їх не навчають ставити запитання про те, що ці системи отримують від свого продовження.

Людей часто навчають судити окремих людей.

Їх не навчають ставити запитання про механізми, що формують людину.

Стимул і вигода навчає людей запитувати:

Хто виграє?

Хто отримує користь?

Хто від цього залежить?

Хто це захищає?

Хто боїться це втратити?

Кого за це винагороджують?

Кому за це платять?

Хто сприяє тому, що це продовжується?

Люди не лише живуть усередині світового середовища.

Через поведінку, сформовану стимулами, вони допомагають його відтворювати.

Це одна з найбільших причин, чому людство повторює той самий світ.

Люди не створюють той самий світ знову й знову тому, що вони злі.

Вони знову й знову створюють той самий світ, тому що стимули знову й знову винагороджують їх за його відтворення.

Людство часто відтворює той самий світ, не розуміючи повністю, у що воно робить внесок.

Це одна з найбільших причин, чому повторювані світові

проблеми продовжуються.

ГРОШІ, ЗАЛЕЖНІСТЬ І СВІТОВЕ СЕРЕДОВИЩЕ

Гроші — один із найбільших механізмів, що формують людську поведінку.

Гроші можуть створювати залежність.

Залежність може створювати поступливість.

Поступливість може створювати мовчання.

Мовчання може захищати системи.

Системи можуть продовжувати існувати, тому що люди від них залежать.

Людей часто навчають думати про гроші лише як про оплату.

Але гроші також формують поведінку.

Гроші можуть впливати на те, що люди говорять.

Гроші можуть впливати на те, про що люди не говорять.

Гроші можуть впливати на те, що люди повторюють.

Гроші можуть впливати на те, що люди захищають.

Гроші можуть впливати на те, що люди уникають ставити під питання.

Гроші можуть впливати на те, що люди забезпечують до виконання.

Гроші можуть впливати на те, чому люди дозволяють продовжуватися.

Гроші можуть впливати на те, що люди нормалізують.

Люди мають запитувати:

Кому платять?

Хто їм платить?

За що їм платять?

Що їм платять не ставити під питання?

Що їм платять повторювати?

Що їм платять забезпечувати до виконання?

Що їм платять захищати?

Що відбувається, якщо вони оспорюють?

Що відбувається, якщо вони викривають?

Грошам не потрібно контролювати кожну думку.

Залежності може бути достатньо.

Люди можуть стати продуктами стимулів, навіть не усвідомлюючи цього повністю.

ЛЮДСЬКІ ВИНАГОРОДИ, НАЛЕЖНІСТЬ І ПРАГНЕННЯ ВПИСАТИСЯ

На людей впливають не лише гроші.

На людей також можуть впливати:

Прийняття.

Популярність.

Визнання.

Увага.

Статус.

Схвалення.

Належність.

Комфорт.

Безпека.

Уникнення критики.

Уникнення відкидання.

Уникнення виключення.

Люди часто не запитують:

«Чи це істина?»

Натомість вони можуть запитувати:

«Що роблять інші люди?»

«Чи схвалять мене люди?»

«Чи й далі я належатиму до групи, якщо не погоджуся?»

Страх залишитися наодинці може стати сильнішим за бажання розуміти.

Люди можуть змінювати свою поведінку, щоб отримати схвалення, уникнути виключення, зберегти належність і вписатися в середовища, від яких, як вони вважають, залежать.

Люди можуть поступово дозволити належності стати важливішою за розуміння.

Люди мають запитувати:

Чи я слікую істині?

Чи я слікую за людьми?

Чи я мислю незалежно?

Чи я просто намагаюся вписатися?

Хто отримує вигоду, коли люди перестають мислити незалежно?

Яку поведінку копіюють?

Яку поведінку нормалізують?

ЛЮДИ КОПІЮЮТЬ ЛЮДЕЙ

Люди часто успадковують поведінку від інших людей.

Люди копіюють:

Мову.

Думки.

Тренди.

Способи життя.

Зовнішність.

Ставлення.

Звички.

Соціальну поведінку.

Поведінку онлайн.

Не обов'язково тому, що вони самостійно це розуміють, а

тому, що це здається нормальним, популярним, успішним або прийнятим.

Повторювана поведінка може нормалізуватися лише тому, що так робить достатня кількість людей.

Прагнення вписатися може стати нормальним.

Нормалізація може стати повторенням.

Повторення може стати успадкованою поведінкою.

Успадкована поведінка може стати прийнятою реальністю.

Чим довше поведінка повторюється, тим непомітнішим може ставати механізм, що стоїть за нею.

Люди можуть перестати ставити запитання, тому що саме повторення може створити вигляд істини.

ПОВЕРХНЕВІ СЕРЕДОВИЩА

Сучасні середовища можуть заохочувати людей ставити зовнішність вище за розуміння.

Люди можуть бути зайняті тим:

Як вони виглядають.

Як вони виглядають онлайн.

Наскільки успішними вони здаються.

Наскільки щасливими вони здаються.

Наскільки популярними вони здаються.

Що про них думають інші.

Люди можуть показувати ідеалізовані версії себе,

приховуючи реальність.

Фальшиві усмішки можуть замінювати справжнє благополуччя.

Показний успіх може замінювати істину.

Онлайн-ідентичність може замінювати автентичність.

Образ може стати важливішим за розуміння.

Люди можуть здаватися пов'язаними, відчуючи ізоляцію.

Люди можуть здаватися щасливими, відчуючи нещастя.

Люди можуть здаватися успішними, приватно переживаючи труднощі.

Коли зовнішність стає важливішою за істину, можуть розвиватися поверхневі середовища.

ПОПУЛЯРНІСТЬ, СТАТУС І ПОРІВНЯННЯ

Люди можуть порівнювати себе з іншими.

Більше грошей.

Більше майна.

Більше підписників.

Більше статусу.

Більше уваги.

Більше визнання.

Це може створювати безкінечні цикли порівняння без розуміння.

Популярність — не доказ.

Увага — не доказ.

Підписники — не доказ.

Статус — не доказ.

Те, що щось бачить багато людей, не робить це автоматично істинним.

Люди можуть сплутати видимість з істиною, популярність із правильністю, а вплив — із достовірністю.

СТРАХ, МОВЧАННЯ ТА НАЛЕЖНІСТЬ

Люди можуть уникати запитування, тому що запитування може загрожувати належності.

Люди можуть боятися:

Критики.

Насмішок.

Відкидання.

Виключення.

Збентеження.

Ізоляції.

Втрати можливостей.

Залишитися наодинці.

Страх може заохочувати мовчання.

Мовчання може захищати повторення.

Повторення може нормалізуватися.

Нормалізована поведінка може успадковуватися майбутніми поколіннями.

Цикл може продовжуватися без повного розуміння людьми того, у що вони роблять внесок.

Люди також мають розуміти, що стимули можуть ставати сильнішими за істину.

Люди можуть знати, що щось потрібно поставити під питання, і все одно продовжувати, тому що стимули захищають цю поведінку.

ОСВІТА, УЧИТЕЛІ ТА ПОВТОРЕННЯ СВІТУ

Освіта — один із найясніших прикладів Стимулу і вигоди.

Учителі часто є продуктами тієї самої освітньої системи, в якій їх навчали.

Вони здобували освіту всередині неї.

Їх готували всередині неї.

Їм платять всередині неї.

Їх оцінюють всередині неї.

Їх поміщають у ролі всередині неї.

Від них очікують, що вони навчатимуть всередині неї.

Від них очікують, що вони передаватимуть інформацію всередині неї.

Від них очікують, що вони оцінюватимуть інформацію всередині неї.

Але їх не навчають навчати дітей структурованому

шляху на основі доказів для постановки запитань щодо самого світового середовища.

Йдеться не про напад на вчителів.

Йдеться про розуміння системи.

Учителі можуть сприяти повторенню того самого світу, тому що діють у тому самому середовищі, керованому стимулами.

Освіта може знову й знову відтворювати той самий світ, навіть не маючи такого наміру.

Люди мають запитувати:

Що освіта винагороджує?

Що освіта повторює?

Що освіта захищає?

Чого освіта уникає?

Чого освіта не навчає?

Що відбудеться, якщо освіта зміниться?

Що відбудеться, якщо діти навчатися ставити запитання щодо самого світового середовища?

ЧОМУ СТИМУЛ І ВИГОДА МАЮТЬ ЗНАЧЕННЯ

Стимул і вигода мають значення, тому що люди не можуть належним чином зрозуміти, чому людство повторює той самий світ, доки не зрозуміють, що винагороджує це повторення.

Джерело і походження запитує, звідки щось походить і що

його сформувало.

Стандарт доказів запитує, чи підтверджують докази те, що стверджується.

Стимул і вигода запитує:

Хто отримує вигоду?

Хто залежить?

Хто захищає?

Хто втрачає?

Яку поведінку створює цей стимул?

Яке світове середовище ця поведінка допомагає відтворювати?

Саме так люди починають бачити механізми, що діють під поверхнею світового середовища.

Саме так люди переходять від віри до дослідження.

Саме так люди переходять від дослідження до бачення.

Саме так люди переходять від бачення до розуміння.

Саме так люди переходять від розуміння до навчання.

Саме так люди переходять від навчання до незалежного мислення.

Людство не може просуватися вперед, доки люди продовжують робити те, що робили люди до них, не розуміючи, у що вони роблять внесок.

Саме так люди переходять від того, щоб бути продуктами систем, керованих стимулами, до того, щоб бути учнями

світового середовища.

СТИМУЛ І ВИГОДА

СТИМУЛ У ЧАСІ

Перша частина цього розділу пояснила, що люди не лише живуть усередині світового середовища.

Через поведінку, сформовану стимулами, вони допомагають його відтворювати.

Тепер ця частина переходить до того, як стимули зберігаються з часом.

Люди не завжди одразу виявляють свої стимули.

Поведінка з часом часто їх викриває.

Людина може говорити одне, але неодноразово поводитися інакше.

Система може говорити, що існує для однієї мети, але неодноразово захищати щось інше.

Організація може заявляти про нейтральність, але неодноразово створювати ті самі результати.

Роль може заявляти про обов'язок, але неодноразово породжувати поступливість.

Оплачувана посада може заявляти про істину, але неодноразово захищати систему, від якої залежить.

Стимул у часі допомагає людям бачити закономірності, які один момент може приховати.

Люди мають запитувати:

Яка поведінка повторювалася з часом?

Які результати повторювалися?

Які стимули залишаються захищеними?

Які стимули залишаються прихованими?

Хто неодноразово отримує вигоду?

Хто неодноразово уникає втрати?

Хто неодноразово отримує гроші?

Хто неодноразово отримує статус?

Хто неодноразово зберігає посаду?

Хто неодноразово уникає відповідальності?

Хто неодноразово сприяє продовженню того самого середовища?

Закономірності в часі можуть викрити стимули, які самі твердження пояснити не можуть.

Це безпосередньо пов'язано зі Стандартом доказів.

Стандарт доказів запитує, чи поведінка узгоджується з тим, що стверджується.

Стимул і вигода запитує, який стимул формує цю поведінку.

УСПАДКОВАНІ РОЛІ ТА ПОВТОРЮВАНИЙ ВНЕСОК

Стимули можуть успадковуватися через ролі.

Людина може взяти на себе роль після того, як хтось інший пішов, вийшов на пенсію, помер або був замінений.

Людина може вважати, що просто влаштовується на роботу.

Але роль уже може нести певну закономірність.

Вона може нести повторювану поведінку.

Вона може нести повторюване мовчання.

Вона може нести повторюваний захист.

Вона може нести повторюване забезпечення виконання.

Вона може нести повторюваний послух.

Вона може нести повторюване навчання.

Вона може нести повторювану поступливість.

Людина, яка входить у цю роль, потім може продовжувати те, що продовжували попередні люди.

Саме так світове середовище може повторюватися крізь покоління.

Людям не потрібно створювати початковий механізм, щоб робити внесок у нього.

Вони можуть успадкувати роль і допомагати механізму продовжуватися.

Люди мають запитувати:

Яку поведінку ця роль породжувала до того, як у неї увійшла ця людина?

Якої поведінки ця роль вимагає зараз?

Яку поведінку ця роль продовжить після того, як ця людина її залишить?

Що захищає ця роль?

Що повторює ця роль?

Чого ця роль не заохочує?

Що ця роль не дозволяє людям ставити під питання?

Що ця роль робить нормальним?

Це важливо, тому що люди можуть сприяти повторюваній шкоді, повторюваному мовчанню, повторюваній поступливості та повторюваному захисту системи, вважаючи, що вони просто роблять те, що робили люди до них.

МОВЧАННЯ, ЗАХИСТ І СТИМУЛ

Мовчання може бути одним із найсильніших показників стимулу.

Люди часто думають, що мовчання нічого не означає.

Але мовчання може стати поведінкою.

Мовчання може захищати системи.

Мовчання може захищати гроші.

Мовчання може захищати владу.

Мовчання може захищати залежність.

Мовчання може захищати репутацію.

Мовчання може захищати посади.

Мовчання може захищати наративи.

Мовчання може захищати неправомірні дії.

Люди мають запитувати:

Хто мовчить?

Що захищається цим мовчанням?

Хто отримує вигоду від мовчання?

Хто втратить, якщо мовчання припиниться?

Що відбудеться, якщо хтось заговорить?

З якими наслідками ця людина може зіткнутися?

Які стимули заохочують людей мовчати?

Чому мовчання дозволило продовжуватися?

Люди можуть мовчати, тому що висловитися означає поставити під загрозу тому, від чого вони залежать.

Люди можуть мовчати, тому що висловитися означає поставити під загрозу їхньому доходу.

Люди можуть мовчати, тому що висловитися означає поставити під загрозу їхній репутації.

Люди можуть мовчати, тому що висловитися означає поставити під загрозу їхній позиції всередині системи.

Люди можуть мовчати, тому що висловитися означає поставити під загрозу ролі, яку вони успадкували.

Люди можуть мовчати, тому що нормалізація навчила їх не ставити запитання.

Тому мовчання стає поведінкою, яку потрібно ставити під питання.

СТРАХ ВТРАТИ

Люди діють не лише через те, що вони отримують.

Люди також діють через те, що бояться втратити.

Страх втрати може формувати поведінку так само сильно, як і сама вигода.

Люди можуть боятися втратити:

Гроші.

Роботу.

Статус.

Посаду.

Належність.

Схвалення.

Захист.

Владу.

Вплив.

Безпеку.

Репутацію.

Майбутнє.

Страх втрати може зупинити запитування ще до того, як воно почнеться.

Страх втрати може створити мовчання.

Страх втрати може створити слідування.

Страх втрати може створити послух.

Страх втрати може створити участь у тому, з чим люди можуть не погоджуватися повністю.

Люди мають запитувати:

Що ця людина боїться втратити?

Що ця роль боїться втратити?

Що ця система боїться втратити?

Що зміниться, якщо люди перестануть вірити?

Що зміниться, якщо люди перестануть поступатися?

Що зміниться, якщо люди почнуть ставити запитання?

Що зміниться, якщо люди перестануть робити те, що робили люди до них?

Страх втрати може створювати поступливість задовго до того, як узагалі знадобиться сила.

Люди також мають розуміти, що істина не завжди достатньо сильна, щоб подолати стимули.

Люди можуть знати, що щось потрібно ставити під питання, і все одно продовжувати, тому що страх втрати захищає цю поведінку.

КОЛЕКТИВНИЙ ВНЕСОК І ПОВТОРЮВАНИЙ СВІТ

Світове середовище зазвичай підтримується не однією людиною.

Його підтримують мільйони людей, які додають маленькі частини до того самого механізму.

Одна людина навчає.

Одна людина забезпечує виконання.

Одна людина повторює.

Одна людина схвалює.

Одна людина пише.

Одна людина мовчить.

Одна людина слідує.

Одна людина захищає.

Окремо ці форми поведінки можуть здаватися
нешкідливими.

Разом вони можуть відтворювати ціле світове середовище.

Люди можуть бачити лише:

Свою роль.

Своє завдання.

Свою заробітну плату.

Свою інструкцію.

Свою відповідальність.

Своє виживання.

Але світове середовище будується із сукупного внеску
багатьох людей, які повторюють невеликі частини того
самого механізму.

Тому люди мають запитувати:

У що я роблю внесок?

Яку повторювану закономірність я допомагаю
продовжувати?

Яке світове середовище моя поведінка допомагає
відтворювати?

Що станеться, якщо мільйони людей продовжуватимуть робити те саме?

Це одна з найважливіших частин Стимулу і вигоди.

ОСВІТА, УЧИТЕЛІ ТА СТИМУЛ

Освіту потрібно ставити під питання через Стимул і вигоду, тому що освіта формує наступне покоління.

Учителі є продуктами тієї самої системи, керованої стимулами.

Вони здобували освіту всередині неї.

Їх готували всередині неї.

Їм платять всередині неї.

Їх оцінюють всередині неї.

Їх поміщають у ролі всередині неї.

Від них очікують, що вони передаватимуть інформацію всередині неї.

Від них очікують, що вони оцінюватимуть інформацію всередині неї.

Від них очікують, що вони допомагатимуть дітям функціонувати всередині неї.

Але їм не дають структурованого освітнього шляху на основі доказів, щоб навчати дітей ставити запитання щодо реального світового середовища.

Це важливо, тому що вчителі стають джерелами інформації для дітей.

Вони також стають частиною структури стимулів, що формує те, чого дітей навчають, що діти повторюють, за що дітей винагороджують і щодо чого дітей знеохочують ставити запитання.

Йдеться не про напад на вчителів.

Йдеться про розуміння системи, керованої стимулами, в якій вони діють.

Тому освіта може знову й знову відтворювати той самий світ, навіть не маючи такого наміру.

Люди мають запитувати:

Що освіта винагороджує?

Що освіта повторює?

Що освіта захищає?

Що освіта нормалізує?

Чого освіта не заохочує?

Що освіта не ставить під питання?

За викладання чого платять учителям?

Що вчителів готують оцінювати?

До функціонування всередині чого готують дітей?

Що станеться, якщо вчителі поставлять під питання саму систему?

Що станеться, якщо дітей навчать ставити запитання щодо самого світового середовища?

Освіта не може належним чином поліпшуватися, якщо

стимули всередині освіти не ставляться під питання.

Якщо вчителям платять, їх готують, оцінюють і поміщають у ролі, що повторюють ту саму систему, тоді освіта може продовжувати створювати людей, підготовлених функціонувати у світовому середовищі, а не вчитися з нього.

СИСТЕМИ, СТИМУЛИ ТА ПОВТОРЮВАНІ РЕЗУЛЬТАТИ

Системи можуть існувати довго, тому що стимули вбудовані в них.

Люди можуть входити в системи, вважаючи себе незалежними.

Але системи можуть поступово формувати поведінку через залежність.

Чим довше стимули залишаються без запитування, тим нормальнішими вони можуть здаватися.

Системи можуть винагороджувати мовчання.

Системи можуть винагороджувати поступливість.

Системи можуть винагороджувати лояльність.

Системи можуть винагороджувати повторення.

Системи можуть винагороджувати забезпечення виконання.

Системи можуть винагороджувати захист самої системи.

Системи можуть карати запитування.

Системи можуть карати викриття.

Системи можуть карати істину.

Системи можуть карати відмову.

Люди мають запитувати:

Яку поведінку винагороджує система?

Яку поведінку система не заохочує?

Яку поведінку система карає?

Яку поведінку система захищає?

Які результати система створює знову й знову?

Які повторювані проблеми продовжують виникати?

Які стимули спричиняють ці результати?

Люди часто намагаються виправити результати, не ставлячи під питання стимули.

Якщо стимули залишаються незмінними, поведінка часто залишається незмінною.

Якщо поведінка залишається незмінною, результати часто залишаються незмінними.

Тому людство може повторювати той самий світ, вважаючи, що намагається його поліпшити.

СТИМУЛ І ПОСТУП ЛЮДСТВА

Стимул і вигода є частиною Шляху до поступу людства, якого бракує.

Людство не може просуватися вперед, доки стимули залишаються невидимими.

Людство не може просуватися вперед, доки люди

продовжують робити те, що робили люди до них, не розуміючи, у що вони роблять внесок.

Людство не може просуватися вперед, доки належність стає сильнішою за істину.

Людство не може просуватися вперед, доки популярність замінює розуміння.

Людство не може просуватися вперед, доки поверхневі середовища замінюють автентичність.

Людство не може просуватися вперед, доки страх виключення зупиняє запитування.

Людство не може просуватися вперед, доки нормалізація перетворює повторення на прийняту реальність.

Людство не може просуватися вперед, доки системи винагороджують повторення замість розуміння.

Людство не може просуватися вперед, доки освіта готує дітей функціонувати у світовому середовищі, не навчаючи їх належним чином ставити запитання щодо нього.

Людство не може просуватися вперед, доки люди захищають те, що їм шкодить, тому що від цього залежать.

Джерело і походження запитує, звідки щось походить і що його сформувало.

Стандарт доказів запитує, чи підтверджують докази те, що стверджується.

Стимул і вигода запитує:

Хто отримує вигоду?

Хто залежить?

Хто захищає?

Хто втрачає?

Кому платять?

Хто мовчить?

Хто слідує?

Хто нормалізує?

Яку поведінку створює цей стимул?

Яке світове середовище ця поведінка допомагає
відтворювати?

Саме так люди починають бачити механізми, що діють під
поверхнею світового середовища.

Саме так люди переходять від віри до дослідження.

Саме так люди переходять від дослідження до бачення.

Саме так люди переходять від бачення до розуміння.

Саме так люди переходять від розуміння до навчання.

Саме так люди переходять від навчання до незалежного
мислення.

Коли стимули стають видимими, поведінка стає видимою.

Коли поведінка стає видимою, внесок стає видимим.

Коли внесок стає видимим, розуміння стає можливим.

Коли розуміння стає можливим, людство може почати
припиняти повторення того самого світу.

РОЗДІЛ 4 — ХАРАКТЕР І ПОСЛІДОВНІСТЬ

ЩО НАСПРАВДІ ОЗНАЧАЮТЬ ХАРАКТЕР І ПОСЛІДОВНІСТЬ

Розділ 1 встановив, що люди мають навчитися бачити світове середовище замість того, щоб просто ставати його продуктами.

Розділ 2 встановив, що люди мають досліджувати, чи підтверджують докази те, що стверджується.

Розділ 3 встановив, що люди мають розуміти, які стимули винагороджують, захищають і повторюють поведінку.

Розділ 4 переходить до Характеру і послідовності.

Характер і послідовність існує тому, що люди не можуть належним чином розуміти людей, системи, організації, середовища або сам світ, доки не розуміють, яка поведінка неодноразово показується з часом.

Людей часто навчають слухати слова.

Їх не навчають належним чином вивчати поведінку.

Людей навчають довіряти титулам.

Їх не навчають належним чином досліджувати послідовність.

Людей часто навчають вірити обіцянкам.

Їх не навчають належним чином ставити під питання закономірності.

Людей часто навчають судити окремі моменти.

Їх не навчають учитися з повторюваної поведінки.

Характер і послідовність навчає людей запитувати:

Яка поведінка демонструється знову і знову?

Яка поведінка знову і знову винагороджується?

Яка поведінка знову і знову захищається?

Якої поведінки знову і знову уникають?

Яка поведінка залишається послідовною з часом?

Яка поведінка змінюється залежно від обставин?

Яка поведінка допомагає відтворювати світове середовище?

Характер — це не один момент.

Характер — це поведінка, що знову і знову проявляється з часом.

Послідовність — це не одне твердження.

Послідовність — це повторювана відповідність між словами, поведінкою та результатами з часом.

Характер є одним із найважливіших інструментів навчання людства, тому що повторювана поведінка викриває те, що слова, образ, репутація та подання часто приховують.

Це важливо, тому що повторювана поведінка часто розкриває більше, ніж будь-коли можуть розкрити окремі моменти.

ЩО ДЕМОНСТРУЄТЬСЯ

Світове середовище вже показує людству, як воно функціонує.

Проблема не завжди в тому, що нічого не показано.

Проблема в тому, що людей належним чином не навчили ставити запитання, бачити, розуміти й учитися з того, що демонструється.

Люди можуть бачити брехню.

Люди можуть бачити суперечність.

Люди можуть бачити мовчання.

Люди можуть бачити залежність.

Люди можуть бачити страх.

Люди можуть бачити, як гроші формують поведінку.

Люди можуть бачити, як системи захищають самі себе.

Люди можуть бачити, як медіа повторюють наративи.

Люди можуть бачити, як влада уникає доказів.

Люди можуть бачити, як люди сліднують за іншими.

Люди можуть бачити, як тривають повторювані закономірності.

Але без правильної системи запитування люди все одно можуть дійти неправильного розуміння.

Люди часто доходять хибного розуміння, тому що їх належним чином не навчили ставити запитання, бачити, розуміти й учитися з того, що демонструється.

Люди можуть бачити те, що демонструється, і все одно не розуміти, що це означає.

Вони можуть бачити поведінку й зосереджуватися лише на

окремих людях.

Вони можуть бачити суперечність і зупинятися на гніві.

Вони можуть бачити брехню й зупинятися на звинуваченні.

Вони можуть бачити системи й зупинятися на поверхневих поясненнях.

Вони можуть бачити повторювані проблеми й ще не розуміти механізмів, що їх створюють.

Характер і послідовність навчає людей ставити запитання про те, що демонструється через повторювану поведінку.

Воно просить людей запитувати не лише:

Що сталося?

А також:

Що це показує?

Яка поведінка розкривається?

Яка закономірність викривається?

Яка суперечність демонструється?

Чого це навчає про світове середовище?

Чого людство може з цього навчитися?

Світ — це справжня школа, тому що світове середовище постійно демонструє поведінку, суперечність, повторення, стимули, мовчання, залежність, владу, страх і наслідки.

Люди не можуть учитися з того, чого не можуть побачити.

Але люди також не можуть учитися з того, про що їх не

навчили ставити запитання.

СЛОВА, ПОВЕДІНКА І ЗАКОНОМІРНОСТІ

Люди часто оцінюють те, що інші говорять.

Але поведінка може розкрити те, що приховують слова.

Слова можна відрепетирувати.

Слова можна відібрати.

Слова можна повторювати.

Слова можна захищати.

Слова можна подати певним чином.

Поведінку часто важче приховувати протягом тривалого часу.

Інформація може сказати людям, що сталося.

Поведінка може навчити людей, чому це сталося.

Люди повинні запитувати:

Чи відповідають слова поведінці?

Чи відповідають дії заявам?

Чи відповідають результати обіцянкам?

Чи залишається поведінка однаковою з часом?

Чи змінюється поведінка залежно від того, хто спостерігає?

Чи змінюється поведінка залежно від того, хто отримує вигоду?

Повторювана поведінка може викривати суперечності, яких

не можуть викрити окремі твердження.

Закономірності часто розкривають більше, ніж обіцянки.

Послідовність часто розкриває більше, ніж репутація.

Поведінка часто розкриває більше, ніж титули.

Тому люди повинні навчитися вивчати закономірності, а не окремі моменти.

ПОВЕДІНКА НІКОЛИ НЕ ІСНУЄ ІЗОЛЬОВАНО

Поведінка не існує ізольовано.

Люди впливають на людей.

Системи впливають на людей.

Люди впливають на системи.

Дорослі впливають на дітей.

Діти стають дорослими.

Майбутні покоління успадковують поведінку.

Потім майбутні покоління допомагають відтворювати світове середовище.

Кожна повторювана поведінка має наслідки, що виходять за межі окремої людини.

Повторювана поведінка може стати нормальною.

Нормалізація може стати успадкуванням.

Успадкування може стати прийнятою реальністю.

Тому люди повинні запитувати:

Яку поведінку це створює?

Хто навчається з цієї поведінки?

Хто успадкує цю поведінку?

Яке майбутнє світове середовище ця поведінка допоможе відтворити?

Характер і послідовність навчає людей мислити за межами окремої людини й починати вчитися з ширшого середовища.

ХАРАКТЕР ВАЖЛИВІШИЙ ЗА РЕПУТАЦІЮ

Людей часто навчають довіряти репутації.

Але репутація не є автоматично характером.

Репутацію можна створити.

Репутацію можна захищати.

Репутацію можна повторювати.

Репутацію можна просувати.

Репутацію можна успадкувати.

Характер відрізняється.

Характер знову і знову проявляється через поведінку.

Люди повинні запитувати:

Яка поведінка демонструється знову і знову?

Що відбувається, коли з'являється тиск?

Що відбувається, коли ніхто не дивиться?

Що відбувається, коли є що отримати?

Що відбувається, коли є що втратити?

Що відбувається, коли правда суперечить стимулу?

Характер часто стає найпомітнішим, коли присутні стимули.

Саме тому Характер і послідовність безпосередньо пов'язане зі Стимулом і вигодою.

ПОСЛІДОВНІСТЬ У ЧАСІ

Послідовність не можна оцінити за однією подією.

Послідовність потрібно розглядати в часі.

Люди можуть говорити, що цінують правду.

Люди можуть говорити, що цінують навчання.

Люди можуть говорити, що цінують справедливість.

Люди можуть говорити, що цінують запитування.

Але послідовність запитує, чи поведінка знову і знову підтверджує ці заяви.

Люди повинні запитувати:

Яка поведінка демонструвалася з часом?

Які закономірності повторювалися?

Які суперечності з'являлися?

Яка поведінка залишалася незмінною?

Яка поведінка зникає, коли обставини змінюються?

Послідовність часто стає одним із найсильніших шляхів до доказів, тому що зрештою люди показують те, що вони

роблять знову і знову.

Це безпосередньо пов'язано зі Стандартом доказів.

Стандарт доказів запитує, чи підтверджує поведінка те, що заявляється.

Характер і послідовність запитує, чи поведінка знову і знову залишається узгодженою в часі.

ОБРАЗ ПРОТИ ХАРАКТЕРУ

Люди можуть навчитися майстерно керувати образом.

Образ — це те, що люди хочуть, щоб бачили інші.

Характер — це те, що поведінка демонструє знову і знову.

Образ можна створити.

Образ можна захищати.

Образ можна демонструвати.

Образ можна просувати.

Образ можна винагороджувати.

Але образ не є автоматично характером.

Люди повинні запитувати:

Чи я бачу образ?

Чи я бачу поведінку?

Чи я бачу подання?

Чи я бачу послідовність?

Яка поведінка демонструється знову і знову?

Яка поведінка знову і знову приховується?

Яка поведінка з'являється, коли тиск знімається?

Яка поведінка з'являється, коли тиск посилюється?

Люди можуть роками захищати образ, тоді як їхня поведінка знову і знову розкриває щось інше.

ЛЮДИ, СИСТЕМИ І СВІТОВЕ СЕРЕДОВИЩЕ

Характер і послідовність застосовується не лише до окремих людей.

Воно застосовується до всього, що діє всередині світового середовища.

Воно застосовується до:

Людей.

Учителів.

Батьків.

Шкіл.

Урядів.

Медіа.

Установ.

Систем.

Організацій.

Спільнот.

Середовищ.

Люди часто розглядають те, що ці суб'єкти говорять.

Вони не розглядають належним чином те, що ці суб'єкти знову і знову роблять.

Тому люди повинні запитувати:

Яка поведінка демонструється знову і знову?

Яка поведінка знову і знову захищається?

Якої поведінки знову і знову уникають?

Яка поведінка знову і знову винагороджується?

Яка поведінка знову і знову нормалізується?

Яка поведінка знову і знову успадковується?

Яка поведінка демонструється людству як щось, із чого потрібно вчитися?

Характер і послідовність потрібно застосовувати всюди.

ОСВІТА, УЧИТЕЛІ ТА ХАРАКТЕР

Освіту також потрібно ставити під питання через Характер і послідовність.

Учителі стають джерелами інформації для дітей.

Діти вчаться не лише з інформації.

Вони також вчаться з поведінки.

Діти спостерігають:

Що роблять дорослі.

Що роблять учителі.

Що винагороджують системи.

Чого системи уникають.

Що системи захищають.

Що системи повторюють.

Що системи демонструють як нормальне.

Йдеться не про напад на вчителів.

Йдеться про розуміння середовища, у якому вони діють.

Люди повинні запитувати:

Яку поведінку діти бачать знову і знову?

За яку поведінку дітей знову і знову винагороджують?

Яку поведінку дітям знову і знову не радять ставити під сумнів?

Чи готують дітей повторювати світове середовище?

Чи готують дітей учитися з нього?

Якщо дітей не навчають ставити запитання про поведінку, суперечність, стимули, мовчання та повторювані закономірності, вони можуть успадкувати те саме світове середовище, не розуміючи того, що їм демонструється.

ЧОМУ ХАРАКТЕР І ПОСЛІДОВНІСТЬ МАЄ ЗНАЧЕННЯ

Характер і послідовність має значення, тому що люди не можуть належним чином зрозуміти світове середовище, доки не зрозуміють повторювану поведінку.

Мета не в тому, щоб застрягти в гніві, звинуваченні, страху чи нескінченному протистоянні.

Мета — учитися з того, що світове середовище вже показує.

Саме світове середовище стає освітнім середовищем.

Поведінка стає уроком.

Суперечність стає уроком.

Повторення стає уроком.

Саме середовище стає вчителем.

Людська свідомість розвивається, коли люди перестають реагувати на те, що їм показують, і починають учитися з того, що їм показують.

Джерело і походження запитує, звідки щось походить і що його сформувало.

Стандарт доказів запитує, чи підтверджують докази те, що заявляється.

Стимул і вигода запитує, що винагороджує поведінку.

Характер і послідовність запитує:

Чи поведінка знову і знову відповідає тому, що заявляється?

Що показує поведінка?

Чого навчає суперечність?

Що викриває повторювана закономірність?

Чого людство може навчитися з того, що демонструється?

Так люди починають виходити за межі окремих моментів.

Так люди починають розпізнавати закономірності.

Так люди починають розпізнавати суперечності.

Так люди починають розпізнавати послідовність.

Так люди починають учитися з того, що світове середовище вже показує.

Так люди переходять від віри до дослідження.

Так люди переходять від дослідження до бачення.

Так люди переходять від бачення до розуміння.

Так люди переходять від розуміння до навчання.

Так люди переходять від навчання до незалежного мислення.

Так люди переходять від того, щоб бути продуктами світового середовища, до того, щоб бути учнями світового середовища.

ХАРАКТЕР У ЧАСІ

Перша частина цього розділу пояснила, що Характер і послідовність — це не про окремі моменти.

Йдеться про розуміння повторюваної поведінки в часі.

Тепер ця частина переходить до того, як Характер і послідовність діє з часом.

Люди не завжди одразу розкривають свій характер.

Поведінка в часі часто його викриває.

Людина може говорити одне, але знову і знову робити інше.

Система може заявляти одну мету, але знову і знову

створювати інші результати.

Організація може заявляти про нейтральність, але знову і знову захищати певну поведінку.

Установа може заявляти про справедливість, але знову і знову уникати складних запитань.

Роль може заявляти про обов'язок, але знову і знову породжувати поступливість.

Характер у часі допомагає людям бачити закономірності, які окремі моменти можуть приховувати.

Люди повинні запитувати:

Яка поведінка демонструвалася знову і знову?

Які результати знову і знову створювалися?

Які закономірності продовжують з'являтися?

Які суперечності продовжують з'являтися?

Яка поведінка залишається незмінною?

Яка поведінка змінюється залежно від обставин?

Яка поведінка змінюється залежно від того, хто спостерігає?

Закономірності в часі часто точніше розкривають характер, ніж самі твердження.

СУПЕРЕЧНІСТЬ І ЛЮДСЬКА ПОВЕДІНКА

Суперечність може стати одним із найсильніших шляхів до розуміння характеру.

Люди можуть говорити, що цінують правду, водночас

уникаючи складної правди.

Люди можуть говорити, що цінують запитування, водночас перешкоджаючи запитанням.

Люди можуть говорити, що цінують навчання, водночас захищаючи повторення.

Люди можуть говорити, що цінують справедливість, водночас знову і знову створюючи несправедливі результати.

Люди можуть говорити, що цінують незалежне мислення, водночас винагороджуючи конформність.

Люди повинні запитувати:

Де слова й поведінка розходяться?

Які суперечності знову і знову з'являються?

Які закономірності продовжуються попри суперечність?

Хто отримує вигоду від продовження суперечності?

Які стимули захищають суперечність?

Суперечність не є автоматично доведенням поганого наміру.

Але повторювану суперечність потрібно ставити під питання.

Повторювана суперечність може розкривати механізми, що діють під поверхнею.

СВІТОВЕ СЕРЕДОВИЩЕ ВЖЕ ПОКАЗУЄ ЛЮДСТВУ

Світове середовище вже показує людству, як воно

функціонує.

Проблема не завжди в тому, що нічого не показано.

Проблема в тому, що людство належним чином не навчили вчитися з того, що демонструється.

Люди можуть бачити суперечність і зупинятися на звинуваченні.

Люди можуть бачити брехню й зупинятися на гніві.

Люди можуть бачити системи й зупинятися на поверхневих поясненнях.

Люди можуть бачити повторювані проблеми й зупинятися на розчаруванні.

Люди можуть бачити повторювану поведінку й зупинятися на емоційних реакціях.

Люди можуть бачити видимі події й усе одно не розуміти механізмів, що їх створюють.

Люди часто доходять хибного розуміння, тому що ще не мають достатніх знань, розуміння або здатності ставити запитання.

Люди можуть бачити:

Одну подію.

Одну людину.

Одну систему.

Одну брехню.

Одну суперечність.

Один результат.

А потім зупинитися на цьому.

Характер і послідовність навчає людей продовжувати.

Люди повинні запитувати:

Яку поведінку це викриває?

Який механізм це розкриває?

Яку повторювану закономірність це показує?

Яку суперечність це демонструє?

Чого людство може з цього навчитися?

Мета — не нескінченне запитування.

Мета — розуміння.

РЕАКЦІЯ ПРОТИ НАВЧАННЯ

Одне з найбільших обмежень поступу людства полягає в тому, що люди часто реагують на те, що їм показують, замість того щоб учитися з того, що їм показують.

Реакція може зупинити поступ.

Люди стають сердитими.

Люди починають боятися.

Люди обирають сторони.

Люди захищають позиції.

Люди атакують позиції.

Люди потрапляють у пастку наративів.

Люди можуть витратити величезну кількість енергії на реакцію, не розуміючи того, на що вони реагують.

Характер і послідовність навчає людей виходити за межі реакції.

Люди повинні запитувати:

Що це показує?

Чого це навчає?

Яка поведінка розкривається?

Яка повторювана закономірність викривається?

Який механізм діє?

Чого людство може з цього навчитися?

Мета — не реакція.

Мета — розуміння.

ВИБІРКОВИЙ ХАРАКТЕР І ВИБІРКОВЕ МИСЛЕННЯ

Люди не завжди поведуться послідовно.

Люди можуть поводитися по-різному залежно від:

Грошей.

Статусу.

Аудиторії.

Влади.

Схвалення.

Популярності.

Страху.

Вигоди.

Втрати.

Люди можуть виглядати правдивими в одному середовищі й уникати правди в іншому.

Люди можуть ставити запитання щодо однієї теми, водночас захищаючи іншу.

Люди можуть оспорювати одну систему, водночас захищаючи іншу.

Люди можуть застосовувати принципи вибірково.

Люди повинні запитувати:

Чи залишається ця поведінка послідовною всюди?

Чи вона з'являється лише за певних обставин?

Що змінюється, коли з'являються стимули?

Що змінюється, коли з'являється тиск?

Що змінюється, коли під загрозою опиняється щось цінне?

Характер часто стає найпомітнішим, коли стимули й тиск стикаються.

МОВЧАННЯ, УЧАСТЬ І ПОВТОРЮВАНА ПОВЕДІНКА

Характер розкривається не лише через дію.

Характер також може розкриватися через мовчання.

Мовчання може стати поведінкою.

Мовчання може стати захистом.

Мовчання може стати участю.

Люди повинні запитувати:

Хто залишається мовчазним?

Що захищається?

Якій повторюваній поведінці дозволяють продовжуватися?

Якої правди уникають?

Яку суперечність ігнорують?

Люди можуть мовчати, тому що висловлювання загрожує тому, від чого вони залежать.

Люди можуть мовчати, тому що висловлювання загрожує їхній посаді.

Люди можуть мовчати, тому що висловлювання загрожує приналежності.

Люди можуть мовчати, тому що висловлювання загрожує схваленню.

Отже, характер включає й те, чого люди знову і знову вирішують не робити.

ПОВЕДІНКА, ВПЛИВ І МАЙБУТНІ ПОКОЛІННЯ

Поведінка ніколи не існує ізольовано.

Люди впливають на людей.

Системи впливають на людей.

Люди впливають на системи.

Дорослі впливають на дітей.

Діти стають дорослими.

Майбутні покоління успадковують поведінку.

Потім майбутні покоління допомагають відтворювати світове середовище.

Кожна повторювана поведінка має наслідки, що виходять за межі окремої людини.

Люди можуть вважати, що вони лише ухвалюють невелике рішення.

Але мільйони повторюваних проявів поведінки можуть відтворити ціле світове середовище.

Тому люди повинні запитувати:

До якої поведінки я долучаюся?

Яку поведінку я допомагаю нормалізувати?

Яку поведінку успадкують майбутні покоління?

Яке світове середовище ця поведінка допоможе відтворити?

ОСВІТА, УЧИТЕЛІ ТА ХАРАКТЕР

Освіту також потрібно розглядати через Характер і послідовність.

Діти успадковують не лише інформацію.

Діти успадковують поведінку.

Діти спостерігають:

Як поведуться дорослі.

Як поводяться вчителі.

Як поводитьися влада.

Як поводяться системи.

Як люди реагують.

Як люди мовчать.

Як люди ставлять запитання.

Як люди уникають запитування.

Діти можуть поступово самі успадкувати цю поведінку.

Йдеться не про напад на вчителів.

Йдеться про розуміння середовища, що їх формує.

Люди повинні запитувати:

Яку поведінку діти бачать знову і знову?

Яку поведінку діти знову і знову успадковують?

За яку поведінку дітей знову і знову винагороджують?

Яку поведінку дітям знову і знову не радять ставити під сумнів?

Освіта не може належним чином покращуватися, якщо повторювана поведінка залишається невидимою.

ЛЮДСЬКА СВІДОМІСТЬ І НАВЧАННЯ ЗІ СВІТОВОГО СЕРЕДОВИЩА

Один із найбільших відсутніх шляхів у поступі людства — це навчання з того, що вже видиме.

Людству постійно демонструються:

Суперечність.

Залежність.

Мовчання.

Влада.

Страх.

Слідування.

Нормалізація.

Стимули.

Повторення.

Поведінка.

Але людство належним чином не навчили вчитися з цих механізмів.

Люди часто чекають, щоб їх навчали, хоча вже перебувають усередині найбільшого навчального середовища, яке існує.

Саме світове середовище є уроком.

Саме світове середовище є доказом.

Саме світове середовище є можливістю вчитися.

Саме світове середовище є вчителем.

Людська свідомість розвивається, коли люди перестають реагувати на те, що їм показують, і починають учитися з того, що їм показують.

Тому люди повинні запитувати:

Що це показує?

Чого це навчає?

Чого людство може з цього навчитися?

Яка повторювана закономірність викривається?

Яка поведінка розкривається?

Яке світове середовище відтворюється?

Коли люди вчаться ставити ці запитання, вони починають переходити від реакції до розуміння.

ХАРАКТЕР І ПОСТУП ЛЮДСТВА

Характер і послідовність є частиною Шляху до поступу людства, якого бракує.

Людство не може просуватися вперед, поки повторювані суперечності залишаються невидимими.

Людство не може просуватися вперед, поки люди говорять одне й знову і знову роблять інше.

Людство не може просуватися вперед, поки образ стає важливішим за поведінку.

Людство не може просуватися вперед, поки репутація стає важливішою за послідовність.

Людство не може просуватися вперед, поки подвійні стандарти залишаються нормалізованими.

Людство не може просуватися вперед, поки стимули знову і знову переважають принципи.

Людство не може просуватися вперед, поки повторювана поведінка успадковується без дослідження.

Людство не може просуватися вперед, поки діти успадковують поведінку, не будучи навченими ставити щодо неї запитання.

Людство не може просуватися вперед, поки люди реагують на те, що демонструється, замість того щоб учитися з того, що демонструється.

Джерело і походження запитуює, звідки щось походить і що його сформувало.

Стандарт доказів запитуює, чи підтверджують докази те, що заявляється.

Стимул і вигода запитуює, що винагороджує та захищає поведінку.

Характер і послідовність запитуює:

Чи поведінка знову і знову відповідає тому, що заявляється?

Що показує поведінка?

Чого навчає суперечність?

Що викриває повторювана закономірність?

Чого людство може навчитися з того, що демонструється?

Так люди починають розпізнавати закономірності.

Так люди починають розпізнавати суперечності.

Так люди починають розпізнавати послідовність.

Так люди починають учитися з того, що світове середовище

вже показує.

Так люди переходять від віри до дослідження.

Так люди переходять від дослідження до бачення.

Так люди переходять від бачення до розуміння.

Так люди переходять від розуміння до навчання.

Так люди переходять від навчання до незалежного мислення.

Так люди переходять від того, щоб бути продуктами
світового середовища, до того, щоб бути учнями світового
середовища.

РОЗДІЛ 5 — ДОЗВІЛ НА ЗАПИТУВАННЯ

ЩО НАСПРАВДІ ОЗНАЧАЄ ДОЗВІЛ НА ЗАПИТУВАННЯ

Розділ 1 встановив, що люди повинні вчитися бачити світове середовище, а не просто ставати його продуктами.

Розділ 2 встановив, що люди повинні перевіряти, чи підтверджують докази те, що заявляється.

Розділ 3 встановив, що люди повинні розуміти, які стимули винагороджують, захищають і повторюють поведінку.

Розділ 4 встановив, що люди повинні вчитися з того, що повторювана поведінка вже показує людству.

Розділ 5 тепер переходить до Дозволу на запитування.

Дозвіл на запитування існує тому, що людей формують середовища, які навчають їх приймати, слідувати, повторювати, слухатися й мовчати, і їх не навчають ставити це під сумнів.

Людей навчають, що думати, але не навчають, як належним чином ставити запитання щодо самого мислення.

Людей навчають, у що вірити, але не навчають, як сформувалася віра.

Людей навчають, що повторювати, але не навчають, як досліджувати те, що повторюється.

Людей навчають, кому довіряти, але не навчають, як ставити запитання щодо довіри.

Людей навчають, яку владу приймати, але не навчають, як

ставити запитання щодо влади.

Людей навчають функціонувати всередині систем, але не навчають, як ставити запитання щодо систем.

Це створює одну з найбільших перешкод для поступу людства.

Люди можуть почати відчувати, що для запитування потрібен дозвіл.

Дозвіл від влади.

Дозвіл від систем.

Дозвіл від учителів.

Дозвіл від батьків.

Дозвіл від роботодавців.

Дозвіл від уряду.

Дозвіл від медіа.

Дозвіл від експертів.

Дозвіл від груп.

Дозвіл від популярності.

Дозвіл від суспільного прийняття.

Дозвіл від світового середовища навколо них.

Дозвіл на запитування навчає людей запитувати:

Чи дозволено мені ставити це під сумнів?

Хто навчив мене, що мені потрібен дозвіл?

Яких наслідків я боюся, якщо поставлю це під сумнів?

Хто отримуватиме вигоду, якщо я не ставлю запитань?

Яка поведінка захищається, коли запитування не заохочується?

Яке світове середовище відтворюється, коли люди чекають дозволу на запитування?

Дозвіл на запитування — це не лише про постановку запитань.

Йдеться про розуміння того, чому люди насамперед самі себе стримують від запитування.

Дозвіл на запитування також навчає людей ставити під сумнів сам дозвіл.

ПРИВЧАННЯ І СТРУКТУРИ ДОЗВОЛУ ВПРОДОВЖ ЖИТТЯ

Людей часто привчають шукати дозволу впродовж усього життя.

Діти можуть шукати дозволу в дорослих.

Учні можуть шукати дозволу у вчителів.

Працівники можуть шукати дозволу в роботодавців.

Люди можуть шукати дозволу в систем.

Люди можуть шукати дозволу в груп.

Люди можуть шукати дозволу у влади.

Люди можуть шукати дозволу в самого суспільства.

З часом ця поведінка може стати нормальною.

Люди можуть поступово перестати довіряти власним спостереженням.

Вони можуть поступово перестати довіряти власній здатності вчитися.

Вони можуть поступово перестати ставити запитання про те, що їм показують.

Люди можуть настільки звикнути шукати дозволу, що більше не усвідомлюють, що роблять це.

Структури дозволу зрештою можуть стати невидимими.

Люди можуть більше не усвідомлювати, що діють усередині них.

Люди повинні запитувати:

Хто навчив мене шукати дозволу?

Коли я почав шукати дозволу?

Які структури дозволу я успадкував?

Чи довіряю я власній здатності вчитися?

Чи я чекаю схвалення, перш ніж учитися?

ОЧІКУВАННЯ ДОЗВОЛУ ВЧИТИСЯ

Люди часто чекають, щоб їх навчали, хоча вже перебувають усередині найбільшого навчального середовища, яке існує.

Світове середовище вже демонструє поведінку, суперечність, повторення, залежність, мовчання, владу, стимули, страх, наслідки й повторювані закономірності.

Але люди все одно можуть чекати, поки хтось інший скаже

їм, що важливо.

Вони можуть чекати, поки влада це схвалить.

Вони можуть чекати, поки медіа це покажуть.

Вони можуть чекати, поки експерти це пояснять.

Вони можуть чекати, поки вчителі цього навчать.

Вони можуть чекати, поки групи це приймуть.

Вони можуть чекати популярності, перш ніж це досліджувати.

Вони можуть чекати дозволу, перш ніж учитися.

Людство часто чекає дозволу вчитися зі світу, який уже видимий.

Це означає, що люди можуть жити всередині світового середовища, не навчаючись із нього.

Вони можуть бачити те, що демонструється, і все одно не ставити це під сумнів.

Вони можуть бачити суперечність і все одно чекати, поки хтось інший її пояснить.

Вони можуть бачити повторювану поведінку й усе одно чекати, поки хтось інший схвалить запитування щодо неї.

Вони можуть бачити, як системи повторюють ті самі закономірності, й усе одно чекати, поки хтось інший скаже їм, що це має значення.

Люди повинні запитувати:

Чи я вчуся зі світового середовища?

Чи я чекаю дозволу вчитися з нього?

Чи я ставлю запитання про те, що демонструється?

Чи я чекаю, поки хтось інший поставить запитання першим?

Чи використовую я власний розум?

Чи я чекаю, поки інше джерело вирішить, що заслуговує моєї уваги?

Світ — це справжня школа.

Але люди не можуть учитися зі світу, якщо чекають дозволу ставити його під сумнів.

ВЛАДА, СХВАЛЕННЯ І ДЕЛЕГОВАНЕ МИСЛЕННЯ

Людей навчають довіряти владі, не навчаючи їх належним чином ставити запитання щодо влади.

Їх навчають довіряти титулам.

Їх навчають довіряти ролям.

Їх навчають довіряти посадам.

Їх навчають довіряти системам.

Їх навчають довіряти офіційним заявам.

Їх навчають довіряти схваленим джерелам.

Їх навчають довіряти тому, що подається як прийнятне.

Це може створити делеговане мислення.

Делеговане мислення виникає, коли люди дозволяють іншій людині, ролі, системі, джерелу, групі або владі вирішувати, що їм дозволено ставити під сумнів, у що вірити, що

приймати, повторювати або відкидати.

Люди можуть вважати, що мислять незалежно, хоча все ще мислять усередині меж, створених іншими.

Вони можуть ставити під сумнів одне, залишаючи ширшу рамку без запитань.

Вони можуть відкинути одну владу, але прийняти іншу.

Вони можуть вийти з одного наративу й увійти в інший.

Вони можуть зупинитися на висновку, тому що його схвалив той, кому вони вже довіряють.

Дозвіл на запитування навчає людей запитувати:

Чи я думаю самостійно?

Чи я дозволяю іншому джерелу думати за мене?

Чи я ставлю під сумнів саму рамку?

Чи я ставлю запитання лише всередині рамки, яку мені дали?

Чи я довіряю доказам?

Чи я довіряю схваленню?

Чи я слідую за розумінням?

Чи я слідую за владою?

Незалежне мислення не може розвиватися, якщо люди делегують запитування іншим.

СТРАХ, ПРИНАЛЕЖНІСТЬ І ПРАГНЕННЯ ВПИСАТИСЯ

Люди часто самі себе стримують від запитування, тому що

запитування може загрожувати приналежності.

Вони можуть боятися відторгнення.

Вони можуть боятися критики.

Вони можуть боятися насмішок.

Вони можуть боятися ізоляції.

Вони можуть боятися втратити схвалення.

Вони можуть боятися втратити статус.

Вони можуть боятися втратити роботу.

Вони можуть боятися втратити стосунки.

Вони можуть боятися залишитися наодинці.

Приналежність може стати сильнішою за запитування.

Схвалення може стати сильнішим за правду.

Страх може стати сильнішим за розуміння.

Люди можуть мовчати, тому що хочуть вписатися.

Люди можуть повторювати те, що повторюють інші, тому що хочуть належати до групи.

Люди можуть захищати те, що захищають інші, тому що бояться виключення.

Люди можуть уникати запитань, тому що не хочуть здаватися іншими.

Люди можуть наслідувати поведінку інших, перш ніж зрозуміють, що саме вони наслідують.

Це безпосередньо пов'язано зі Стимулом і вигодою.

Люди можуть уникати запитування не лише тому, що вважають щось правдивим.

Вони можуть уникати запитування, тому що воно загрожує тому, від чого вони залежать, до чого належать або що бояться втратити.

Люди повинні запитувати:

Що я боюся втратити, якщо поставлю це під сумнів?

Чи я мовчу, тому що розумію?

Чи я мовчу, тому що боюся виключення?

Чи я погоджуюся, тому що дослідив це?

Чи я погоджуюся, тому що хочу належати?

Чи я повторюю це, тому що це правда?

Чи я повторюю це, тому що інші це повторюють?

Дозвіл на запитування навчає людей відокремлювати правду від приналежності.

СЛІДУВАННЯ, КОНФОРМНІСТЬ І СУСПІЛЬНЕ ПРИЙНЯТТЯ

Людські середовища часто винагороджують слідування.

Людей можуть винагороджувати за згоду.

Людей можуть винагороджувати за повторення.

Людей можуть винагороджувати за поступливість.

Людей можуть винагороджувати за те, що вони залишаються в прийнятих межах.

Людей можуть винагороджувати за те, що вони не ставлять під сумнів те, що приймають інші.

Конформність може стати нормальною.

Нормалізація може бути успадкована.

Успадкована поведінка може стати прийнятою реальністю.

Тоді люди можуть помилково прийняти суспільне прийняття за правду.

Вони можуть вважати щось правильним, тому що багато людей це приймають.

Вони можуть вважати щось безпечним, тому що багато людей цьому сліднують.

Вони можуть вважати неправильним ставити щось під сумнів, тому що мало хто це робить.

Вони можуть вважати щось неважливим, тому що воно не отримало схвалення, охоплення, статусу чи популярності.

Люди також можуть боятися бути іншими.

Вони можуть боятися стояти окремо.

Вони можуть боятися не вписатися.

Вони можуть боятися здаватися неправими.

Вони можуть боятися бути наодинці.

Люди повинні запитувати:

Чи я слідую, тому що розумію?

Чи я слідую, тому що інші сліднують?

Чи я приймаю це, тому що докази це підтверджують?

Чи я приймаю це, тому що воно суспільно прийняте?

Чи я уникаю запитування, тому що дослідив це?

Чи тому, що запитування щодо цього змусило б мене стояти окремо?

Слідування — це не розуміння.

Конформність — це не правда.

Суспільне прийняття — це не доказ.

Структури дозволу можуть стати одним із найбільших механізмів, що дозволяють повторюваним світовим проблемам продовжуватися.

Дозвіл на запитування має значення, тому що люди не можуть стати незалежними мислителями, поки залежать від суспільного схвалення, яке визначає, що можна ставити під сумнів.

ДІТИ, ОСВІТА І ВТРАТА ЗДАТНОСТІ СТАВИТИ ЗАПИТАННЯ

Діти природно ставлять запитання.

Діти часто хочуть знати чому.

Вони запитують, чому щось відбувається.

Вони запитують, чому люди поведуться певним чином.

Вони запитують, чому існують правила.

Вони запитують, чому дорослі говорять одне, а роблять інше.

Вони запитують, тому що намагаються зрозуміти.

Але світове середовище може поступово відучити дітей від запитування.

Дітей можуть навчати мовчати.

Дітей можуть навчати приймати.

Дітей можуть навчати повторювати.

Дітей можуть навчати слухатися.

Дітей можуть навчати перестати запитувати чому.

Дітей можуть навчати, що ставити запитання — неввічливо.

Дітей можуть навчати, що ставити під сумнів владу - неправильно.

Дітей можуть навчати, що правильні відповіді важливіші за кращі запитання.

Дітей можуть навчати, що схвалення важливіше за розуміння.

Дітей навіть можуть називати важкими, такими, що порушують порядок, проблемними або порушниками спокою лише тому, що вони ставлять запитання, які виходять за прийняті межі.

Освіта часто винагороджує відповіді більше, ніж запитування.

Вона часто винагороджує повторення більше, ніж дослідження.

Вона часто винагороджує послух більше, ніж незалежне мислення.

Вона часто готує дітей функціонувати всередині світового середовища, не навчаючи їх, як належним чином ставити

його під сумнів.

Саме тому Дозвіл на запитування є критично важливим для освіти.

Якщо діти втратять здатність ставити запитання, вони можуть успадкувати світове середовище, не розуміючи, що його формує.

Якщо дітей не навчать безпечно й належним чином ставити запитання, вони можуть стати продуктами тих самих повторюваних закономірностей, у які народилися.

Люди повинні запитувати:

Чи навчають дітей, як ставити запитання?

Чи їх навчають лише, як відповідати?

Чи навчають дітей, як досліджувати?

Чи їх навчають лише, як повторювати?

Чи навчають дітей, як учитися зі світового середовища?

Чи їх готують функціонувати всередині нього?

Дітям потрібен дозвіл на запитування, тому що запитування є одним зі шляхів до бачення, розуміння, навчання й незалежного мислення.

ЧОМУ ДОЗВІЛ НА ЗАПИТУВАННЯ МАЄ ЗНАЧЕННЯ

Дозвіл на запитування має значення, тому що люди не можуть учитися зі світу, який, як вони відчують, їм не дозволено ставити під сумнів.

Невидимі структури дозволу можуть стати психологічними межами, які люди перестають бачити.

Люди можуть бути фізично вільними, водночас подумки діючи всередині меж, які вони успадкували.

Люди можуть провести життя, чекаючи, поки хтось інший розв'яже проблеми, до яких вони самі долучаються.

Вони можуть чекати на лідерів.

Вони можуть чекати на системи.

Вони можуть чекати на експертів.

Вони можуть чекати на владу.

Вони можуть чекати, поки хтось інший діятиме.

Людство не може розвивати незалежне мислення, поки чекає дозволу мислити незалежно.

Людство не може просуватися вперед, поки люди чекають дозволу стати учнями світового середовища.

Джерело і походження запитує, звідки щось походить і що його сформувало.

Стандарт доказів запитує, чи підтверджують докази те, що заявляється.

Стимул і вигода запитує, що винагороджує й захищає поведінку.

Характер і послідовність запитує, чи поведінка знову і знову відповідає тому, що заявляється.

Дозвіл на запитування запитує:

Хто або що змусило людей повірити, що для запитування потрібен дозвіл?

Що відбувається, коли люди ставлять запитання?

Що відбувається, коли люди не ставлять запитань?

Яка поведінка захищається, коли запитування не заохочується?

Яке світове середовище відтворюється, коли люди чекають дозволу на запитування?

Так люди починають бачити невидимі межі навколо власного мислення.

Так люди починають розпізнавати делеговане мислення.

Так люди починають розпізнавати мовчання, засноване на страху.

Так люди починають розпізнавати конформність.

Так люди починають розпізнавати суспільне схвалення як механізм.

Так люди переходять від прийняття до запитування.

Так люди переходять від запитування до бачення.

Так люди переходять від бачення до розуміння.

Так люди переходять від розуміння до навчання.

Так люди переходять від навчання до незалежного мислення.

Так люди переходять від того, щоб бути продуктами світового середовища, до того, щоб бути учнями світового середовища.

САМОЦЕНЗУРА І ВНУТРІШНІЙ ДОЗВІЛ

Перша частина цього розділу пояснила, що люди можуть почати відчувати, ніби для запитування потрібен дозвіл.

Тепер ця частина переходить до одного з найбільших невидимих механізмів, що діють усередині світового середовища.

Люди часто самі себе стримують від запитування ще до того, як це зробить хтось інший.

Вони цензують самі себе.

Вони змушують самі себе мовчати.

Вони відкидають власні спостереження.

Вони ігнорують суперечності.

Вони уникають складних запитань.

Вони придушують цікавість.

Вони стримуються від висловлювання.

Люди можуть думати:

Я не повинен ставити це під сумнів.

Я не повинен цього говорити.

Я не повинен запитувати.

Я повинен залишити це в спокої.

Я не повинен це оспарювати.

Я не повинен стояти осторонь.

Люди можуть поступово стати власною перешкодою для

навчання.

Люди повинні запитувати:

Чому я зупиняю себе?

Чого я боюся?

Хто навчив мене боятися запитування?

Які наслідки я уявляю?

Чи я захищаю правду?

Чи я захищаю комфорт, схвалення, приналежність або залежність?

Дозвіл на запитування навчає людей розпізнавати внутрішні бар'єри, які зупиняють навчання ще до того, як воно починається.

Дозвіл на запитування також навчає людей ставити під сумнів сам дозвіл.

НЕВИДИМІ СТРУКТУРИ ДОЗВОЛУ

Структури дозволу зрештою можуть стати невидимими.

Люди можуть більше не усвідомлювати, що діють усередині них.

Люди можуть вважати себе вільними мислителями, водночас усе ще функціонуючи всередині успадкованих меж.

Люди можуть вважати, що ставлять запитання, водночас усе ще залишаючись у межах схвалених сфер запитування.

Люди можуть вважати себе незалежними, водночас усе ще

шукаючи схвалення інших.

Люди можуть стати фізично вільними, водночас залишаючись психологічно обмеженими.

Не тому, що хтось фізично їх зупиняє, а тому, що невидимі структури дозволу стали нормалізованими.

Люди можуть настільки звикнути шукати дозволу, що більше не усвідомлюють, що роблять це.

Люди повинні запитувати:

Що мені дозволено ставити під сумнів?

Хто визначив ці межі?

Що я ніколи не ставив під сумнів?

Що мене навчили не ставити під сумнів?

Що викликає дискомфорт, коли я ставлю це під сумнів?

Яких наслідків я боюся, якщо поставлю це під сумнів?

Невидимі структури дозволу можуть стати психологічними межами, які люди перестають бачити.

ГРУПОВА ПОВЕДІНКА І КОЛЕКТИВНИЙ ДОЗВІЛ

Люди є соціальними учнями.

Люди часто вчаться з поведінки інших.

Люди спостерігають за групами.

Люди копіюють групи.

Люди повторюють за групами.

Люди сліднують за групами.

Люди захищають групи.

Люди шукають прийняття в групах.

Отже, групи можуть створювати колективні структури дозволу.

Люди можуть почуватися безпечно, ставлячи запитання, коли інші ставлять запитання.

Люди можуть мовчати, коли інші мовчать.

Люди можуть слідувати, коли інші слідують.

Люди можуть повторювати, коли інші повторюють.

Люди можуть уникати запитування просто тому, що ніхто інший не ставить запитань.

Колективна поведінка може стати сильнішою за індивідуальне розуміння.

Люди повинні запитувати:

Яку поведінку ця група винагороджує?

Якої поведінки ця група не заохочує?

Яку поведінку ця група нормалізує?

Яку поведінку ця група захищає?

Чи я мислю незалежно?

Чи я копіюю поведінку групи?

Групи не створюють розуміння автоматично.

Групи також можуть відтворювати повторення.

МОВЧАННЯ, ПОСЛУХ І УЧАСТЬ

Мовчання є одним із найсильніших механізмів дозволу, що діють усередині світового середовища.

Люди часто думають, що мовчання нічого не означає.

Але мовчання може стати участю.

Мовчання може стати захистом.

Мовчання може стати внеском.

Люди можуть мовчати, тому що бояться наслідків.

Люди можуть мовчати, тому що залежать від систем.

Люди можуть мовчати, тому що бояться стояти окремо.

Люди можуть мовчати, тому що успадкували мовчання як нормальну поведінку.

Люди можуть мовчати, тому що навчилися, що послух винагороджується.

Люди повинні запитувати:

Хто отримує вигоду від мовчання?

Яка поведінка захищається?

Якій суперечності дозволяють продовжуватися?

Яке світове середовище відтворюється?

Люди повинні розуміти, що послух не є автоматично розумінням.

Послух не є автоматично правдою.

Участь не завжди активна.

Люди можуть робити внесок просто продовжуючи поведінку, яку вони ніколи не досліджували.

Структури дозволу можуть стати одним із найбільших механізмів, що дозволяють повторюваним світовим проблемам продовжуватися.

ПОВЕРХОВІСТЬ, ОБРАЗ І СУСПІЛЬНЕ ПРИЙНЯТТЯ

Люди часто вчать керувати образом раніше, ніж учаться розвивати розуміння.

Люди можуть навчитися майстерно виглядати успішними.

Люди можуть навчитися майстерно виглядати щасливими.

Люди можуть навчитися майстерно виглядати обізнаними.

Люди можуть навчитися майстерно виглядати важливими.

Люди можуть навчитися майстерно виглядати прийнятими.

Соціальні середовища можуть винагороджувати подання.

Люди можуть копіювати слова інших.

Люди можуть копіювати поведінку інших.

Люди можуть копіювати зовнішність інших.

Люди можуть копіювати те, що вважають популярним.

Люди можуть приховувати те, що насправді відчувають.

Люди можуть демонструвати життя, яке не відображає реальність.

Люди можуть захищати образ замість правди.

Люди можуть роками вдавати, що щасливі, водночас

приховуючи те, що насправді відчують.

Люди можуть опинитися в пастці підтримування образу, у якому більше не впізнають себе.

Люди повинні запитувати:

Що я намагаюся захистити?

Чи я показую реальність?

Чи я показую образ?

Чи я мислю незалежно?

Чи я копіюю те, що виглядає успішним?

Чи я вчуся зі світового середовища?

Чи я вчуся, як у нього вписатися?

Поверховість може стати ще одним механізмом, що стримує людей від запитування.

Люди можуть боятися втратити образ, який вони будували роками.

ДОЗВІЛ БУТИ ІНШИМ

Одним із найбільших невидимих бар'єрів для запитування є страх бути іншим.

Люди можуть боятися стояти окремо.

Люди можуть боятися незгоди.

Люди можуть боятися здаватися неправими.

Люди можуть боятися осуду.

Люди можуть боятися бути наодинці.

Люди можуть боятися втратити прийняття.

Люди можуть боятися втратити приналежність.

Люди можуть боятися стати сторонніми.

Це може створювати величезний тиск, щоб відповідати іншим.

Зрештою люди можуть засвоїти, що вписуватися безпечніше, ніж розуміти.

Люди повинні запитувати:

Чи я намагаюся зрозуміти?

Чи я намагаюся вписатися?

Чи я захищаю правду?

Чи я захищаю приналежність?

Чи я слікую за розумінням?

Чи я слікую за прийняттям?

Поступ людства часто починається, коли люди перестають боятися бути іншими.

ОЧІКУВАННЯ, ЩО ІНШІ РОЗВ'ЯЖУТЬ ПРОБЛЕМИ

Люди часто чекають, поки хтось інший розв'яже проблеми, до яких вони самі долучаються.

Вони можуть чекати на лідерів.

Вони можуть чекати на системи.

Вони можуть чекати на експертів.

Вони можуть чекати на владу.

Вони можуть чекати, поки хтось інший діятиме.

Але світове середовище колективно відтворюється мільйонами індивідуальних внесків.

Одна людина навчає.

Одна людина повторює.

Одна людина забезпечує виконання.

Одна людина схвалює.

Одна людина захищає.

Одна людина мовчить.

Одна людина слідує.

Окремо ця поведінка може здаватися незначною.

Разом вона може відтворити ціле світове середовище.

Люди повинні запитувати:

До чого я долучаюся?

Що я допомагаю відтворювати?

Яку поведінку я повторюю?

Яку поведінку я захищаю?

Яку поведінку я нормалізую?

Людство не може розв'язати повторювані проблеми, поки чекає, що хтось інший їх розв'яже.

ЛЮДСЬКА СВІДОМІСТЬ І ДОЗВІЛ СТАВИТИ ЗАПИТАННЯ

Людська свідомість розвивається, коли люди перестають чекати дозволу вчитися.

Люди часто чекають, щоб їх навчали, хоча вже перебувають усередині найбільшого навчального середовища, яке існує.

Саме світове середовище є уроком.

Саме світове середовище є доказом.

Саме світове середовище є можливістю вчитися.

Саме світове середовище є вчителем.

Людям не потрібен дозвіл учитися з того, що вже видиме.

Їм потрібні інструменти, щоб це розуміти.

Людство часто чекає дозволу вчитися зі світу, який уже видимий.

Саме тому Дозвіл на запитування має значення.

Він усуває невидимі бар'єри, що зупиняють навчання.

ДОЗВІЛ НА ЗАПИТУВАННЯ І ПОСТУП ЛЮДСТВА

Дозвіл на запитування є частиною Шляху до поступу людства, якого бракує.

Людство не може просуватися вперед, поки люди чекають дозволу на запитування.

Людство не може просуватися вперед, поки делеговане мислення замінює незалежне мислення.

Людство не може просуватися вперед, поки приналежність

стає сильнішою за правду.

Людство не може просуватися вперед, поки страх стає сильнішим за розуміння.

Людство не може просуватися вперед, поки суспільне прийняття контролює поведінку.

Людство не може просуватися вперед, поки поверховість стає нормою.

Людство не може просуватися вперед, поки діти втрачають здатність ставити запитання й виростають у дорослих, які продовжують шукати дозволу, перш ніж навчитися.

Людство не може просуватися вперед, поки люди зупиняють себе від навчання ще до того, як навчання починається.

Людство не може розвивати незалежне мислення, поки чекає дозволу мислити незалежно.

Людство не може просуватися вперед, поки люди чекають дозволу стати учнями світового середовища.

Джерело і походження запитує, звідки щось походить і що його сформувало.

Стандарт доказів запитує, чи підтверджують докази те, що заявляється.

Стимул і вигода запитує, що винагороджує й захищає поведінку.

Характер і послідовність запитує, чи повторювана поведінка відповідає тому, що заявляється.

Дозвіл на запитування запитує:

Хто або що контролює дозвіл?

Що стримує людей від запитування?

Яка поведінка захищається, коли запитування не заохочується?

Яке світове середовище відтворюється, коли люди чекають дозволу?

Що відбувається, коли люди перестають чекати дозволу вчитися?

Так люди починають розпізнавати невидимі бар'єри навколо власного мислення.

Так люди починають розпізнавати самооцензуру.

Так люди починають розпізнавати групову поведінку.

Так люди починають розпізнавати мовчання, засноване на страху.

Так люди починають розпізнавати поверховість.

Так люди переходять від прийняття до запитування.

Так люди переходять від запитування до бачення.

Так люди переходять від бачення до розуміння.

Так люди переходять від розуміння до навчання.

Так люди переходять від навчання до незалежного мислення.

Так люди переходять від того, щоб бути продуктами світового середовища, до того, щоб бути учнями світового середовища.

РОЗДІЛ 6 — ЕМОЦІЙНИЙ ВПЛИВ

ЩО НАСПРАВДІ ОЗНАЧАЄ ЕМОЦІЙНИЙ ВПЛИВ

Розділ 1 встановив, що люди повинні вчитися бачити світове середовище, а не просто ставати його продуктами.

Розділ 2 встановив, що люди повинні перевіряти, чи підтверджують докази те, що заявляється.

Розділ 3 встановив, що люди повинні розуміти, які стимули винагороджують, захищають і повторюють поведінку.

Розділ 4 встановив, що люди повинні вчитися з того, що повторювана поведінка вже показує людству.

Розділ 5 встановив, що люди повинні розуміти, чому вони можуть самі зупиняти себе від запитування ще до того, як навчання починається.

Розділ 6 тепер переходить до Емоційного впливу.

Емоційний вплив існує тому, що люди не можуть належним чином зрозуміти людську поведінку, віру, довіру, мовчання, реакцію, повторення чи навчання, доки не зрозуміють, як емоція може формувати розум до того, як розвинеться розуміння.

Люди є емоційними істотами ще до того, як стають повністю незалежними мислителями.

Люди можуть реагувати, перш ніж зрозуміють.

Люди можуть боятися, перш ніж дослідять.

Люди можуть захищати, перш ніж поставлять запитання.

Люди можуть вірити, перш ніж перевірять докази.

Люди можуть обирати сторони, перш ніж навчатися.

Люди можуть емоційно прив'язатися, перш ніж зрозуміють, що сформувало цю прив'язаність.

Це створює одну з найбільших перешкод для поступу людства.

Емоція може впливати на те, що люди приймають.

Емоція може впливати на те, що люди відкидають.

Емоція може впливати на те, кому люди довіряють.

Емоція може впливати на те, чого люди бояться.

Емоція може впливати на те, що люди захищають.

Емоція може впливати на те, чого люди уникають.

Емоція може впливати на те, про що люди мовчать.

Емоція може впливати на те, що люди повторюють.

Емоція може впливати на те, що люди відмовляються ставити під сумнів.

Емоційний вплив навчає людей запитувати:

Яка емоція активується?

Яка реакція створюється?

Який страх запускається?

Який гнів використовується?

Яка прив'язаність захищається?

Яке переконання захищається?

Яку поведінку створює ця емоція?

Яке світове середовище ця емоційна реакція допомагає відтворювати?

Емоційний вплив — це не про усунення емоцій із людства.

Йдеться про навчання тому, як емоція формує людство до того, як розвинеться розуміння.

ЕМОЦІЯ — НЕ ВОРОГ

Емоція — не ворог.

Емоція є частиною людського буття.

Емоція може показати, що щось має значення.

Емоція може попередити людей про небезпеку.

Емоція може розкрити біль.

Емоція може розкрити турботу.

Емоція може розкрити страх.

Емоція може розкрити прив'язаність.

Емоція може розкрити те, що люди цінують.

Але емоція не є автоматично правдою.

Страх не є автоматично правдою.

Гнів не є автоматично правдою.

Обурення не є автоматично правдою.

Захоплення не є автоматично правдою.

Смуток не є автоматично правдою.

Щастя не є автоматично правдою.

Терміновість не є автоматично правдою.

Упевненість не є автоматично правдою.

Люди можуть щось сильно відчувати й усе одно неправильно розуміти те, що їм показують.

Люди можуть бути впевнені й усе одно помилятися.

Люди можуть боятися й усе одно не розуміти, що створило цей страх.

Люди можуть гніватися й усе одно не розуміти механізму під цим гнівом.

Люди повинні запитувати:

Що я відчуваю?

Чому я це відчуваю?

Що створило цю емоцію?

Які докази підтверджують те, що я відчуваю?

До якої поведінки ця емоція мене підштовхує?

Чи ця емоція допомагає мені зрозуміти?

Чи ця емоція зупиняє мене від навчання?

Емоцію потрібно ставити під питання, а не сліпо їй підкорятися.

ЕМОЦІЙНЕ ПОДАННЯ — НЕ ДОКАЗ

Емоційне подання — не доказ.

Те, що людина говорить доброзичливо, — не доказ.

Те, що людина говорить пристрасно, — не доказ.

Те, що людина говорить гнівно, — не доказ.

Те, що людина говорить щиро, — не доказ.

Те, що людина говорить упевнено, — не доказ.

Те, що людина говорить спокійно, — не доказ.

Те, що людина говорить турботливо, — не доказ.

Те, що людина має титул, — не доказ.

Те, що людину називають експертом, — не доказ.

На людей може впливати емоційне подання ще до того, як вони перевірять, чи підтверджують докази те, що заявляється.

Людина може говорити м'яко й усе одно вводити в оману.

Людина може звучати доброзичливо й усе одно обманювати.

Людина може звучати пристрасно й усе одно помилятися.

Людина може звучати гнівно й усе одно маніпулювати.

Людина може звучати щиро й усе одно грати роль.

Людина може звучати впевнено й усе одно не мати доказів.

Людина може використовувати титул, щоб створити довіру до того, як досліджено правду.

Люди повинні запитувати:

Чи я довіряю доказам?

Чи я довіряю поданню?

Чи я чую правду?

Чи я реаую на емоцію?

Чи мені показують докази?

Чи на мене емоційно впливають, щоб я прийняв?

Це безпосередньо пов'язано зі Стандартом доказів.

Стандарт доказів запитує, чи підтверджують докази те, що заявляється.

Емоційний вплив запитує, чи використовується емоція, щоб змусити людей прийняти щось до того, як докази будуть досліджені.

ЕМОЦІЙНА САМОПРЕЗЕНТАЦІЯ І ХИБНИЙ ОБРАЗ ХАРАКТЕРУ

Емоційна самопрезентація з часом може створити хибний образ характеру.

Людина може знову і знову демонструвати доброзичливість.

Людина може знову і знову демонструвати щирість.

Людина може знову і знову демонструвати впевненість.

Людина може знову і знову демонструвати спокій.

Людина може знову і знову демонструвати занепокоєння.

Людина може знову і знову демонструвати владність.

Людина може знову і знову демонструвати експертність.

З часом повторювана емоційна самопрезентація може створити публічний образ, який люди помилково приймають за характер.

Це безпосередньо пов'язано з Характером і послідовністю.

Характер — це не те, що людина емоційно демонструє.

Характер — це те, що поведінка знову і знову показує з часом.

Люди повинні запитувати:

Яка поведінка підтверджує це емоційне подання?

Яка послідовність підтверджує цей образ?

Які докази підтверджують цю довіру?

Який стимул може формувати цю самопрезентацію?

Що відбувається, коли цей емоційний образ піддають запитуванню?

Емоційну самопрезентацію потрібно ставити під сумнів, тому що хибний образ характеру може змусити людей довіряти ще до того, як вони дослідять.

РЕАКЦІЯ ДО РОЗУМІННЯ

Одне з найбільших обмежень у людському навчанні полягає в тому, що люди часто реагують до того, як розуміють.

Реакція може статися швидко.

Розуміння потребує роботи.

Реакція може відчуватися миттєвою.

Розуміння потребує запитування.

Реакція може відчуватися певною.

Розуміння потребує дослідження.

Реакція може змусити людей вважати, що вони вже знають.

Розуміння вимагає від людей сповільнитися й навчитися.

Люди можуть щось побачити й одразу розгніватися.

Вони можуть щось почути й одразу злякатися.

Вони можуть щось прочитати й одразу обрати сторону.

Вони можуть щось побачити й одразу почати захищати позицію.

Вони можуть щось пережити й одразу прийняти висновок.

Але реакція — це не розуміння.

Люди повинні запитувати:

Чи я реаую?

Чи я вчуся?

Чи я захищаю?

Чи я досліджую?

Чи я обираю сторону?

Чи я намагаюся зрозуміти?

Чи на мене впливають емоційно?

Чи я бачу ясно?

Мета — не реакція.

Мета — розуміння.

СТРАХ ЯК ЕМОЦІЙНИЙ МЕХАНІЗМ

Страх є одним із найсильніших емоційних механізмів, що діють усередині світового середовища.

Страх може зупинити запитування.

Страх може зупинити висловлювання.

Страх може зупинити викриття.

Страх може зупинити навчання.

Страх може зупинити правду.

Страх може зупинити незалежне мислення.

Страх може створити поступливість.

Страх може створити мовчання.

Страх може створити послух.

Страх може створити повторення.

Люди можуть боятися влади.

Люди можуть боятися систем.

Люди можуть боятися втратити гроші.

Люди можуть боятися втратити роботу.

Люди можуть боятися втратити приналежність.

Люди можуть боятися втратити схвалення.

Люди можуть боятися помилитися.

Люди можуть боятися бути наодинці.

Люди можуть боятися стояти окремо.

Страх може стати сильнішим за запитування.

Страх може стати сильнішим за докази.

Страх може стати сильнішим за послідовність.

Страх може стати сильнішим за правду.

Люди повинні запитувати:

Який страх діє?

Хто отримує вигоду від цього страху?

Яку поведінку створює цей страх?

Що цей страх не дає мені поставити під сумнів?

Чого цей страх не дає мені навчитися?

Яке світове середовище цей страх допомагає відтворювати?

Страх не повинен автоматично контролювати поведінку.

Страх потрібно ставити під питання.

ГНІВ, ОБУРЕННЯ І ЕМОЦІЙНЕ ЗАХОПЛЕННЯ

Гнів може показати, що щось має значення.

Але гнів також може зупинити навчання.

Обурення може змусити людей почуватися сильними, водночас перешкоджаючи розумінню.

Люди можуть бути емоційно захоплені гнівом.

Вони можуть атакувати, перш ніж дослідять.

Вони можуть звинувачувати, перш ніж зрозуміють.

Вони можуть повторювати, перш ніж поставлять запитання.

Вони можуть захищати, перш ніж навчатися.

Вони можуть опинитися в пастці емоційної реакції.

Гнів також може використовуватися наративами, системами, групами, медіа й соціальними середовищами, щоб утримувати людей у реакції замість розуміння.

Люди також можуть помилково приймати гнів за правду.

Вони можуть повірити людині, тому що вона говорить гнівно.

Вони можуть повірити людині, тому що вона здається пристрасною.

Вони можуть повірити людині, тому що вона говорить з емоційною силою.

Але гнів — не доказ.

Пристрасть — не доказ.

Емоційна сила — не доказ.

Люди повинні запитувати:

Що показує цей гнів?

Що приховує цей гнів?

До чого цей гнів мене підштовхує?

Хто отримує вигоду від цього гніву?

Яку поведінку створює це обурення?

Чи цей гнів допомагає мені вчитися?

Чи він утримує мене в пастці реакції?

Гнів не повинен ставати кінцем навчання.

Гнів повинен стати тим, із чого люди вчаться.

СКОНСТРУЙОВАНА ДОВІРА І ЕМОЦІЙНЕ ВВЕДЕННЯ В ОМАНУ

Довіру можна емоційно сконструювати.

На людей можна вплинути так, щоб вони довіряли ще до того, як будуть досліджені докази.

Вони можуть довіряти людині, тому що вона здається доброю.

Вони можуть довіряти людині, тому що вона здається спокійною.

Вони можуть довіряти людині, тому що вона здається щирою.

Вони можуть довіряти людині, тому що вона здається впевненою.

Вони можуть довіряти людині, тому що вона здається турботливою.

Вони можуть довіряти людині, тому що вона виглядає професійно.

Вони можуть довіряти людині, тому що вона використовує титул.

Вони можуть довіряти людині, тому що її подають як експерта.

Вони можуть довіряти людині, тому що вона розповідає емоційну історію.

Але зовнішнє враження — не доказ.

Доброзичливість — не доказ.

Спокій — не доказ.

Щирість — не доказ.

Упевненість — не доказ.

Професійний вигляд — не доказ.

Статус експерта — не доказ.

Емоційна історія сама по собі — не доказ.

Людей можна обманути емоційною самопрезентацією.

Людина може демонструвати доброзичливість.

Людина може демонструвати щирість.

Людина може демонструвати впевненість.

Людина може демонструвати занепокоєння.

Людина може демонструвати владність.

Людина може демонструвати експертність.

Люди повинні запитувати:

Які докази підтверджують цю довіру?

Яка поведінка підтверджує цю довіру?

Яка послідовність підтверджує цю довіру?

Який стимул може формувати це подання?

Чи мені допомагають зрозуміти?

Чи мене емоційно спонукають повірити?

Сконструйовану довіру потрібно піддавати запитуванню, тому що емоційне введення в оману може змусити людей повірити ще до того, як докази будуть досліджені.

ЕМОЦІЙНА ПРИВ'ЯЗАНІСТЬ ДО ПЕРЕКОНАННЯ

Люди можуть емоційно прив'язуватися до переконань.

Вони можуть прив'язуватися до наративів.

Вони можуть прив'язуватися до груп.

Вони можуть прив'язуватися до ідентичностей.

Вони можуть прив'язуватися до систем.

Вони можуть прив'язуватися до влади.

Вони можуть прив'язуватися до брехні.

Вони можуть прив'язуватися до того, що успадкували.

Коли емоційна прив'язаність сформувалася, запитування може сприйматися як напад.

Запитування щодо переконання може сприйматися як запитування щодо самої людини.

Запитування щодо групи може сприйматися як зрада.

Запитування щодо системи може сприйматися як небезпека.

Запитування щодо наративу може сприйматися як втрата.

Це може завадити людям учитися.

Люди можуть захищати переконання, яких ніколи не досліджували, тому що ці переконання стали частиною того, ким вони себе вважають.

Люди повинні запитувати:

Чи я захищаю правду?

Чи я захищаю прив'язаність?

Чи я захищаю докази?

Чи я захищаю ідентичність?

Чи я досліджую це?

Чи я емоційно це захищаю?

Що станеться, якщо це переконання неправильне?

Що я втрачу, якщо поставлю його під сумнів?

Емоційна прив'язаність може стати одним із найбільших бар'єрів для незалежного мислення.

СОЦІАЛЬНІ СЕРЕДОВИЩА І ЕМОЦІЙНИЙ ВПЛИВ

Сучасні середовища можуть постійно активувати емоції.

Людям показують страх.

Людям показують обурення.

Людям показують конфлікт.

Людям показують порівняння.

Людям показують популярність.

Людям показують статус.

Людям показують заздрість.

Людям показують ревності.

Людям показують терміновість.

Людям показують поверховість.

Ці емоційні середовища можуть формувати поведінку.

Вони можуть змушувати людей реагувати.

Вони можуть змушувати людей порівнювати.

Вони можуть змушувати людей копіювати.

Вони можуть змушувати людей захищати.

Вони можуть викликати в людей відчуття недостатності.

Вони можуть змушувати людей шукати схвалення.

Вони можуть змушувати людей боятися виключення.

Вони можуть змушувати людей помилково приймати видимість за важливість.

Вони також можуть змушувати людей плутати емоційну самопрезентацію з правдою.

Люди повинні запитувати:

Яку емоцію створює це середовище?

Яку поведінку це середовище винагороджує?

Яке порівняння заохочується?

Яка реакція створюється?

Якому емоційному поданню довіряють?

Якому розумінню перешкоджають?

Соціальні середовища можуть стати емоційними класами.

Але якщо людей не навчають ставити запитання щодо емоційного впливу, ці класи можуть навчати реакції замість розуміння.

ОСВІТА, ДІТИ ТА ЕМОЦІЙНИЙ ВПЛИВ

Освіта також повинна навчати дітей ставити запитання щодо емоційного впливу.

Дітям потрібна не лише інформація.

Дітям потрібно розуміти, як може формуватися їхній розум.

Їм потрібно розуміти, як емоція може впливати на довіру, страх, віру, реакцію, мовчання, приналежність і поведінку.

Дітей можуть змусити боятися.

Дітей можуть змусити гніватися.

Дітей можуть змусити соромитися.

Дітей можуть змусити ніяковіти.

Дітей можуть змусити почуватися виключеними.

Дітей можуть змусити почуватися неправими через запитування.

Діти можуть навчитися мовчати, тому що емоція навчила їх, що запитування створює дискомфорт.

Діти також можуть навчитися довіряти емоційному поданню.

Вони можуть повірити комусь, тому що той звучить доброзичливо.

Вони можуть повірити комусь, тому що той звучить упевнено.

Вони можуть повірити комусь, тому що той звучить пристрасно.

Вони можуть повірити комусь, тому що той має титул.

Вони можуть повірити комусь, тому що його подають як експерта.

Йдеться не про усунення емоцій у дітей.

Йдеться про те, щоб допомогти дітям розуміти емоцію.

Діти повинні навчитися, що те, що людина здається доброю, гнівною, упевненою, щирою, експертною або владною, не усуває потреби ставити запитання щодо доказів, поведінки, послідовності та стимулів.

Люди повинні запитувати:

Чи навчають дітей, як емоція формує поведінку?

Чи навчають дітей, як страх може зупинити запитування?

Чи навчають дітей, як гнів може зупинити навчання?

Чи навчають дітей, як приналежність може формувати переконання?

Чи навчають дітей, як сором може створити мовчання?

Чи навчають дітей, як емоційне подання може створити довіру до того, як будуть досліджені докази?

Чи навчають дітей безпечно ставити запитання щодо емоційного впливу?

Якщо дітей не навчають ставити запитання щодо емоційного впливу, вони можуть стати продуктами емоційних середовищ, яких не розуміють.

ЧОМУ ЕМОЦІЙНИЙ ВПЛИВ МАЄ ЗНАЧЕННЯ

Емоційний вплив має значення, тому що людство не може належним чином учитися зі світового середовища, поки емоція знову і знову переважає розуміння.

Джерело і походження запитує, звідки щось походить і що його сформувало.

Стандарт доказів запитує, чи підтверджують докази те, що заявляється.

Стимул і вигода запитує, що винагороджує й захищає поведінку.

Характер і послідовність запитує, чи повторювана поведінка відповідає тому, що заявляється.

Дозвіл на запитування запитує, хто або що контролює дозвіл.

Емоційний вплив запитує:

Яка емоція це формує?

Яка реакція створюється?

Який страх використовується?

Який гнів використовується?

Яка довіра конструюється?

Яка прив'язаність захищається?

Яку поведінку створює ця емоція?

Якому розумінню ця емоція перешкоджає?

Так люди починають розпізнавати емоційний вплив.

Так люди починають розпізнавати реакцію.

Так люди починають розпізнавати емоційну прив'язаність.

Так люди починають розпізнавати сконструйовану довіру.

Так люди починають розпізнавати емоційне введення в оману.

Так люди починають розпізнавати поведінку, засновану на страху.

Так люди переходять від реакції до запитування.

Так люди переходять від запитування до бачення.

Так люди переходять від бачення до розуміння.

Так люди переходять від розуміння до навчання.

Так люди переходять від навчання до незалежного мислення.

Так люди переходять від того, щоб бути продуктами емоційних середовищ, до того, щоб бути учнями світового середовища.

ЕМОЦІЙНИЙ ВПЛИВ У ЧАСІ

Перша частина цього розділу пояснила, що емоція — не

ворог, але емоція не є автоматично правдою.

Вона також пояснила, що емоційне подання — не доказ, що довіру можна емоційно сконструювати до того, як досліджено докази, і що повторювана емоційна самопрезентація з часом може створити хибний образ характеру.

Тепер ця частина переходить до того, як Емоційний вплив діє з часом.

Емоційний вплив не відбувається лише в один момент.

Він може повторюватися.

Він може нормалізуватися.

Він може успадковуватися.

Він може стати частиною світового середовища.

Люди можуть знову і знову реагувати до того, як зрозуміють.

Вони можуть знову і знову боятися до того, як дослідять.

Вони можуть знову і знову захищати до того, як поставлять запитання.

Вони можуть знову і знову захищати переконання до того, як перевірять докази.

Вони можуть знову і знову слідувати за емоцією до того, як навчаться.

Вони можуть знову і знову довіряти поданню до того, як дослідять докази.

З часом емоційні реакції можуть стати закономірностями.

Емоційні закономірності можуть стати поведінкою.

Поведінка може допомогти відтворити світове середовище.

Люди повинні запитувати:

Яка емоційна реакція повторювалася з часом?

Який страх повторювався?

Який гнів повторювався?

Яка прив'язаність захищалася?

Якому емоційному поданню знову і знову довіряли?

Яка емоційна самопрезентація знову і знову створювала довіру?

Яка емоційна закономірність продовжує з'являтися?

Яку поведінку ця емоція знову і знову створювала?

Яке світове середовище ця емоційна закономірність допомогла відтворити?

Емоційний вплив упродовж часу допомагає людям бачити, що реакції не завжди ізольовані.

Вони можуть стати повторюваною людською поведінкою.

ЕМОЦІЙНЕ ЗУМОВЛЕННЯ

Люди можуть бути емоційно зумовлені світовим середовищем.

Їх можуть привчити боятися певних запитань.

Їх можуть привчити соромитися запитування.

Їх можуть привчити відчувати провину за те, що вони стоять

з-поміж інших.

Їх можуть привчити відчувати гнів ще до розуміння.

Їх можуть привчити відчувати лояльність ще до дослідження.

Їх можуть привчити відчувати загрозу, коли переконання ставлять під сумнів.

Їх можуть привчити почуватися безпечно, коли вони підлаштовуються.

Їх також можуть привчити довіряти емоційному поданню.

Вони можуть навчитися довіряти впевненості.

Вони можуть навчитися довіряти пристрасті.

Вони можуть навчитися довіряти м'якості.

Вони можуть навчитися довіряти доброзичливості.

Вони можуть навчитися довіряти титулам.

Вони можуть навчитися довіряти експертній манері подання.

Вони можуть навчитися довіряти емоційним історіям.

Вони можуть навчитися довіряти людям, які здаються щирими.

Це емоційне зумовлення може початися рано в житті.

Діти можуть навчитися, що створює схвалення.

Діти можуть навчитися, що створює відторгнення.

Діти можуть навчитися, що створює збентеження.

Діти можуть навчитися, що створює покарання.

Діти можуть навчитися, що створює приналежність.

Діти можуть навчитися, яке емоційне подання здобуває довіру.

Потім діти можуть вирости в дорослих, які несуть емоційні закономірності, яких ніколи не ставили під сумнів.

Люди повинні запитувати:

Які емоційні реакції я успадкував?

Яких емоційних реакцій мене навчили?

Які емоційні реакції винагороджувалися?

Які емоційні реакції каралися?

Яким емоційним поданням мене навчили довіряти?

Які теми змушують мене емоційно захищатися?

Які запитання викликають у мене дискомфорт?

Які емоції заважають мені належним чином досліджувати?

Емоційне зумовлення може стати одним із прихованих механізмів, що формують людську поведінку.

СТРАХ, ВЛАДА І ПОСЛУХ

Страх може стати тісно пов'язаним із владою.

Люди можуть боятися ставити під сумнів владу.

Люди можуть боятися оспорювати системи.

Люди можуть боятися не погоджуватися з учителями.

Люди можуть боятися ставити під сумнів уряд.

Люди можуть боятися ставити під сумнів медіа.

Люди можуть боятися ставити під сумнів експертів.

Люди можуть боятися ставити під сумнів роботодавців.

Люди можуть боятися наслідків.

Тоді страх може створити послух до того, як розвинеться розуміння.

Люди можуть слухатися, тому що розуміють.

Але люди також можуть слухатися, тому що бояться того, що станеться, якщо не слухатимуться.

Люди повинні запитувати:

Чи я слухаюся, тому що розумію?

Чи я слухаюся, тому що боюся?

Чи я приймаю, тому що докази це підтверджують?

Чи я приймаю, тому що влада створює страх?

Чи я мовчу, тому що погоджуюся?

Чи я мовчу, тому що боюся наслідків?

Послух, заснований на страху, може підтримувати продовження повторюваних світових проблем, тому що люди можуть перестати ставити запитання до того, як буде досліджена правда.

ЕМОЦІЙНА ПРИВ'ЯЗАНІСТЬ І ІДЕНТИЧНІСТЬ

Люди можуть емоційно прив'язуватися до того, ким вони себе вважають.

Вони можуть прив'язуватися до своєї ідентичності.

До своєї групи.

До своєї ролі.

До свого статусу.

До своїх переконань.

До своїх думок.

До своєї історії.

До свого образу.

До своєї репутації.

До своєї влади.

До своєї системи.

Коли ідентичність емоційно прив'язується до переконання, запитування може відчуватися особисто.

Запитання може сприйматися як напад.

Докази можуть відчуватися як загроза.

Суперечність може сприйматися як приниження.

Виправлення може сприйматися як відторгнення.

Навчання може сприйматися як втрата.

Тоді люди можуть захищати ідентичність замість того, щоб шукати правду.

Люди повинні запитувати:

Яка частина мене відчуває загрозу?

Яку ідентичність я захищаю?

Яке переконання надто боляче ставити під сумнів?

Що я втрачу, якщо зміню своє розуміння?

Чи я захищаю правду?

Чи я захищаю те, ким себе вважаю?

Поступ людства вимагає, щоб люди стали здатними вчитися, не сприймаючи кожен виклик як особисте руйнування.

ЕМОЦІЙНА МАНІПУЛЯЦІЯ І ПОДАННЯ

Емоцію можна використовувати, щоб формувати те, як сприймається інформація.

Інформацію можна подавати зі страхом.

Її можна подавати з відчуттям терміновості.

Її можна подавати з обуренням.

Її можна подавати зі співчуттям.

Її можна подавати із соромом.

Її можна подавати з провинною.

Її можна подавати з гордістю.

Її можна подавати через приналежність.

Її можна подавати із загрозою.

Її можна подавати з доброзичливістю.

Її можна подавати зі спокоєм.

Її можна подавати зі щирістю.

Її можна подавати з упевненістю.

Її можна подавати через експертну ідентичність.

Її можна подавати через професійний статус.

Це подання може впливати на людей до того, як будуть досліджені докази.

Люди можуть приймати, тому що боятися.

Вони можуть повторювати, тому що гніваються.

Вони можуть захищати, тому що відчують лояльність.

Вони можуть поступатися, тому що відчують провину.

Вони можуть мовчати, тому що відчують сором.

Вони можуть довіряти, тому що хтось звучить доброзичливо.

Вони можуть довіряти, тому що хтось звучить щиро.

Вони можуть довіряти, тому що хтось звучить упевнено.

Вони можуть довіряти, тому що хтось звучить спокійно.

Вони можуть довіряти, тому що хтось звучить професійно.

Вони можуть довіряти, тому що когось подають як експерта.

Люди повинні запитувати:

Яка емоція пов'язана з цією інформацією?

Чи емоція використовується, щоб допомогти розумінню?

Чи емоція використовується, щоб зупинити запитування?

Чи показуються докази?

Чи емоційний тиск використовується замість доказів?

Чи довіра здобувається через докази?

Чи довіра конструюється через подання?

Це безпосередньо пов'язано зі Стандартом доказів.

Страх — не доказ.

Обурення — не доказ.

Терміновість — не доказ.

Емоційний тиск — не доказ.

Доброзичливість — не доказ.

Щирість — не доказ.

Упевненість — не доказ.

Експертне подання — не доказ.

ЕМОЦІЙНІ ІСТОРІЇ І СТВОРЕНІ ПЕРЕКОНАННЯ

Історії можуть створювати емоційні переконання.

Історія може змусити людей відчувати співчуття.

Історія може змусити людей відчувати гнів.

Історія може змусити людей відчувати страх.

Історія може змусити людей відчувати лояльність.

Історія може змусити людей відчувати провину.

Історія може змусити людей відчувати відповідальність.

Історія може змусити людей обрати сторону.

Історія може змусити людей прийняти до того, як вони дослідять.

Історії можуть бути правдивими.

Історії також можуть бути вибраними.

Історії можуть бути сформованими.

Історії можуть бути зіграними.

Історії можуть бути повторюваними.

Історії можуть використовуватися для спрямування емоційної реакції.

Люди повинні запитувати:

Яку емоцію створює ця історія?

Які докази підтверджують цю історію?

Яких доказів бракує?

Яка перспектива обирається?

Яку поведінку створює ця історія?

Хто отримує вигоду від того, що люди вірять у цю історію?

Чи ця історія допомагає людям зрозуміти?

Чи ця історія емоційно спрямовує людей?

Емоційні історії потрібно ставити під питання, тому що вони можуть змусити людей відчувати раніше, ніж вони дослідять.

ЕМОЦІЯ, НАРАТИВИ І ВИБІР СТОРІН

Емоційний вплив також пов'язаний із наративами.

Людей можуть емоційно втягувати в історії.

Їх можуть заохочувати обирати сторони.

Їх можуть заохочувати захищати одну групу й атакувати іншу.

Їх можуть заохочувати бачити героїв і лиходіїв до того, як вони зрозуміють механізми.

Їх можуть заохочувати емоційно реагувати до того, як будуть досліджені докази.

Наративи можуть ставати потужними, коли вони прив'язуються до емоції.

Люди можуть захищати наратив, тому що він дає їм приналежність.

Вони можуть захищати його, тому що він дає їм ідентичність.

Вони можуть захищати його, тому що він дає їм певність.

Вони можуть захищати його, тому що він дає їм ворога.

Але обрати сторону — не те саме, що зрозуміти.

Люди повинні запитувати:

У яку історію мене втягують?

Яку емоцію створює ця історія?

Хто отримусь вигоду від того, що люди обирають сторони?

Які докази ігноруються?

Який механізм приховується?

Якому розумінню перешкоджають?

Людство не може просуватися вперед, якщо емоція утримує людей у пастці наративів замість того, щоб допомагати їм учитися зі світового середовища.

ЕМОЦІЙНИЙ ВПЛИВ, МОВЧАННЯ І САМОЗАХИСТ

Емоція може створювати мовчання.

Люди можуть мовчати, тому що бояться.

Вони можуть мовчати, тому що відчують сором.

Вони можуть мовчати, тому що відчують збентеження.

Вони можуть мовчати, тому що відчують провину.

Вони можуть мовчати, тому що бояться відторгнення.

Вони можуть мовчати, тому що бояться помилитися.

Вони можуть мовчати, тому що бояться стояти наодинці.

Тоді мовчання може захищати повторення.

Мовчання може захищати системи.

Мовчання може захищати наративи.

Мовчання може захищати залежність.

Мовчання може захищати неправомірні дії.

Мовчання може захищати продовження світового середовища.

Люди повинні запитувати:

Яка емоція створює мовчання?

Що захищається цим мовчанням?

Що станеться, якщо мовчання закінчиться?

Яку правду емоція не дає людям висловити?

Якій повторюваній закономірності мовчання допомагає продовжуватися?

Емоційне мовчання може стати потужною формою участі.

ОСВІТА, ДІТИ ТА ЕМОЦІЙНА БЕЗПЕКА

Дітям потрібна емоційна безпека, щоб належним чином ставити запитання.

Якщо дітей змушують боятися ставити запитання, вони можуть перестати їх ставити.

Якщо дітей соромлять за запитування, вони можуть перестати ставити запитання.

Якщо з дітей насміхаються за запитування, вони можуть перестати ставити запитання.

Якщо дітей називають важкими через запитування, вони можуть перестати ставити запитання.

Якщо дітей вважають порушниками через запитування, вони можуть перестати ставити запитання.

Якщо дітей емоційно карають за запитування, вони можуть засвоїти, що мовчання безпечніше за розуміння.

Це важливо, тому що запитування є одним зі шляхів до

навчання.

Діти повинні навчитися, що запитання можна безпечно досліджувати.

Вони повинні навчитися, що емоцію можна розуміти.

Вони повинні навчитися, що дискомфорт не означає автоматично, що запитання неправильне.

Вони повинні навчитися, що страх не означає автоматично, що потрібно зупинитися.

Вони повинні навчитися, що гнів не означає автоматично, що вони розуміють.

Вони також повинні навчитися, що емоційне подання може вводити в оману.

Вони повинні навчитися, що доброзичливість не є автоматично доказом.

Вони повинні навчитися, що впевненість не є автоматично доказом.

Вони повинні навчитися, що щирість не є автоматично доказом.

Вони повинні навчитися, що експертне подання не є автоматично доказом.

Діти повинні навчитися, що те, що людина здається доброю, гнівною, упевненою, щирою, експертною або владною, не усуває потреби ставити запитання щодо доказів, поведінки, послідовності та стимулів.

Люди повинні запитувати:

Чи діти емоційно безпечні, коли ставлять запитання?

Чи навчають дітей розуміти емоційні реакції?

Чи навчають дітей, що запитання є частиною навчання?

Чи навчають дітей, що дискомфорт можна досліджувати?

Чи навчають дітей, як емоція може формувати переконання, мовчання й поведінку?

Чи навчають дітей, як емоційне подання може створити довіру до того, як будуть досліджені докази?

Освіта не може належним чином покращуватися, якщо дітей емоційно відучують від запитування.

ЕМОЦІЙНИЙ ВПЛИВ І ЛЮДСЬКА СВІДОМІСТЬ

Людська свідомість розвивається, коли люди вчаться розуміти емоцію замість того, щоб бути контрольованими емоцією.

Це не означає, що люди стають беземоційними.

Це означає, що емоції стають частиною навчання.

Страх стає тим, що потрібно ставити під сумнів.

Гнів стає тим, що потрібно зрозуміти.

Прив'язаність стає тим, що потрібно досліджувати.

Сором стає тим, що потрібно розпізнавати.

Мовчання стає тим, із чого потрібно вчитися.

Реакція стає тим, за межі чого потрібно вийти.

Емоційне подання стає тим, що потрібно ставити під сумнів.

Сконструйована довіра стає тим, що потрібно досліджувати.

Емоційні історії стають тим, що потрібно перевіряти.

Людам не потрібно знищувати емоцію.

Їм потрібно розуміти емоційний вплив.

Світове середовище постійно демонструє емоційний вплив.

Воно демонструє страх.

Воно демонструє гнів.

Воно демонструє обурення.

Воно демонструє приналежність.

Воно демонструє сором.

Воно демонструє порівняння.

Воно демонструє прив'язаність.

Воно демонструє мовчання.

Воно демонструє реакцію.

Воно демонструє емоційну самопрезентацію.

Воно демонструє сконструйовану довіру.

Воно демонструє емоційне введення в оману.

Люди повинні запитувати:

Який емоційний вплив демонструється?

Якому емоційному поданню довіряють?

Чого людство може з цього навчитися?

Яку поведінку створює емоція?

Яке світове середовище емоція допомагає відтворювати?

Коли емоційний вплив стає видимим, поведінка стає видимою.

Коли поведінка стає видимою, розуміння стає можливим.

Коли розуміння стає можливим, навчання може просуватися вперед.

ЕМОЦІЙНИЙ ВПЛИВ І ПОСТУП ЛЮДСТВА

Емоційний вплив є частиною Шляху до поступу людства, якого бракує.

Людство не може просуватися вперед, поки емоція знову і знову переважає розуміння.

Людство не може просуватися вперед, поки страх зупиняє запитування.

Людство не може просуватися вперед, поки гнів замінює навчання.

Людство не може просуватися вперед, поки обурення замінює дослідження.

Людство не може просуватися вперед, поки емоційна прив'язаність захищає успадковані переконання.

Людство не може просуватися вперед, поки сором створює мовчання.

Людство не може просуватися вперед, поки емоційний тиск замінює докази.

Людство не може просуватися вперед, поки емоційне подання створює довіру до того, як досліджено докази.

Людство не може просуватися вперед, поки емоційні історії створюють переконання до того, як розвинеться розуміння.

Людство не може просуватися вперед, поки дітей емоційно відучують від запитування.

Людство не може просуватися вперед, поки люди реагують на світове середовище замість того, щоб учитися з нього.

Джерело і походження запитує, звідки щось походить і що його сформувало.

Стандарт доказів запитує, чи підтверджують докази те, що заявляється.

Стимул і вигода запитує, що винагороджує й захищає поведінку.

Характер і послідовність запитує, чи повторювана поведінка відповідає тому, що заявляється.

Дозвіл на запитування запитує, хто або що контролює дозвіл.

Емоційний вплив запитує:

Яка емоція це формує?

Яка реакція створюється?

Який страх використовується?

Яка прив'язаність захищається?

Яке мовчання створюється?

Якому емоційному поданню довіряють?
Яка довіра конструюється?
Яка емоційна історія використовується?
Яку поведінку створює ця емоція?
Якому розумінню ця емоція перешкоджає?
Яке світове середовище ця емоція допомагає відтворювати?
Так люди починають розпізнавати емоційний вплив.
Так люди починають розпізнавати емоційне зумовлення.
Так люди починають розпізнавати емоційну маніпуляцію.
Так люди починають розпізнавати емоційне подання.
Так люди починають розпізнавати сконструйовану довіру.
Так люди починають розпізнавати емоційні історії.
Так люди починають розпізнавати емоційне мовчання.
Так люди переходять від реакції до запитування.
Так люди переходять від запитування до бачення.
Так люди переходять від бачення до розуміння.
Так люди переходять від розуміння до навчання.
Так люди переходять від навчання до незалежного мислення.
Так люди переходять від того, щоб бути продуктами емоційних середовищ, до того, щоб бути учнями світового середовища.

РОЗДІЛ 7 — НАРАТИВ ПРОТИ РЕАЛЬНОСТІ

ЩО НАСПРАВДІ ОЗНАЧАЄ НАРАТИВ ПРОТИ РЕАЛЬНОСТІ

Розділ 1 встановив, що люди повинні вчитися зі світового середовища, а не просто ставати його продуктами.

Розділ 2 встановив, що люди повинні перевіряти, чи підтверджують докази те, що заявляється, повторюється, захищається, подається або забезпечується.

Розділ 3 встановив, що людство знову і знову відтворює той самий світ, тому що стимули знову і знову винагороджують людей за його відтворення.

Розділ 4 встановив, що повторювана поведінка часто розкриває більше, ніж слова.

Розділ 5 встановив, що людей часто відмовляють від запитування ще до того, як навчання починається.

Розділ 6 встановив, що емоція може формувати довіру, віру, страх, реакцію, мовчання й поведінку до того, як розвинеться розуміння.

Розділ 7 тепер переходить до Наративу проти реальності.

Наратив проти реальності існує тому, що людям показують наративи, не навчаючи їх належним чином досліджувати реальність.

Люди народжуються в наративах.

Людей навчають наративів.

Людям показують наративи.

Люди успадковують наративи.

Люди захищають наративи.

Люди емоційно прив'язуються до наративів.

Зрештою люди можуть помилково прийняти наративи за саму реальність.

Наративи є одним із найбільших механізмів, що формують людство.

Наратив не є автоматично реальністю.

Наратив — це історія.

Наратив — це пояснення.

Наратив — це версія подій.

Наратив — це рамка, яку людей заохочують прийняти.

Наратив може бути правдивим.

Наратив може бути частково правдивим.

Наратив може бути неповним.

Наративом можна маніпулювати.

Наратив можна вибирати.

Наратив можна сконструювати.

Наратив можна захищати.

Наратив можна успадкувати.

Тому люди повинні запитувати:

Яку історію мені показують?

Хто створив цю історію?

Хто повторює цю історію?

Хто захищає цю історію?

Хто отримує вигоду від того, що в цю історію вірять?

Які докази підтверджують цю історію?

Яка реальність підтверджує цю історію?

Що було залишено поза нею?

Що було додано?

Що приховується?

Наратив проти реальності навчає людей відокремлювати те, що подається, від того, що насправді демонструється.

РЕАЛЬНІСТЬ ІСНУЄ НЕЗАЛЕЖНО

Реальність існує незалежно від переконань людей щодо неї.

Реальність не потребує згоди.

Реальність не потребує популярності.

Реальність не потребує титулів.

Реальність не потребує влади.

Реальність не потребує емоцій.

Реальність не потребує повторення.

Реальність продовжує існувати незалежно від того, визнають її люди чи ні.

Люди можуть заперечувати реальність.

Люди можуть ігнорувати реальність.

Люди можуть емоційно відкидати реальність.

Люди можуть захищати наративи від реальності.

Люди можуть колективно уникати реальності.

Але реальність продовжує існувати.

Це один із найбільших уроків, які людство повинно засвоїти.

Тому люди повинні запитувати:

Чи я вчуся з реальності?

Чи я захищаю наратив?

Чи я бачу те, що демонструється?

Чи я захищаю те, що успадкував?

Чи я вчуся зі світового середовища?

Чи я вчуся з історії про світове середовище?

ЛЮДСТВО МОЖЕ ЖИТИ ВСЕРЕДИНІ НАРАТИВІВ

Одне з найбільших обмежень у людському навчанні полягає в тому, що люди можуть провести все життя, живучи всередині наративів, яких вони ніколи самостійно не досліджували.

Люди можуть успадковувати історії.

Люди можуть успадковувати титули.

Люди можуть успадковувати системи.

Люди можуть успадковувати владу.

Люди можуть успадковувати переконання.

Люди можуть успадковувати пояснення.

Люди можуть успадковувати страхи.

Люди можуть успадковувати поведінку.

Люди можуть успадковувати повторювані закономірності.

Зрештою люди можуть захищати все це, не розуміючи, звідки воно спочатку взялося.

Тоді люди можуть помилково прийняти успадковані наративи за саму реальність.

Без запитування люди можуть провести все життя, захищаючи те, що було створено для того, щоб вони це успадкували.

ЛЮДСТВО НАВЧАЄ ЛЮДСТВО

Людство значною мірою навчається самим людством.

Люди створюють системи.

Люди створюють наративи.

Люди створюють історії.

Люди створюють титули.

Люди створюють ролі.

Люди створюють пояснення.

Потім люди навчають майбутні покоління тому, що створили попередні покоління.

Тоді майбутні покоління можуть помилково прийняти

успадковані наративи за саму реальність.

Люди можуть успадкувати те, що прийняли попередні покоління, ніколи самотійно цього не дослідивши.

Це одна з найбільших причин, чому той самий світ повторюється.

Людство може створювати наративи, успадковувати наративи, захищати наративи, а потім помилково приймати ці наративи за саму реальність.

Тому люди повинні запитувати:

Хто спочатку це створив?

Хто передав це далі?

Хто досі цього навчає?

Хто досі це захищає?

Хто досі отримує з цього вигоду?

Яка реальність це підтверджує?

Людство не може належним чином просуватися вперед, поки воно продовжує успадковувати наративи раніше, ніж навчиться ставити їх під сумнів.

СТВОРЕНІ ІСТОРІЇ, ССТВОРЕНІ ТИТУЛИ І СТВОРЕНА ВЛАДА

Наративи не з'являються самі собою.

Люди їх створюють.

Історії можна створити.

Титули можна створити.
Владу можна створити.
Посади можна створити.
Ролі можна створити.
Системи можна створити.
Переконання можна створити.
Потім до всього цього можна приєднати наративи.
Потім люди можуть це успадкувати.
Люди можуть це повторювати.
Люди можуть це захищати.
Люди можуть емоційно до цього прив'язатися.
Зрештою майбутні покоління можуть успадкувати це як реальність.
Тому люди повинні запитувати:
Хто створив цей титул?
Хто створив цю владу?
Хто створив цю роль?
Хто створив цю історію?
Хто надав їй легітимності?
Хто її захищає?
Хто отримує вигоду від її продовження?
Яка реальність її підтверджує?

Існування титулу не є автоматично реальністю.

Існування влади не є автоматично реальністю.

Існування ролі не є автоматично реальністю.

Існування історії не є автоматично реальністю.

Існування системи не є автоматично реальністю.

Реальність завжди потрібно досліджувати незалежно від самого наративу.

ГРОШІ, ПОВТОРЕННЯ І ПІДСИЛЕННЯ НАРАТИВУ

Наративи можуть ставати надзвичайно потужними, коли залучені гроші.

Людям можуть платити за створення наративів.

Людям можуть платити за повторення наративів.

Людям можуть платити за навчання наративів.

Людям можуть платити за нав'язування наративів.

Людям можуть платити за захист наративів.

Людям можуть платити за написання наративів.

Людям можуть платити за поширення наративів.

Людям можуть платити за захист наративів.

Тоді майбутні покоління можуть успадкувати повторюваний наратив.

Це не означає автоматично, що кожен наратив є хибним.

Це означає, що механізм потрібно ставити під питання.

Тому люди повинні запитувати:

Хто фінансує цей наратив?

Хто його повторює?

Хто цього навчає?

Хто це захищає?

Хто отримує з цього вигоду?

Що відбувається, якщо це оспорюють?

Що відбувається, якщо це викривають?

Яка реальність це підтверджує?

Наративи зрештою можуть стати настільки нормалізованими, що люди взагалі перестають усвідомлювати, що це наративи.

СИСТЕМИ ПЕРЕКОНАНЬ І УСПАДКОВАНЕ ПРИЙНЯТТЯ

Людей можуть заохочувати вірити в те, що вони не можуть самотійно дослідити.

Потім вони можуть захищати ці переконання.

Вони можуть емоційно прив'язуватися до цих переконань.

Вони можуть повторювати ці переконання.

Вони можуть передавати ці переконання майбутнім поколінням.

Потім майбутні покоління можуть успадкувати переконання, ніколи самотійно не дослідивши його Джерело і

походження.

Тому люди повинні запитувати:

Хто створив це переконання?

Хто отримує вигоду від цього переконання?

Які докази підтверджують це переконання?

Яка реальність підтверджує це переконання?

Що відбувається, коли його ставлять під сумнів?

Що станеться, якщо люди перестануть у нього вірити?

Саме переконання — це не реальність.

Реальність завжди потрібно досліджувати незалежно.

СВІТОВЕ СЕРЕДОВИЩЕ ПОСТІЙНО ПОКАЗУЄ ЛЮДСТВУ, ЯК ДІЮТЬ НАРАТИВИ

Світове середовище постійно показує людству, як діють наративи.

Людей просто належним чином не навчили вчитися з того, що демонструється.

Світ — це справжня школа.

Людству постійно демонструються:

Повторення.

Захист.

Титули.

Влада.

Приналежність.

Страх.

Залежність.

Мовчання.

Стимули.

Емоція.

Самопрезентація.

Наративи.

Люди часто реагують на ці механізми замість того, щоб учитися з них.

Проблема не в тому, що нічого не видно.

Проблема в тому, що людей належним чином не навчили ставити запитання, бачити, розуміти й учитися з того, що видно.

НАРАТИВИ МОЖУТЬ СТАТИ СИЛЬНІШИМИ ЗА РЕАЛЬНІСТЬ

Одна з найбільших небезпек, з якими стикається людство, полягає в тому, що наративи можуть стати сильнішими за саму реальність.

Реальність може бути видимою.

Реальність може бути задокументованою.

Реальність може демонструватися знову і знову.

Реальність може викривати суперечність.

Реальність може викривати повторювані закономірності.
Реальність може викривати людську поведінку.
Але люди все одно можуть натомість захищати наративи.
Люди можуть відкидати те, що демонструється.
Люди можуть захищати те, що успадкували.
Люди можуть емоційно прив'язуватися до історій.
Люди можуть захищати системи.
Люди можуть захищати владу.
Люди можуть захищати повторювані пояснення.
Люди можуть захищати те, від чого залежать.
Люди можуть захищати те, що дає їм відчуття безпеки.
Люди можуть захищати те, що захищають усі інші.
Люди можуть захищати наративи навіть тоді, коли реальність знову і знову показує щось інше.

НАРАТИВИ МОЖУТЬ СТАТИ САМИМ СВІТОВИМ СЕРЕДОВИЩЕМ

Чим довше існує наратив, тим нормальнішим він може стати.
Чим нормальнішим він стає, тим рідше його можуть ставити під сумнів.
Чим рідше його ставлять під сумнів, тим сильніше він захищається.
Чим сильніше він захищається, тим більше майбутніх

поколінь його успадковують.

Зрештою наратив може стати частиною самого світового середовища.

Діти можуть його успадкувати.

Дорослі можуть його успадкувати.

Учителі можуть його успадкувати.

Системи можуть його успадкувати.

Установи можуть його успадкувати.

Суспільства можуть його успадкувати.

Зрештою люди можуть забути, що його взагалі колись було створено.

Тоді наратив може стати прийнятим як сама реальність.

Людство може колективно створити хибну реальність, а потім поколіннями її захищати.

Це одна з найбільших причин, чому людство знову і знову відтворює той самий світ.

ЧОМУ НАРАТИВ ПРОТИ РЕАЛЬНОСТІ МАЄ ЗНАЧЕННЯ

Наратив проти реальності має значення, тому що людство не може належним чином учитися зі світового середовища, поки плутає наративи із самою реальністю.

Джерело і походження запитує, звідки щось походить і що його сформувало.

Стандарт доказів запитує, чи підтверджують докази те, що

заявляється.

Стимул і вигода запитує, хто отримує вигоду від його продовження.

Характер і послідовність запитує, чи відповідає поведінка тому, що заявляється.

Дозвіл на запитування запитує, що зупиняє запитування.

Емоційний вплив запитує, яка емоція формує прийняття.

Наратив проти реальності тепер запитує:

Яка історія подається?

Яка реальність її підтверджує?

Яка реальність їй суперечить?

Хто її створив?

Хто її захищає?

Хто її повторює?

Хто її успадковує?

Хто отримує з неї вигоду?

Яке світове середовище цей наратив допомагає відтворювати?

Так люди починають переходити від захисту успадкованих наративів до навчання із самої реальності.

Так люди переходять від віри до дослідження.

Так люди переходять від дослідження до бачення.

Так люди переходять від бачення до розуміння.

Так люди переходять від розуміння до навчання.

Так люди переходять від навчання до незалежного мислення.

Так люди переходять від того, щоб бути продуктами успадкованих наративів, до того, щоб бути учнями світового середовища.

Людство не може просуватися вперед, поки люди продовжують захищати успадковані наративи замість того, щоб учитися із самої реальності.

НАРАТИВИ У ЧАСІ

Перша частина цього розділу пояснила, що наративи можна створювати, повторювати, успадковувати, захищати й зрештою помилково приймати за саму реальність.

Вона також пояснила, що реальність існує незалежно від віри, популярності, титулів, влади, емоції й повторення.

Тепер ця частина переходить до того, як наративи продовжуються з часом.

Наративи зазвичай не стають потужними за одну ніч.

Вони часто будуються протягом тривалих періодів часу.

Історію можна створити.

Історію можна повторювати.

Історію можна записати.

Історію можна поширювати.

Історію можна захищати.

Історію можна викладати.

Історію можна успадкувати.

До історії можна емоційно прив'язатися.

Тоді історія може стати прийнятою реальністю.

З часом люди можуть забути, що вона взагалі була наративом.

Люди повинні запитувати:

Як довго існує цей наратив?

Хто його повторював?

Хто його захищав?

Хто його успадкував?

Хто отримував із нього вигоду?

Які докази його підтверджують?

Яка реальність його підтверджує?

Які існують суперечності?

Що змінилося з часом?

Що залишилося захищеним?

Наративи в часі можуть розкривати, як людство знову і знову відтворює той самий світ.

ЛЮДСТВО МОЖЕ КОЛЕКТИВНО СТВОРИТИ ХИБНУ РЕАЛЬНІСТЬ

Людство може колективно створити хибну реальність, яку саме людство потім помилково приймає за реальність.

Люди можуть не бачити всього механізму.

Вони можуть бачити лише:

Свою роль.

Свою роботу.

Своє переконання.

Свою інструкцію.

Свій внесок.

Своє виживання.

Але світове середовище часто будується з мільярдів людей, які колективно беруть участь у наративах, яких вони не створювали.

Одна людина пише.

Одна людина навчає.

Одна людина повторює.

Одна людина забезпечує виконання.

Одна людина захищає.

Одна людина фінансує.

Одна людина публікує.

Одна людина вірить.

Одна людина мовчить.

Окремо ця поведінка може здаватися незначною.

Разом вона може відтворити ціле світове середовище.

Тоді людство може поколіннями захищати те, що саме людство створило.

Люди повинні запитувати:

До якого наративу я долучаюся?

Який наратив я допомагаю повторювати?

Який наратив я допомагаю захищати?

Яку реальність я допомагаю замінювати?

Яке світове середовище мій внесок допомагає відтворювати?

Це один із найбільших механізмів усередині Наративу проти реальності.

НАРАТИВИ МОЖУТЬ ФОРМУВАТИ ЛЮДСЬКУ ПОВЕДІНКУ

Наративи формують не лише те, що люди думають.

Наративи можуть формувати те, що люди роблять.

Наративи можуть формувати довіру.

Наративи можуть формувати страх.

Наративи можуть формувати приналежність.

Наративи можуть формувати мовчання.

Наративи можуть формувати послух.

Наративи можуть формувати залежність.

Наративи можуть формувати емоційну прив'язаність.

Наративи можуть формувати ідентичність.

Наративи можуть формувати саму поведінку.

Люди можуть навіть не усвідомлювати, що їх формують.

Вони можуть вважати, що діють незалежно.

Але на їхню поведінку вже могли вплинути наративи, які вони успадкували.

Тому люди повинні запитувати:

Яку поведінку створює цей наратив?

Які емоції створює цей наратив?

Які страхи створює цей наратив?

Яке мовчання створює цей наратив?

Яку залежність створює цей наратив?

Яке світове середовище цей наратив допомагає відтворювати?

Наративи стають небезпечними, коли люди перестають усвідомлювати, що вони їх формують.

ПРАГНЕННЯ ВПИСАТИСЯ, ПРИНАЛЕЖНІСТЬ І СОЦІАЛЬНІ НАРАТИВИ

Люди є соціальними істотами.

Багато людей хочуть прийняття.

Багато людей хочуть приналежності.

Багато людей хочуть схвалення.

Багато людей хочуть вписатися.

Це може стати одним із найбільших механізмів, що підсилюють наративи.

Люди можуть копіювати те, що говорять інші.

Люди можуть копіювати те, як поведяться інші.

Люди можуть копіювати те, як одягаються інші.

Люди можуть копіювати те, як говорять інші.

Люди можуть копіювати те, що просять інші.

Люди можуть копіювати те, що захищають інші.

Люди можуть копіювати те, у що вірять інші.

Люди можуть копіювати те, чого бояться інші.

Люди можуть копіювати те, що відкидають інші.

Люди можуть копіювати те, що святкують інші.

Зрештою люди можуть перестати запитувати, чи щось є правдою, і натомість запитувати, чи допомагає це їм належати.

Люди повинні запитувати:

Чи я вчуся?

Чи я вписуюся?

Чи я ставлю запитання?

Чи я копіюю?

Чи я мислю незалежно?

Чи я слідую за групою?

Чи я вчуся з реальності?

Чи я вчуся, як належати?

Приналежність може стати сильнішою за правду, якщо людей не навчити ставити її під сумнів.

СУЧАСНІ НАРАТИВНІ СЕРЕДОВИЩА

Сучасні середовища можуть швидко створювати й поширювати наративи.

Людям можуть показувати способи життя.

Людям можуть показувати думки.

Людям можуть показувати реакції.

Людям можуть показувати обурення.

Людям можуть показувати популярність.

Людям можуть показувати успіх.

Людям можуть показувати статус.

Людям можуть показувати зовнішність.

Людям можуть показувати емоційні історії.

Людям можуть показувати версії життя, які не відображають реальність.

Потім люди можуть копіювати те, що знову і знову демонструється.

Вони можуть копіювати слова.

Вони можуть копіювати особистості.

Вони можуть копіювати способи життя.

Вони можуть копіювати зовнішність.

Вони можуть копіювати поведінку.

Вони можуть копіювати те, що виглядає популярним.

Вони можуть копіювати те, що виглядає успішним.

Вони можуть демонструвати щастя.

Вони можуть демонструвати приналежність.

Вони можуть демонструвати досконалість.

Вони можуть демонструвати важливість.

Отже, сучасне наративне середовище може створити хибну реальність, яку люди колективно наслідують.

Люди повинні запитувати:

Який наратив створює це середовище?

Яку поведінку це середовище винагороджує?

Яку самопрезентацію це середовище заохочує?

Яка реальність приховується?

Яка реальність замінюється?

Якому розумінню перешкоджають?

Сучасні наративні середовища можуть змусити людей жити всередині самопрезентації замість реальності.

СОЦІАЛЬНА САМОПРЕЗЕНТАЦІЯ І ЖИТТЯ ВСЕРЕДИНІ НАРАТИВУ

Люди також можуть почати демонструвати різні версії себе.

Вони можуть демонструвати щастя.

Вони можуть демонструвати успіх.

Вони можуть демонструвати впевненість.

Вони можуть демонструвати важливість.

Вони можуть демонструвати статус.

Вони можуть демонструвати досконалість.

Вони можуть демонструвати приналежність.

Люди можуть показувати життя, яке не відображає реальність.

Тоді інші можуть порівнювати себе з цією самопрезентацією.

Порівняння може створити ще більше самопрезентації.

Самопрезентація може створити ще більше наслідування.

Наслідування може створити ще більше повторення.

Зрештою люди можуть жити всередині колективного наративу, а не самої реальності.

Люди повинні запитувати:

Що демонструється?

Що приховується?

Це реальність?

Чи це самопрезентація?

Чи я порівнюю себе з реальністю?

Чи я порівнюю себе з наративом?

Яку поведінку створює ця самопрезентація?

Люди повинні навчитися, що подання не є автоматично реальністю.

НАРАТИВИ, ДІТИ Й УСПАДКОВАНЕ ПЕРЕКОНАННЯ

Діти народжуються в наративах, яких вони не створювали.

Діти успадковують історії.

Діти успадковують системи.

Діти успадковують титули.

Діти успадковують владу.

Діти успадковують переконання.

Діти успадковують поведінку.

Діти успадковують страхи.

Діти успадковують емоційні прив'язаності.

Діти успадковують повторювані закономірності.

Потім діти можуть вирости в дорослих, які захищають те, що успадкували.

Це одна з найбільших причин, чому людство повторює той самий світ.

Тому діти повинні навчитися запитувати:

Хто це створив?

Чому це було створено?

Хто отримує з цього вигоду?

Які докази це підтверджують?

Яка реальність це підтверджує?

Яку поведінку це створює?

Яке світове середовище це допомагає відтворювати?

Діти не повинні просто успадковувати наративи.

Діти повинні навчитися безпечно ставити їх під сумнів.

СИСТЕМИ, НАРАТИВИ І СВІТОВЕ СЕРЕДОВИЩЕ

Наративи можуть бути вбудовані в системи.

Системи можуть повторювати наративи.

Системи можуть захищати наративи.

Системи можуть нормалізувати наративи.

Системи можуть винагороджувати наративи.

Системи можуть не заохочувати запитування.

Зрештою люди можуть помилково прийняти системне повторення за правду.

Але повторювані системи не є автоматично реальністю.

Люди повинні запитувати:

Який наратив повторює ця система?

Який наратив захищає ця система?

Який наратив винагороджує ця система?

Який наратив ця система не заохочує людей ставити під сумнів?

Яка реальність його підтверджує?

Яка реальність йому суперечить?

Що станеться, якщо люди перестануть у нього вірити?

Люди часто намагаються виправити результати, не ставлячи під сумнів наративи, що створюють ці результати.

Це може змусити людство повторювати той самий світ.

СВІТОВЕ СЕРЕДОВИЩЕ ПОСТІЙНО ПОКАЗУЄ ЛЮДСТВУ, ЯК ДІЮТЬ НАРАТИВИ

Світове середовище постійно показує людству, як діють наративи.

Людей просто належним чином не навчили вчитися з того, що демонструється.

Світ — це справжня школа.

Людству постійно демонструються:

Повторення.

Захист.

Титули.

Влада.

Приналежність.

Страх.

Залежність.

Мовчання.

Стимули.

Емоція.

Самопрезентація.

Наративи.

Проблема не в тому, що нічого не видно.

Проблема в тому, що людей належним чином не навчили ставити запитання, бачити, розуміти й учитися з того, що видно.

НАРАТИВИ, ВЛАДА І ЛЮДСЬКА СВІДОМІСТЬ

Один із найбільших уроків, які людство повинно засвоїти, полягає в тому, що влада існує не лише через силу.

Влада може існувати через наративи.

Якщо люди можуть формувати наративи, вони можуть формувати поведінку.

Якщо вони можуть формувати поведінку, вони можуть формувати результати.

Якщо вони можуть формувати результати, вони можуть формувати світове середовище.

Можливо, людям не потрібно змушувати людство повторювати той самий світ, якщо людство добровільно повторює його саме.

Людство може створювати наративи, успадковувати наративи, захищати наративи, а потім помилково приймати ці наративи за саму реальність.

Це один із найбільших механізмів, що діють упродовж людської історії.

Тому люди повинні запитувати:

Хто формує наратив?

Хто підсилює наратив?

Хто отримує вигоду від наративу?

Хто успадковує наратив?

Хто захищає наратив?

Хто емоційно прив'язаний до наративу?

Хто боїться ставити наратив під сумнів?

Яке світове середовище цей наратив допомагає відтворювати?

Людська свідомість розвивається, коли люди перестають жити всередині наративів і починають учитися із самої реальності.

НАРАТИВ ПРОТИ РЕАЛЬНОСТІ І ПОСТУП ЛЮДСТВА

Наратив проти реальності є частиною Шляху до поступу людства, якого бракує.

Людство не може просуватися вперед, поки наративи знову і знову помилково приймаються за реальність.

Людство не може просуватися вперед, поки люди успадковують історії раніше, ніж навчаються ставити їх під сумнів.

Людство не може просуватися вперед, поки люди захищають наративи, яких ніколи самостійно не досліджували.

Людство не може просуватися вперед, поки люди колективно створюють хибну реальність, а потім живуть усередині неї.

Людство не може просуватися вперед, поки люди колективно створюють хибну реальність, а потім

поколіннями її захищають.

Людство не може просуватися вперед, поки приналежність стає сильнішою за правду.

Людство не може просуватися вперед, поки люди копіюють одне одного замість того, щоб учитися з реальності.

Людство не може просуватися вперед, поки люди показують версії самих себе замість того, щоб розуміти самих себе.

Людство не може просуватися вперед, поки системи підсилюють наративи, не навчаючи людей ставити їх під сумнів.

Людство не може просуватися вперед, поки системи переконань замінюють реальність.

Людство не може просуватися вперед, поки майбутні покоління успадковують той самий світ, не розуміючи, що його створило.

Людство не може просуватися вперед, поки люди продовжують захищати успадковані наративи замість того, щоб учитися із самої реальності.

Джерело і походження запитує, звідки щось походить і що його сформувало.

Стандарт доказів запитує, чи підтверджують докази те, що заявляється.

Стимул і вигода запитує, хто отримує вигоду від його продовження.

Характер і послідовність запитує, чи відповідає поведінка тому, що заявляється.

Дозвіл на запитування запитує, що зупиняє запитування.

Емоційний вплив запитує, яка емоція формує прийняття.

Наратив проти реальності тепер запитує:

Яка історія подається?

Яка реальність її підтверджує?

Яка реальність їй суперечить?

Хто її створив?

Хто її повторює?

Хто її захищає?

Хто її успадковує?

Хто отримує з неї вигоду?

Яку поведінку вона створює?

Яке світове середовище вона допомагає відтворювати?

Так люди починають переходити від успадкованих наративів до реальності.

Так люди переходять від віри до дослідження.

Так люди переходять від дослідження до бачення.

Так люди переходять від бачення до розуміння.

Так люди переходять від розуміння до навчання.

Так люди переходять від навчання до незалежного мислення.

Так люди переходять від того, щоб бути продуктами успадкованих наративів, до того, щоб бути учнями світового середовища.

РОЗДІЛ 8 — ПСИХОЛОГІЧНИЙ ВПЛИВ

ЩО НАСПРАВДІ ОЗНАЧАЄ ПСИХОЛОГІЧНИЙ ВПЛИВ

Розділ 1 встановив, що люди повинні навчитися з'ясовувати, звідки щось походить і що його сформувало.

Розділ 2 встановив, що люди повинні навчитися визначати, чи підтверджують докази те, що заявляється.

Розділ 3 встановив, що людство знову і знову відтворює той самий світ, тому що стимули знову і знову винагороджують людей за його відтворення.

Розділ 4 встановив, що повторювана поведінка часто розкриває більше, ніж слова.

Розділ 5 встановив, що людей часто відмовляють від запитування ще до того, як навчання починається.

Розділ 6 встановив, що емоція може формувати довіру, віру, страх, реакцію, мовчання й поведінку до того, як розвинеться розуміння.

Розділ 7 встановив, що людство може колективно створювати, успадковувати, захищати й помилково приймати наративи за саму реальність.

Розділ 8 тепер переходить до Психологічного впливу.

Психологічний вплив існує тому, що світове середовище постійно формує людський розум до того, як люди розуміють, що воно це робить.

Люди не народжуються з розумінням світу.

Світ навчає людей, як думати, перш ніж вони розуміють, як захищати свій розум.

Люди постійно піддаються впливу:

Грошей.

Залежності.

Влади.

Страху.

Мовчання.

Стимулів.

Наративів.

Поведінки.

Повторення.

Порівняння.

Самопрезентації.

Поверховості.

Повторюваних проблем.

Людський розум може бути сформований усіма цими речами задовго до того, як розвинеться незалежне мислення.

Тому люди повинні запитувати:

Що це середовище робить із людським розумом?

Що демонструється знову і знову?

Що знову і знову приймається?

Що знову і знову нормалізується?

Що знову і знову успадковується?

Що формує поведінку?

Що формує розуміння?

Що формує майбутні покоління?

Психологічний вплив навчає людей розуміти, що тривалий вплив світового середовища робить із самим людством.

ЛЮДСЬКИЙ РОЗУМ — ОДНЕ З НАЙБІЛЬШИХ СЕРЕДОВИЩ, ЯКІ ЛЮДСТВО НЕ ЗМОГЛО ЗАХИСТИТИ

Одна з найбільших проблем, з якими стикається людство, полягає в тому, що людей часто психологічно формують до того, як вони розуміють, що їх формують.

Людський розум — одне з найбільших середовищ, які людство не змогло захистити.

Люди народжуються в середовищах, яких вони не створювали.

Вони успадковують системи.

Вони успадковують поведінку.

Вони успадковують наративи.

Вони успадковують владу.

Вони успадковують залежність.

Вони успадковують повторювані закономірності.

Потім люди можуть вирости в дорослих, які захищають те, що успадкували.

Це може відбуватися так, що вони ніколи не розуміють, що насамперед їх сформувало.

Тому люди повинні запитувати:

Що мене сформувало?

Що я успадкував?

Що я прийняв?

Що я повторював?

Що я ніколи самотійно не досліджував?

Що стало для мене нормальним?

Яке середовище допомогло створити моє розуміння?

Без запитування люди можуть провести все життя психологічно сформованими середовищами, з яких вони так і не навчилися належним чином.

СВІТОВЕ СЕРЕДОВИЩЕ ПОСТІЙНО НАВЧАЄ ЛЮДСТВО

Світове середовище ніколи не припиняє навчати.

Люди постійно вчаться з того, що їх оточує.

Діти вчаться з нього.

Дорослі вчаться з нього.

Учителі вчаться з нього.

Батьки вчаться з нього.

Системи вчаться з нього.

Суспільства вчаться з нього.

Світове середовище постійно навчає людство.

Проблема в тому, що людей належним чином не навчили вчитися з того, що демонструється.

Світ — це справжня школа.

Люди можуть цього не усвідомлювати, але світове середовище постійно впливає на поведінку.

Люди можуть ставати продуктами світового середовища замість того, щоб бути учнями, які вчаться з нього.

Це одна з найбільших причин, чому той самий світ повторюється.

Тому люди повинні запитувати:

Чого навчає це середовище?

Яку поведінку воно винагороджує?

Якої поведінки воно не заохочує?

Яку поведінку воно нормалізує?

Яке світове середовище воно відтворює?

Коли людей не навчають учитися зі світового середовища, вони часто натомість психологічно пристосовуються до нього.

ЛЮДИ МОЖУТЬ ПРИСТОСОВУВАТИСЯ ДО НЕЗДОРОВИХ СЕРЕДОВИЩ

Люди здатні пристосовуватися.

Це може бути корисним.

Але це також може стати небезпечним.

Люди можуть психологічно пристосовуватися до нездорових середовищ.

Люди можуть пристосовуватися до страху.

Люди можуть пристосовуватися до залежності.

Люди можуть пристосовуватися до тривоги.

Люди можуть пристосовуватися до нечесності.

Люди можуть пристосовуватися до поверховості.

Люди можуть пристосовуватися до тиску.

Люди можуть пристосовуватися до нездорової поведінки.

Люди можуть пристосовуватися до нездорових систем.

Люди можуть пристосовуватися до повторюваних проблем.

Люди можуть психологічно пристосовуватися до самого обману, коли обман знову і знову нормалізується.

Зрештою нездорові середовища можуть стати нормальними.

Потім майбутні покоління можуть успадкувати ці середовища.

Тому люди повинні запитувати:

До чого я пристосовуюся?

Чи повинно це бути нормальним?

Що створює ці умови?

Яка поведінка захищається?

Яке світове середовище відтворюється?

Люди часто пристосовуються до симптомів замість того, щоб навчитися з причин.

МЕХАНІЗМ ГРОШЕЙ

Механізм грошей є одним із найбільших впливів, що формують психологічний вплив.

Гроші можуть формувати інформацію.

Гроші можуть формувати залежність.

Гроші можуть формувати страх.

Гроші можуть формувати мовчання.

Гроші можуть формувати стимули.

Гроші можуть формувати рішення.

Гроші можуть формувати поведінку.

Гроші можуть формувати повторення.

Гроші можуть формувати середовища.

Гроші можуть формувати те, що людей заохочують приймати.

Механізм грошей може формувати інформацію, залежність, стимули, страх, повторення, мовчання, поведінку й саме психологічне пристосування.

Люди можуть психологічно пристосовуватися до

результатів, так і не навчившись із механізму, що їх створює.

Це один із найбільших механізмів, із яких людство повинно навчитися.

Тому люди повинні запитувати:

На що тут впливають гроші?

Яку поведінку створюють гроші?

Яке мовчання захищають гроші?

Яку залежність створюють гроші?

Який страх створюють гроші?

Яке світове середовище гроші допомагають відтворювати?

ДІТИ — НАЙВАЖЛИВІША ГРУПА, ЯКУ ПОТРІБНО ЗАХИЩАТИ

Діти не народжуються з інструментами, необхідними для захисту від психологічних наслідків світового середовища.

Діти психологічно піддаються впливу світового середовища до того, як отримують інструменти, щоб його розуміти або захищатися від нього.

Діти переживають:

Гроші.

Залежність.

Владу.

Страх.

Порівняння.

Самопрезентацію.

Наративи.

Поверховість.

Соціальний тиск.

Повторювані закономірності.

Задовго до того, як вони їх розуміють.

Діти можуть психологічно успадковувати страх.

Діти можуть психологічно успадковувати тривогу.

Діти можуть психологічно успадковувати залежність.

Діти можуть психологічно успадковувати порівняння.

Діти можуть психологічно успадковувати невпевненість.

Діти можуть психологічно успадковувати поверховість.

Діти можуть психологічно успадковувати тиск.

Діти можуть психологічно успадковувати мовчання.

Діти можуть психологічно успадковувати нездорову поведінку.

Діти можуть психологічно успадковувати повторювані світові проблеми.

Діти не повинні бути змушені психологічно виживати у світовому середовищі, не будучи належним чином навченими вчитися з нього.

Це одна з найбільших причин, чому освіта повинна покращитися.

Тому діти повинні навчитися:

Як ставити запитання.

Як бачити.

Як розуміти.

Як мислити незалежно.

Як безпечно вчитися зі світового середовища.

Саме тому Інструментарій запитування L2Q настільки важливий.

ЛЮДСЬКА СВІДОМІСТЬ ФОРМУЄТЬСЯ

Людська свідомість формується світовим середовищем до того, як людство розуміє, як саме вона формується.

Якщо страх демонструється знову і знову, страх може поширюватися.

Якщо порівняння демонструється знову і знову, порівняння може поширюватися.

Якщо залежність демонструється знову і знову, залежність може поширюватися.

Якщо самопрезентація показується знову і знову, вона може поширюватися.

Якщо поверховість демонструється знову і знову, поверховість може поширюватися.

Якщо повторення демонструється знову і знову, повторення може поширюватися.

Потім майбутні покоління можуть успадкувати ці умови.

Зрештою люди можуть забути, ким вони є, тому що витрачають стільки часу на пристосування до світового середовища замість того, щоб навчитися з нього.

Тому люди повинні запитувати:

Яку свідомість створює це середовище?

Яке розуміння створює це середовище?

Яку поведінку створює це середовище?

Яке світове середовище це середовище допомагає відтворювати?

ЧОМУ ПСИХОЛОГІЧНИЙ ВПЛИВ МАЄ ЗНАЧЕННЯ

Психологічний вплив має значення, тому що людство не може належним чином просуватися вперед, поки людей психологічно формують середовища, яких вони не розуміють.

Джерело і походження запитує, звідки щось походить і що його сформуло.

Стандарт доказів запитує, чи підтверджують докази те, що заявляється.

Стимул і вигода запитує, хто отримує вигоду від його продовження.

Характер і послідовність запитує, чи відповідає поведінка тому, що заявляється.

Дозвіл на запитування запитує, що зупиняє запитування.

Емоційний вплив запитує, яка емоція формує прийняття.

Наратив проти реальності запитує, яка історія подається і чи підтверджує її реальність.

Психологічний вплив тепер запитує:

Що це середовище робить із людським розумом?

Яку поведінку воно створює?

Яке розуміння воно створює?

Який страх воно створює?

Яку залежність воно створює?

Яке порівняння воно створює?

Яке світове середовище воно допомагає відтворювати?

Людство не може просуватися вперед, поки люди продовжують психологічно пристосовуватися до нездорових світових середовищ замість того, щоб учитися з них і покращувати їх.

Коли людей не навчають учитися зі світового середовища, вони часто натомість психологічно пристосовуються до нього.

Так люди переходять від того, щоб бути продуктами світового середовища, до того, щоб бути учнями світового середовища.

ПСИХОЛОГІЧНЕ ФОРМУВАННЯ У ЧАСІ

Перша частина розділу пояснила, що людей часто психологічно формують до того, як вони розуміють, що їх

формують.

Тепер ця частина переходить до того, як психологічне формування розвивається з часом.

Психологічний вплив зазвичай не відбувається в один момент.

Він часто розвивається через повторюваний вплив.

Люди знову і знову бачать одні й ті самі речі.

Люди знову і знову чують одні й ті самі речі.

Люди знову і знову переживають одні й ті самі речі.

Люди знову і знову пристосовуються до тих самих речей.

З часом повторюваний вплив може стати нормальним.

Зрештою люди можуть перестати усвідомлювати, що їх узагалі формують.

Повторюваний вплив може стати одним із найбільших учителів усередині світового середовища.

Люди повинні запитувати:

Чому я знову і знову піддаюся?

Що я знову і знову приймаю?

До чого я знову і знову пристосовуюся?

Що стало нормальним?

Чого я навчаю майбутні покоління?

Яке світове середовище я допомагаю відтворювати?

ПОРІВНЯННЯ, СТАТУС І САМООЦІНКА

Люди можуть почати порівнювати себе з іншими.

Порівняння може стати одним із найбільших впливів, що формують людську поведінку.

Люди можуть порівнювати:

Зовнішність.

Гроші.

Спосіб життя.

Популярність.

Статус.

Успіх.

Майно.

Стосунки.

Важливість.

Зрештою люди можуть пов'язати власну цінність із цими порівняннями.

Люди можуть почати вважати себе менш цінними, тому що здається, ніби хтось має більше.

Люди можуть почати вважати себе більш цінними, тому що мають більше.

Люди можуть почати вимірювати власну цінність за середовищами, які не відображають реальність.

Тому люди повинні запитувати:

Хто навчив мене порівнювати?

З чим я себе порівнюю?

Що створює порівняння?

Що приховує порівняння?

Яке світове середовище порівняння допомагає відтворювати?

Порівняння може заважати людям учитися з самих себе, тому що вони зосереджуються на вимірюванні себе відносно інших людей.

ПОВЕРХОВІСТЬ, САМОПРЕЗЕНТАЦІЯ І ЖИТТЯ В БРЕХНІ

Люди можуть почати демонструвати різні версії себе.

Вони можуть демонструвати щастя.

Вони можуть демонструвати успіх.

Вони можуть демонструвати впевненість.

Вони можуть демонструвати досконалість.

Вони можуть демонструвати приналежність.

Вони можуть демонструвати важливість.

Люди можуть приховувати те, що насправді відчують.

Люди можуть приховувати труднощі.

Люди можуть приховувати страждання.

Люди можуть приховувати невпевненість.

Люди можуть приховувати страх.

Люди можуть приховувати самотність.

Зрештою люди можуть почати жити в межах власної самопрезентації.

Тоді інші люди можуть наслідувати цю самопрезентацію.

Це може створити цикл.

Самопрезентація створює наслідування.

Наслідування створює повторення.

Повторення створює нормалізацію.

Нормалізація призводить до того, що майбутні покоління успадковують самопрезентацію як реальність.

Люди можуть психологічно пристосовуватися до самого обману, коли обман знову і знову нормалізується.

Люди повинні запитувати:

Що демонструється?

Що приховується?

Ким я прикидаюся?

Що я боюся розкрити?

Чи я вчуся?

Чи я граю роль?

Люди повинні навчитися розуміти, що самопрезентація не є автоматично реальністю.

СОЦІАЛЬНІ СЕРЕДОВИЩА І НАСЛІДУВАННЯ ОДНЕ ОДНОГО

Люди вчаться одне від одного.

Це може бути корисним.

Але це також може стати небезпечним.

Люди можуть копіювати:

Слова.

Думки.

Поведінку.

Способи життя.

Зовнішність.

Особистості.

Переконання.

Реакції.

Емоції.

Звички.

Зрештою люди можуть перестати мислити незалежно.

Натомість вони можуть почати йти за іншими.

Вони можуть запитувати:

Що роблять усі інші?

Замість того щоб запитувати:

Що є правдою?

Тому люди повинні запитувати:

Чи я вчуся?

Чи я копіюю?

Чи я розумію?

Чи я слікую?

Чи я мислю незалежно?

Чи я вписуюся?

Це одна з найбільших причин, чому людство знову і знову відтворює той самий світ.

СТРАХ, ТРИВОГА І ПСИХОЛОГІЧНЕ ВИЖИВАННЯ

Люди можуть психологічно пристосовуватися до нездорових середовищ.

Це може створити страх.

Це може створити тривогу.

Це може створити тиск.

Це може створити невизначеність.

Люди можуть почати виживати в середовищах замість того, щоб учитися з них.

Люди можуть виснажуватися.

Люди можуть бути перевантаженими.

Люди можуть ставати залежними.

Люди можуть ставати емоційно від'єднаними.

Люди повинні запитувати:

Чи я вчуся з цього середовища?

Чи я виживаю в ньому?

Що створює ці умови?

Що створює ці емоції?

Яке світове середовище відтворюється?

Люди не повинні бути змушені психологічно виживати в середовищах, яких їх належним чином не навчили розуміти.

ЖАДІБНІСТЬ, ЗАЗДРИСТЬ І ЛЮДСЬКА СВІДОМІСТЬ

Люди можуть почати вимірювати цінність грошима.

Люди можуть почати вимірювати цінність статусом.

Люди можуть почати вимірювати цінність майном.

Люди можуть почати вимірювати цінність зовнішністю.

Люди можуть почати вимірювати цінність популярністю.

Це може створити жадібність.

Це може створити заздрість.

Це може створити конкуренцію.

Це може створити невпевненість.

Зрештою люди можуть перестати вчитися зі світу й натомість конкурувати всередині нього.

Люди повинні запитувати:

За чим я женуся?

Чому я за цим женуся?

Хто навчив мене це цінувати?

Яку поведінку це створює?

Яке світове середовище це допомагає відтворювати?

Людська свідомість не може належним чином розвиватися, коли людей навчають конкурувати замість того, щоб розуміти.

ДІТИ І ПСИХОЛОГІЧНЕ УСПАДКУВАННЯ

Діти успадковують не лише інформацію.

Діти успадковують середовища.

Діти успадковують поведінку.

Діти успадковують страхи.

Діти успадковують наративи.

Діти успадковують тиск.

Діти успадковують порівняння.

Діти успадковують поверховість.

Діти успадковують самопрезентацію.

Діти успадковують залежність.

Діти успадковують повторювані світові проблеми.

Діти також вчать від дорослих навколо них.

Діти можуть навчитися удаваному щастю.

Діти можуть навчитися порівнювати.

Діти можуть навчитися соціального тиску.

Діти можуть навчитися мовчання.

Діти можуть навчитися самопрезентації.

Діти можуть навчитися приховувати страждання.

Діти можуть психологічно успадкувати саме виживання.

Зрештою діти можуть успадкувати страждання до того, як зрозуміють, що його створило.

Це одна з найбільших причин, чому людство повторює той самий світ.

Тому діти повинні навчитися безпечно ставити запитання до того, як ці впливи стануть глибоко нормалізованими.

ЛЮДСЬКА СВІДОМІСТЬ І СВІТОВЕ СЕРЕДОВИЩЕ

Людська свідомість формується світовим середовищем.

Людська свідомість формується до того, як людство розуміє, як саме вона формується.

Якщо страх демонструється знову і знову, страх може поширюватися.

Якщо порівняння демонструється знову і знову, порівняння може поширюватися.

Якщо залежність демонструється знову і знову, залежність може поширюватися.

Якщо самопрезентація показується знову і знову, вона може поширюватися.

Якщо поверховість демонструється знову і знову, поверховість може поширюватися.

Якщо повторення демонструється знову і знову, повторення може поширюватися.

Потім майбутні покоління можуть успадкувати ці умови.

Зрештою люди можуть забути, ким вони є, тому що витрачають стільки часу на пристосування до світового середовища замість того, щоб навчитися з нього.

Тому люди повинні запитувати:

Чого це середовище навчає людство?

Яку свідомість воно створює?

Яке розуміння воно створює?

Який світ воно допомагає відтворювати?

Людська свідомість розвивається, коли люди перестають психологічно пристосовуватися до світового середовища й натомість починають навчитися з нього.

МЕХАНІЗМ ГРОШЕЙ І ПСИХОЛОГІЧНЕ ПРИСТОСУВАННЯ

Механізм грошей може формувати інформацію.

Механізм грошей може формувати залежність.

Механізм грошей може формувати страх.

Механізм грошей може формувати поведінку.

Механізм грошей може формувати повторення.

Механізм грошей може формувати мовчання.

Механізм грошей може формувати саме психологічне пристосування.

Люди можуть психологічно пристосовуватися до результатів, так і не навчившись із механізму, що їх створює.

Тому люди повинні запитувати:

На що впливають гроші?

Яку поведінку створюють гроші?

Який страх створюють гроші?

Яку залежність створюють гроші?

Яке мовчання захищають гроші?

Яке світове середовище гроші допомагають відтворювати?

ПСИХОЛОГІЧНИЙ ВПЛИВ І ПОСТУП ЛЮДСТВА

Психологічний вплив є частиною Шляху до поступу людства, якого бракує.

Людство не може просуватися вперед, поки люди психологічно пристосовуються до середовищ, яких не розуміють.

Людство не може просуватися вперед, поки діти стикаються зі світовими проблемами, не будучи належним чином навченими вчитися з них.

Людство не може просуватися вперед, поки люди порівнюють себе з хибними реальностями.

Людство не може просуватися вперед, поки люди показують версії самих себе замість того, щоб розуміти самих себе.

Людство не може просуватися вперед, поки люди психологічно виживають у нездорових середовищах замість того, щоб покращувати їх.

Людство не може просуватися вперед, поки люди пристосовуються до повторюваних проблем замість того, щоб навчитися з того, що їх створює.

Людство не може просуватися вперед, поки механізм грошей продовжує формувати інформацію, залежність, страх, поведінку, повторення й мовчання, тоді як люди психологічно пристосовуються до результатів замість того, щоб навчитися з причин.

Джерело і походження запитує, звідки щось походить і що його сформувало.

Стандарт доказів запитує, чи підтверджують докази те, що заявляється.

Стимул і вигода запитує, хто отримує вигоду від його продовження.

Характер і послідовність запитує, чи відповідає поведінка тому, що заявляється.

Дозвіл на запитування запитує, що зупиняє запитування.

Емоційний вплив запитує, яка емоція формує прийняття.

Наратив проти реальності запитує, яка історія подається і чи підтверджує її реальність.

Психологічний вплив тепер запитує:

Що це середовище робить із людським розумом?

Що це середовище робить із дітьми?

Що це середовище робить із розумінням?

Що це середовище робить із людською свідомістю?

Яке світове середовище воно допомагає відтворювати?

Так люди починають переходити від психологічного пристосування до розуміння.

Так люди переходять від віри до дослідження.

Так люди переходять від дослідження до бачення.

Так люди переходять від бачення до розуміння.

Так люди переходять від розуміння до навчання.

Так люди переходять від навчання до незалежного мислення.

Так люди переходять від того, щоб бути продуктами світового середовища, до того, щоб бути учнями світового середовища.

РОЗДІЛ 9 — ЗАСТОСОВУЙТЕ ОДИН І ТОЙ САМИЙ СТАНДАРТ УСЮДИ

ЩО НАСПРАВДІ ОЗНАЧАЄ ЗАСТОСОВУВАТИ ОДИН І ТОЙ САМИЙ СТАНДАРТ УСЮДИ

Розділ 1 встановив, що люди повинні дізнаватися, звідки щось походить і що його сформувало.

Розділ 2 встановив, що люди повинні дізнаватися, чи підтверджують докази те, що заявляється.

Розділ 3 встановив, що людство знову і знову відтворює той самий світ, тому що стимули знову і знову винагороджують людей за його відтворення.

Розділ 4 встановив, що повторювана поведінка часто розкриває більше, ніж слова.

Розділ 5 встановив, що людей часто відмовляють від запитування ще до того, як навчання починається.

Розділ 6 встановив, що емоція може формувати довіру, віру, страх, реакцію, мовчання й поведінку до того, як розвинеться розуміння.

Розділ 7 встановив, що людство може колективно створювати, успадковувати, захищати й помилково приймати наративи за саму реальність.

Розділ 8 встановив, що світове середовище психологічно формує людство до того, як людство розуміє, що це відбувається.

Розділ 9 тепер переходить до Застосовуйте один і той самий стандарт усюди.

«Застосовуйте один і той самий стандарт усюди» існує тому, що людство часто застосовує різні стандарти до різних людей, систем, середовищ і ситуацій.

Люди можуть застосовувати один стандарт до інших, водночас захищаючи самих себе.

Люди можуть застосовувати один стандарт до систем, водночас захищаючи владу.

Люди можуть застосовувати один стандарт до влади, водночас захищаючи те, від чого залежать.

Люди можуть ставити під сумнів одне, водночас відмовляючись ставити під сумнів інше.

Люди можуть ставити під сумнів один наратив, водночас входячи в інший.

Люди можуть ставити під сумнів одну систему, водночас захищаючи іншу.

«Застосовуйте один і той самий стандарт усюди» навчає людей усувати подвійні стандарти з навчання.

Але «Застосовуйте один і той самий стандарт усюди» — це більше, ніж подвійні стандарти.

Воно навчає людей розуміти, чому насамперед використовуються різні стандарти.

Люди часто застосовують різні стандарти, тому що залежність, страх, приналежність, ідентичність, гроші, влада, емоція й успадковані наративи впливають на те, де люди готові вчитися.

ЛЮДСТВО ЧАСТО ВИКОРИСТОВУЄ РІЗНІ СТАНДАРТИ

Одна з найбільших причин, чому людство знову і знову відтворює той самий світ, полягає в тому, що люди часто використовують різні стандарти.

Люди можуть ставати вибірковими.

Вибіркове запитування.

Вибіркові докази.

Вибіркова довіра.

Вибірковий скептицизм.

Вибіркова емоція.

Вибіркове обурення.

Вибіркові наративи.

Вибірковий дозвіл.

Вибіркове навчання.

Люди можуть ставити складні запитання, коли щось їм загрожує, але переставати ставити запитання, коли щось приносить їм вигоду.

Люди можуть застосовувати стандарти доказів до того, що їм не подобається, водночас захищаючи те, від чого залежать.

Люди можуть вимагати послідовності від інших, водночас уникаючи послідовності самі.

Тому люди повинні запитувати:

Чи застосовую я один і той самий стандарт усюди?

Чи я щось захищаю?

Чи я чогось уникаю?

Що я не готовий ставити під сумнів?

Від чого я залежу?

До чого я емоційно прив'язаний?

Що стає незручним, коли я застосовую тут той самий стандарт?

Подвійні стандарти можуть стати одним із найбільших механізмів, що дозволяють повторюваним світовим проблемам продовжуватися.

ОДИН І ТОЙ САМИЙ СТАНДАРТ ПОТРІБНО ЗАСТОСОВУВАТИ УСЮДИ

Правда не потребує різних стандартів залежно від того, кого досліджують.

Один і той самий стандарт потрібно застосовувати всюди.

Один і той самий стандарт застосовується до:

Людей.

Дітей.

Дорослих.

Батьків.

Учителів.

Шкіл.

Урядів.

Медіа.

Поліції.

Систем.

Установ.

Організацій.

Влади.

Експертів.

Наративів.

Інформації.

Історій.

Переконань.

Один і той самий стандарт також застосовується до нас самих.

Тому люди повинні запитувати:

Чи застосував би я цей стандарт до себе?

Чи застосував би я цей стандарт до когось, кого підтримую?

Чи застосував би я цей стандарт до когось, із ким не погоджуюся?

Чи застосував би я цей стандарт до системи?

Чи застосував би я цей стандарт до влади?

Чи застосував би я цей стандарт до того, від чого залежу?

Незалежне мислення не може повністю розвинутися, доки люди не навчаться застосовувати один і той самий стандарт усюди.

ЛЮДИ ЧАСТО ПЕРЕСТАЮТЬ УЧИТИСЯ ТАМ, ДЕ ЦЕ СТАЄ НЕЗРУЧНИМ

Люди часто перестають учитися саме в тій точці, де навчання починає ставити під сумнів те, від чого вони залежать.

Вони можуть перестати ставити запитання, коли залучені гроші.

Вони можуть перестати ставити запитання, коли приналежність опиняється під загрозою.

Вони можуть перестати ставити запитання, коли залучена влада.

Вони можуть перестати ставити запитання, коли ставиться під сумнів їхня ідентичність.

Вони можуть перестати ставити запитання, коли викривається їхня роль.

Вони можуть перестати ставити запитання, коли потрібно досліджувати їхню власну поведінку.

Це важливо, тому що навчання часто починається в тій точці, де закінчується комфорт.

Тому люди повинні запитувати:

Де я перестаю ставити запитання?

Де мені стає незручно?

Що розкриває цей дискомфорт?

Що я захищаю?

Що мені, можливо, доведеться зрозуміти, якщо я продовжу ставити запитання?

«Застосовуйте один і той самий стандарт усюди» навчає людей не припиняти навчання, коли запитування стає незручним.

МЕХАНІЗМ ГРОШЕЙ І РІЗНІ СТАНДАРТИ

Механізм грошей може стати однією з найбільших причин, чому люди перестають застосовувати один і той самий стандарт усюди, тому що залежність може впливати на те, де люди готові ставити запитання.

Гроші можуть формувати те, що люди ставлять під сумнів.

Гроші можуть формувати те, чого люди уникають.

Гроші можуть формувати те, що люди захищають.

Гроші можуть формувати те, що люди відстоюють.

Гроші можуть формувати те, про що люди мовчать.

Гроші можуть формувати те, що люди повторюють.

Гроші можуть формувати те, що люди готові досліджувати.

Люди можуть застосовувати один стандарт до появи грошей і інший стандарт після появи залежності.

Тому люди повинні запитувати:

На що тут впливають гроші?

Яка існує залежність?

За повторення чого мені платять?

За захист чого мені платять?

Що я боюся ставити під сумнів через гроші?

Який стандарт змінюється, коли залучені гроші?

Якщо механізм грошей змінює стандарт, що застосовується, тоді цей стандарт не застосовується всюди.

ЛЮДИ ЧАСТО СТАВЛЯТЬ ПІД СУМНІВ ТЕ, ЩО ЇМ НЕ ПОДОБАЄТЬСЯ, ВОДНОЧАС ЗАХИЩАЮЧИ ТЕ, ВІД ЧОГО ВОНИ ЗАЛЕЖАТЬ

Люди можуть потрапити в пастку вибіркового навчання.

Люди можуть ставити під сумнів те, що їм не подобається.

Люди можуть захищати те, що приносить їм вигоду.

Люди можуть захищати те, від чого залежать.

Люди можуть захищати те, що здається безпечним.

Люди можуть захищати те, що успадкували.

Люди можуть захищати те, що захищають усі інші.

Тому люди повинні запитувати:

Чому я ставлю це під сумнів?

Чому я не ставлю під сумнів те?

Що я захищаю?

Що я боюся втратити?

Що я боюся побачити?

Який стандарт я відмовляюся застосовувати?

«Застосовуйте один і той самий стандарт усюди» навчає людей усувати емоційний фаворитизм із навчання.

ЗАСТОСОВУЙТЕ ОДИН І ТОЙ САМИЙ СТАНДАРТ УСЮДИ ДО ВСІХ ВОСЬМИ РОЗДІЛІВ

«Застосовуйте один і той самий стандарт усюди» — це розділ, що об'єднує попередні вісім розділів.

Джерело і походження потрібно застосовувати всюди.

Стандарт доказів потрібно застосовувати всюди.

Стимул і вигоду потрібно застосовувати всюди.

Характер і послідовність потрібно застосовувати всюди.

Дозвіл на запитування потрібно застосовувати всюди.

Емоційний вплив потрібно застосовувати всюди.

Наратив проти реальності потрібно застосовувати всюди.

Психологічний вплив потрібно застосовувати всюди.

Тому люди повинні запитувати:

Чи використовую я ці інструменти всюди?

Чи лише там, де це комфортно?

Чи застосовую я один і той самий стандарт до кожного розділу?

Чи я використовую інструментарій вибірково?

ОСВІТА ПОВИННА НАВЧАТИ ПОСЛІДОВНОГО МИСЛЕННЯ

Освіта часто навчає людей розділяти предмети.

Але світове середовище взаємопов'язане.

Людей потрібно навчати застосовувати ті самі стандарти всюди.

Інакше люди можуть стати експертами із запитування в одній сфері, ніколи не ставлячи запитань в іншій.

Люди можуть стати обізнаними, не стаючи незалежними мислителями.

Люди можуть бути поінформованими й водночас продовжувати відтворювати той самий світ.

Тому освіта повинна навчати людей розпізнавати подвійні стандарти.

Освіта повинна навчати дітей розпізнавати вибірккову правду.

Освіта повинна навчати дітей розпізнавати вибірккове обурення.

Освіта повинна навчати дітей розпізнавати вибірккове запитування.

Освіта повинна навчати дітей розпізнавати вибірккове навчання.

Діти можуть успадкувати подвійні стандарти до того, як зрозуміють, що це таке.

Мета не в тому, щоб нападати на людей.

Мета — створити послідовність.

ЦЕЙ РОЗДІЛ ТАКОЖ ЗАСТОСОВУЄТЬСЯ ДО НАС САМИХ

Одна з найбільших помилок людей — вважати, що ці розділи застосовуються лише до інших.

Вони також застосовуються до нас самих.

Люди повинні запитувати:

До чого я долучаюся?

Що я повторюю?

Що я захищаю?

Чого я уникаю?

Що я успадкував?

Що я ніколи самостійно не досліджував?

Чи застосував би я той самий стандарт до себе?

«Застосовуйте один і той самий стандарт усюди» усуває винятки з навчання.

Ніхто не повинен автоматично звільнятися від запитування.

ЗАСТОСОВУЙТЕ ОДИН І ТОЙ САМИЙ СТАНДАРТ УСЮДИ І ЛЮДСЬКА СВІДОМІСТЬ

Людська свідомість не може належним чином розвиватися, поки до різних сфер життя застосовуються різні стандарти.

Якщо люди застосовують один стандарт до себе й інший до

інших, свідомість не розвивається.

Якщо люди застосовують один стандарт до систем, які їм не подобаються, й інший до систем, від яких вони залежать, свідомість не розвивається.

Якщо люди застосовують один стандарт до наративів, які відкидають, й інший до наративів, які емоційно захищають, свідомість не розвивається.

Якщо люди застосовують один стандарт до влади десь інде, але не до влади поруч із собою, свідомість не розвивається.

Людська свідомість розвивається, коли люди вчаться застосовувати один і той самий стандарт усюди.

ЧОМУ ЗАСТОСОВУЙТЕ ОДИН І ТОЙ САМИЙ СТАНДАРТ УСЮДИ МАЄ ЗНАЧЕННЯ

«Застосовуйте один і той самий стандарт усюди» має значення, тому що людство не може належним чином просуватися вперед, поки різні стандарти застосовуються до різних людей, систем, наративів і середовищ.

Людство не може просуватися вперед, поки люди ставлять під сумнів інших, але не самих себе.

Людство не може просуватися вперед, поки люди ставлять під сумнів одну владу, але не іншу.

Людство не може просуватися вперед, поки люди ставлять під сумнів один наратив, водночас захищаючи інший.

Людство не може просуватися вперед, поки люди вибірково застосовують правду.

Людство не може просуватися вперед, поки люди вибірково застосовують навчання.

Людство не може просуватися вперед, поки люди перестають учитися там, де запитування стає незручним.

Людство не може просуватися вперед, поки механізм грошей змінює стандарт, який люди готові застосовувати.

Людство не може просуватися вперед, поки подвійні стандарти залишаються нормалізованими.

Джерело і походження запитує, звідки щось походить і що його сформувало.

Стандарт доказів запитує, чи підтверджують докази те, що заявляється.

Стимул і вигода запитує, хто отримує вигоду від його продовження.

Характер і послідовність запитує, чи відповідає поведінка тому, що заявляється.

Дозвіл на запитування запитує, що зупиняє запитування.

Емоційний вплив запитує, яка емоція формує прийняття.

Наратив проти реальності запитує, яка історія подається і чи підтверджує її реальність.

Психологічний вплив запитує, що світове середовище робить із людським розумом.

«Застосовуйте один і той самий стандарт усюди» тепер запитує:

Чи застосовую я один і той самий стандарт усюди?

Для чого я роблю виняток?

Що я захищаю?

Що я не готовий досліджувати?

Де дискомфорт змушує мене припинити запитування?

Де гроші змінюють стандарт?

Яке світове середовище відтворюється, коли використовуються різні стандарти?

Так люди переходять від вибіркового навчання до послідовного навчання.

Так люди переходять від вибіркового запитування до незалежного мислення.

Так люди переходять від того, щоб бути продуктами світового середовища, до того, щоб бути учнями світового середовища.

ПОДВІЙНІ СТАНДАРТИ І ЛЮДСТВО

Перша частина цього розділу пояснила, що людство часто застосовує різні стандарти до різних людей, систем, середовищ і ситуацій.

Тепер ця частина переходить до того, як різні стандарти знову і знову відтворюють світове середовище.

Подвійні стандарти можуть стати невидимими.

Люди можуть не усвідомлювати, що їх використовують.

Люди можуть застосовувати один стандарт до себе й інший

до інших.

Люди можуть застосовувати один стандарт до влади й інший до звичайних людей.

Люди можуть застосовувати один стандарт до однієї групи й інший до іншої групи.

Люди можуть застосовувати один стандарт до одного наративу й інший до іншого наративу.

Тому люди повинні запитувати:

Чи я послідовний?

Які стандарти я змінюю?

Що я захищаю?

Яке світове середовище я допомагаю відтворювати?

Подвійні стандарти можуть стати однією з найбільших причин, чому повторювані світові проблеми продовжуються.

ПРИНАЛЕЖНІСТЬ, ІДЕНТИЧНІСТЬ І ЗАХИСТ ТОГО, ЩО ЗДАЄТЬСЯ БЕЗПЕЧНИМ

Люди можуть емоційно прив'язуватися до того, від чого залежать.

Люди можуть емоційно прив'язуватися до того, що успадкували.

Люди можуть емоційно прив'язуватися до того, з чим себе ототожнюють.

Люди можуть емоційно прив'язуватися до приналежності.

Люди можуть почати захищати ідентичності замість того, щоб учитися з реальності.

Люди можуть почати захищати групи замість того, щоб учитися з поведінки.

Люди можуть почати захищати переконання замість того, щоб учитися з доказів.

Тому люди повинні запитувати:

Яку частину своєї ідентичності я захищаю?

Яку частину своєї приналежності я захищаю?

Що я боюся втратити?

Що я боюся побачити?

Чого я навчився б, якби застосував тут той самий стандарт?

Люди часто захищають те, що дає їм відчуття безпеки.

Це може зупинити навчання.

ТРАЙБАЛІЗМ, ПОДІЛ І ВИБІРКОВА ПРАВДА

Люди можуть розділятися на групи.

Групи можуть стати сильнішими за навчання.

Групи можуть стати сильнішими за правду.

Групи можуть стати сильнішими за розуміння.

Люди можуть захищати власну сторону.

Люди можуть атакувати іншу сторону.

Люди можуть відкидати інформацію залежно від того, хто її

подає.

Люди можуть приймати інформацію залежно від того, хто її подає.

Тому люди повинні запитувати:

Чи повірив би я в це, якби це сказав хтось інший?

Чи відкинув би я це, якби це сказав хтось, кого я підтримую?

Чи я вчуся?

Чи я обираю сторони?

Вибіркова правда може стати одним із найбільших механізмів, що перешкоджають незалежному мисленню.

ЗАХИСТ ЗАЛЕЖНОСТІ

Люди можуть стати залежними від середовищ, яких вони ніколи самотійно не досліджували.

Люди можуть стати залежними від систем.

Люди можуть стати залежними від влади.

Люди можуть стати залежними від грошей.

Люди можуть стати залежними від схвалення.

Люди можуть стати залежними від приналежності.

Потім люди можуть захищати ці залежності.

Тому люди повинні запитувати:

Від чого я залежу?

Чи ставив би я це під сумнів, якби втратив це?

Чи ставив би я це під сумнів, якби це впливало на когось іншого?

Чи ставив би я це під сумнів, якби не отримував із цього вигоду?

Люди часто захищають залежність, не усвідомлюючи, що роблять це.

МЕХАНІЗМ ГРОШЕЙ І ПОСЛІДОВНІСТЬ

Механізм грошей може стати однією з найбільших причин, чому люди перестають застосовувати один і той самий стандарт усюди.

Залежність може впливати на те, де люди готові вчитися.

Залежність може впливати на те, де люди готові ставити запитання.

Гроші можуть формувати те, що люди захищають.

Гроші можуть формувати те, чого люди уникають.

Гроші можуть формувати те, що люди повторюють.

Гроші можуть формувати те, про що люди мовчать.

Тому люди повинні запитувати:

Який стандарт змінюється, коли залучені гроші?

Яка існує залежність?

Що я захищаю?

Що я боюся втратити?

Чого я навчився б, якби гроші було усунуто з цієї ситуації?

Якщо механізм грошей змінює стандарт, що застосовується, тоді цей стандарт не застосовується всюди.

ЛЮДИ МОЖУТЬ СТАТИ ВИБІРКОВИМИ УЧНЯМИ

Люди можуть стати надзвичайно вправними у запитуванні в одних сферах, водночас відмовляючись ставити запитання в інших.

Люди можуть стати експертами в баченні проблем деінде, водночас відмовляючись бачити власний внесок.

Люди можуть стати експертами у викритті суперечностей, водночас захищаючи власні суперечності.

Люди можуть стати експертами у запитуванні щодо наративів, водночас захищаючи успадковані наративи.

Люди можуть стати експертами у запитуванні щодо систем, водночас захищаючи системи, від яких залежать.

Тому люди повинні запитувати:

Чи я вчуся?

Чи я вибираю, де готовий учитися?

Що змушує мене перестати вчитися?

Що змушує мене відчувати дискомфорт?

Люди часто перестають учитися саме в тій точці, де навчання починає ставити під сумнів те, від чого вони залежать.

Вибіркове навчання може стати одним із найбільших бар'єрів для незалежного мислення.

ДІТИ МОЖУТЬ УСПАДКОВУВАТИ РІЗНІ СТАНДАРТИ

Діти вчаться від дорослих.

Діти спостерігають, що роблять дорослі.

Діти спостерігають, чого дорослі уникають.

Діти спостерігають, що дорослі захищають.

Діти спостерігають, що дорослі повторюють.

Діти можуть успадкувати подвійні стандарти до того, як зрозуміють, що це таке.

Діти можуть успадкувати:

Вибіркову правду.

Вибіркове обурення.

Вибіркове запитування.

Вибіркове навчання.

Вибіркові докази.

Вибіркову довіру.

Діти можуть навчитися:

Ставити під сумнів інших, але не себе.

Ставити під сумнів одні системи, але не інші.

Ставити під сумнів одну владу, але не іншу.

Ставити під сумнів одні наративи, але не інші.

Ставити під сумнів одних людей, але не інших.

Тоді майбутні покоління можуть відтворити той самий світ,
не розуміючи чому.

Тому діти повинні від самого початку навчитися
послідовності.

ПОСЛІДОВНІСТЬ — ОДИН ІЗ НАЙБІЛЬШИХ ШЛЯХІВ ДО ПОСТУПУ ЛЮДСТВА

Поступ людства не може належним чином відбуватися без
послідовності.

Послідовність усуває винятки.

Послідовність усуває фаворитизм.

Послідовність усуває вибіркове навчання.

Послідовність усуває вибірккову правду.

Послідовність усуває вибірккове запитування.

Послідовність допомагає людям ставати незалежними
мислителями.

Тому люди повинні запитувати:

Чи застосував би я цей стандарт усюди?

Чи застосував би я його до всіх?

Чи застосував би я його до себе?

Чи застосував би я його до того, що підтримую?

Чи застосував би я його до того, від чого залежу?

Незалежне мислення не може повністю розвинутися, доки
люди не навчаться застосовувати один і той самий стандарт

усюди.

ЛЮДСЬКА СВІДОМІСТЬ І ПОСЛІДОВНІСТЬ

Людська свідомість не може належним чином розвиватися, поки до різних сфер життя застосовуються різні стандарти.

Люди можуть стати надзвичайно обізнаними, водночас залишаючись непослідовними.

Люди можуть стати поінформованими, водночас залишаючись непослідовними.

Люди можуть стати освіченими, водночас залишаючись непослідовними.

Людська свідомість розвивається, коли послідовність стає сильнішою за фаворитизм.

Людська свідомість розвивається, коли послідовність стає сильнішою за приналежність.

Людська свідомість розвивається, коли послідовність стає сильнішою за залежність.

Людська свідомість розвивається, коли послідовність стає сильнішою за страх.

Тому люди повинні запитувати:

Якої послідовності я уникаю?

Який стандарт я не готовий застосовувати?

Яке світове середовище я допомагаю відтворювати?

ТОЙ САМИЙ СТАНДАРТ ЗАСТОСОВУЄТЬСЯ ДО НАС САМИХ

Цей розділ також застосовується до нас самих.

Ніхто не повинен бути винятком.

Той самий стандарт застосовується до нас самих.

Той самий стандарт застосовується до нашої роботи.

Той самий стандарт застосовується до наших переконань.

Той самий стандарт застосовується до нашої поведінки.

Той самий стандарт застосовується до нашого внеску.

Той самий стандарт застосовується всюди.

Це один із найбільших шляхів до чесності.

ЗАСТОСОВУЙТЕ ОДИН І ТОЙ САМИЙ СТАНДАРТ УСЮДИ І ПОСТУП ЛЮДСТВА

«Застосовуйте один і той самий стандарт усюди» є частиною Шляху до поступу людства, якого бракує.

Людство не може просуватися вперед, поки різні стандарти застосовуються до різних людей, систем, влади, наративів і середовищ.

Людство не може просуватися вперед, поки люди ставлять під сумнів одне й захищають інше.

Людство не може просуватися вперед, поки люди вибірково застосовують правду.

Людство не може просуватися вперед, поки люди вибірково

застосовують навчання.

Людство не може просуватися вперед, поки люди захищають те, від чого залежать.

Людство не може просуватися вперед, поки діти успадковують різні стандарти.

Людство не може просуватися вперед, поки непослідовність залишається нормалізованою.

Джерело і походження запитує, звідки щось походить і що його сформувало.

Стандарт доказів запитує, чи підтверджують докази те, що заявляється.

Стимул і вигода запитує, хто отримує вигоду від його продовження.

Характер і послідовність запитує, чи відповідає поведінка тому, що заявляється.

Дозвіл на запитування запитує, що зупиняє запитування.

Емоційний вплив запитує, яка емоція формує прийняття.

Наратив проти реальності запитує, яка історія подається і чи підтверджує її реальність.

Психологічний вплив запитує, що світове середовище робить із людським розумом.

«Застосуйте один і той самий стандарт усюди» тепер запитує:

Чи застосовую я один і той самий стандарт усюди?

Для чого я роблю виняток?

Що я захищаю?

Що я не готовий досліджувати?

Де дискомфорт змушує мене припинити запитування?

Де гроші змінюють стандарт?

Яке світове середовище відтворюється, коли
використовуються різні стандарти?

Так люди переходять від вибіркового навчання до
послідовного навчання.

Так люди переходять від вибіркового запитування до
незалежного мислення.

Так люди переходять від того, щоб бути продуктами
світового середовища, до того, щоб бути учнями світового
середовища.

ПОСТУП ЛЮДСТВА

Поступ людства є прямим результатом Системи запитування L2Q.

Саме для цього було розроблено освітній шлях, якого бракувало.

Саме для цього книгу Book of Evidence було перетворено на освітній шлях.

Саме для цього існують World Education Online, Q2L і Young Questioners.

Метою ніколи не було просто покращити запитування.

Метою ніколи не було просто покращити освіту.

Метою ніколи не було просто надати більше інформації.

Мета — Поступ людства.

Книга Book of Evidence не лише задокументувала понад 30 років безпосереднього досвіду, доказів із часовими позначками, публічних записів, відео, прямих трансляцій, оспорювань, взаємодій із системами, повторюваних закономірностей, мовчання, відсутності спростування та спостереження за світовим середовищем.

Вона виявила суперечність.

Запитування вже існувало.

Інформація вже існувала.

Докази вже існували.

Освіта вже існувала.

І все ж той самий повторюваний світ продовжувався.

Людство продовжувало повторювати те, чого воно раз у раз не бачило й не розуміло належним чином і з чого не вчилася.

Попри існування інформації.

Попри існування запитування.

Попри існування доказів.

Попри існування освіти.

Повторення продовжувалося.

Це виявило, якого шляху бракувало.

Проблемою не була відсутність інформації.

Проблемою не була відсутність запитування.

Проблемою не була відсутність доказів.

Проблемою не була відсутність освітніх систем.

Проблемою була відсутність структурованого шляху на основі доказів для навчання тому, як ставити запитання, бачити, розуміти й учитися із самого світового середовища.

Людство не може вчитися з того, чого не може побачити або зрозуміти.

Книга Book of Evidence допомогла зробити повторюваний світ видимим і зрозумілим.

Вона допомогла виявити зв'язок між тим, із чого людство вчиться, і тим, чим людство знову і знову стає.

Вона допомогла виявити те, що світове середовище знову і знову показувало з часом.

Вона виявила те, що повторювалося.

Вона виявила те, що продовжувалося.

Вона виявила те, що захищалося. Вона виявила те, що приховувалося. Вона виявила, чому самого запитування було недостатньо, щоб зупинити повторення. Саме тому розроблено Систему запитування L2Q. Систему запитування L2Q не було спочатку створено, а потім застосовано до світу. Її було розроблено на основі того, що світ знову і знову показував. Її було розроблено на основі того, що виявила книга Book of Evidence. Її було розроблено тому, що запитування вже існувало, а повторення тривало. Її було розроблено тому, що інформація вже існувала, тоді як повторення продовжувалося. Її було розроблено тому, що докази вже існували, тоді як повторення продовжувалося. Її було розроблено тому, що освіта вже існувала, тоді як повторення продовжувалося. Шлях, якого бракувало, не полягав у більшій кількості інформації. Шлях, якого бракувало, не полягав у додатковому запитуванні. Шлях, якого бракувало, полягав у навчанні тому, як ставити запитання, бачити, розуміти й учитися із самого світового середовища через структурований освітній шлях на основі доказів. Система запитування L2Q надає цей шлях. Вона надає структурований шлях на основі доказів для навчання тому, як ставити запитання, бачити, розуміти й

учитися із самого світового середовища.

Система запитування L2Q допомагає людям навчитися ставити запитання щодо самого світового середовища.

Навчання тому, як ставити запитання щодо світового середовища, допомагає людям бачити, із чого вони вчаться.

Бачення допомагає людям розуміти.

Розуміння розвиває незалежне мислення.

Незалежне мислення розвиває здатність людства вчитися з реальності замість того, щоб учитися з того, що було створено для її заміни.

Поступ людства є результатом цього процесу.

Поступ людства є результатом того, що людство вчиться з того, що світ знову і знову показує, замість того, щоб продовжувати це повторювати.

Поступ людства не досягається лише збільшенням кількості інформації.

Інформація не створює розуміння автоматично.

Розуміння не розвивається автоматично, якщо люди не вчаться запитувати про те, з чого вони вчаться.

Поступ людства досягається, коли розуміння розвиває незалежне мислення, а незалежне мислення розвиває здатність людства вчитися з реальності.

Попередні розділи вже показали, чому людство покоління за поколінням знову і знову відтворює ті самі проблеми, поведінку, системи, наративи, залежності, обмеження й повторювані закономірності.

Вони показали, чому самої інформації недостатньо.

Вони показали, чому самого запитування недостатньо.

Вони показали, чому людству потрібен структурований шлях на основі доказів для навчання із самого світового середовища.

Цей шлях тепер існує.

Поступ людства — це поступове вдосконалення здатності людства вчитися із самого світового середовища.

Розуміння розвиває незалежне мислення.

У міру того як розуміння розвивається, розвивається й незалежне мислення.

У міру того як розвивається незалежне мислення, повторення втрачає свій шлях.

Коли повторення втрачає свій шлях, людство здобуває здатність поступово вчитися з реальності замість того, щоб поступово її повторювати.

Усі живуть у тому самому світовому середовищі.

Усі вчать з нього.

Усі роблять у нього внесок.

На всіх воно впливає.

Усі впливають на нього.

Усі допомагають формувати те, що успадкують майбутні покоління.

Отже, Поступ людства приносить користь усім, тому що всі поділяють те саме світове середовище й допомагають формувати те, чим воно стає.

Тому Поступ людства — не відповідальність когось іншого.

Він належить усім, тому що кожен робить внесок у світове середовище, яке формує людство.

Діти не створюють світ, який успадковують.

Це роблять дорослі.

Діти не створюють освітнє середовище.

Це роблять дорослі.

Діти не вирішують, які шляхи навчання стають для них доступними.

Це роблять дорослі.

Усвідомлюють це люди чи ні, вони допомагають формувати світове середовище, з якого вчаться майбутні покоління.

Світове середовище, яке успадковують діти, формується тим, що попередні покоління обирають ставити під сумнів, обирають ігнорувати, обирають оскаржувати, обирають захищати й обирають передавати далі.

Те, із чого вчиться людство, впливає на те, чим людство стає.

Те, із чого вчаться діти, впливає на те, чим стають майбутні покоління.

Те, із чого вчиться суспільство, впливає на те, чим стає суспільство.

Отже, Поступ людства залежить від покращення того, із чого люди вчаться і як вони з цього вчаться.

Це означає, що батьки, учителі, доглядальники, освітяни, школи, освітні середовища, спільноти й суспільство всі

несуть відповідальність за те, щоб допомогти наступному поколінню отримати щось краще за повторення.

Але відповідальність не повинна ставати затримкою.

Діти не повинні чекати.

Дорослі не повинні чекати.

Освіта не повинна чекати.

Поступ людства відбувається найшвидше, коли людство вчиться разом.

Діти вчаться.

Дорослі вчаться.

Батьки вчаться.

Учителі вчаться.

Доглядальники вчаться.

Освітняни вчаться.

Спільноти вчаться.

Суспільство вчиться.

Мета не в тому, щоб одна група чекала на іншу.

Мета — щоб людство разом покращувало свою здатність учитися зі світового середовища.

Поступ людства не досягається через повторення.

Поступ людства досягається через навчання.

Поступ людства досягається через розуміння.

Поступ людства досягається через розвиток незалежного мислення.

Поступ людства досягається, коли люди вчаться з того, що

світове середовище знову і знову показує, замість того, щоб продовжувати це повторювати.

Коли розуміння розвивається, розвивається й незалежне мислення.

Коли незалежне мислення просувається вперед, люди дедалі більше вчаться з реальності замість того, щоб учитися з того, що було створено для її заміни.

Створені брехні втрачають свій шлях, тому що розуміння замінює сліпе прийняття.

Слідування втрачає свій шлях, тому що незалежне мислення замінює залежність від інших, які думають за них.

Залежність втрачає свій шлях, тому що люди дедалі більше вчаться з реальності замість того, щоб покладатися на те, що не було належним чином поставлено під сумнів.

Повторення втрачає свій шлях, тому що навчання замінює наслідування.

Подвійні стандарти втрачають свій шлях, тому що один і той самий стандарт застосовується всюди.

Поступ людства відбувається, бо люди вчаться з того, що світове середовище насправді показує, а не з того, у що їм кажуть про нього вірити.

Саме тому Система запитування L2Q має значення.

Вона надає структурований шлях на основі доказів, який допомагає людям бачити, розуміти, вчитися з того й застосовувати те, що світове середовище знову і знову показує.

Саме тому ресурси мають значення.

Вони не були створені, щоб ними володіли.

Вони не були створені, щоб їх обмежували.

Вони не були створені, щоб стати ще однією
контрольованою системою.

Вони належать усім.

Їх можна читати.

Їх можна використовувати.

Ними можна ділитися.

Їх можна друкувати.

Їх можна поширювати.

Їх можна застосовувати.

З них можна вчитися.

Їх можна використовувати, щоб допомагати дітям.

Їх можна використовувати, щоб допомагати дорослим.

Їх можна використовувати для підтримки освіти.

Їх можна використовувати для підтримки суспільства.

Обмеження — не володіння.

Обмеження — значення.

Структурований шлях запитування на основі доказів
повинен залишатися незмінним.

Ресурси не повинні бути змінені, послаблені, неправильно
представлені, розбавлені, перевернуті або відірвані від
їхнього правильного значення.

Поступ людства залежить від того, щоб значення
залишалося ясным.

Люди не можуть правильно вчитися з того, що було перетворено на щось інше.

Вони не можуть правильно вчитися з того, що було послаблено.

Вони не можуть правильно вчитися з того, що було неправильно представлено.

Поступ людства залежить від того, щоб люди вчилися із самого шляху, а не з його змінених версій.

Якщо значення змінюється, навчання змінюється.

Якщо навчання змінюється, результат змінюється.

Отже, Поступ людства залежить від збереження цілісності самого шляху.

Саме тому офіційні шляхи World Education Online і Q2L мають значення.

Вони допомагають людям отримувати доступ до матеріалів у належному контексті.

Вони допомагають захищати значення, водночас дозволяючи використовувати, поширювати, друкувати, розповсюджувати й застосовувати ресурси та вчитися з них.

Мета — не обмеження.

Мета — захист значення.

Шлях навчання не може просувати людство вперед, якщо його значення змінено на те саме повторення, для зупинення якого його було створено.

Саме тому Q2L також має значення.

Q2L допомагає освітньому шляху поширюватися в

суспільстві.

Він дозволяє людям ділитися матеріалами, використовувати, поширювати, створювати й застосовувати їх та вчитися з них.

Він допомагає дорослим доносити це до інших дорослих.

Він допомагає дорослим допомагати дітям.

Він допомагає сім'ям, школам, освітянам і спільнотам учитися з тієї самої структури.

Він допомагає розумінню поширюватися в суспільстві.

Він допомагає незалежному мисленню поширюватися в суспільстві.

Він допомагає людям учитися зі світового середовища через той самий структурований шлях на основі доказів.

Він допомагає Поступу людства рухатися через суспільство.

Він допомагає майбутнім поколінням успадкувати шлях навчання замість того, щоб успадкувати повторення.

Він допомагає переводити Поступ людства від концепції до застосування.

Він допомагає переводити навчання в дію.

Він допомагає переносити розуміння в суспільство.

Він допомагає переносити незалежне мислення в суспільство.

Він допомагає втілювати Поступ людства в повсякденному житті.

Коли йдеться про дітей, матеріали повинні проходити через батьків, учителів, доглядальників, школи, освітні

середовища й відповідальних дорослих.

Це не означає, що діти повинні чекати.

Це означає, що діти повинні отримувати структуру безпечно, відповідально й якомога раніше.

Young Questioners має центральне значення для цього.

Young Questioners — це не просто надання матеріалів дітям.

Йдеться про навчання через створення на основі того, із чого люди вчаться.

Батьки вчаться.

Учителі вчаться.

Доглядальники вчаться.

Освітняни вчаться.

Школи вчаться.

Спільноти вчаться.

Коли люди створюють із цієї структури безпечні й відповідні віку матеріали Young Questioners, вони не лише допомагають дітям учитися.

Вони також вчаться самі.

Вони думають про те, щодо чого дітям потрібно ставити запитання.

Вони думають про те, як діти вчаться.

Вони думають про те, як світове середовище формує дітей.

Вони думають про те, як захищати дитячий розум.

Вони думають про те, як допомагати дітям бачити, розуміти, вчитися й розвивати незалежне мислення.

Процес створення стає частиною процесу навчання.

Люди вчаться через застосування.

Люди вчаться через запитування.

Люди вчаться через створення.

Люди вчаться, допомагаючи іншим учитися.

Отже, Young Questioners допомагає дітям і дорослим учитися разом.

Учителі й освітяни особливо важливі, тому що вони допомагають формувати навчальне середовище дітей.

Система запитування L2Q надає вчителям і освітянам структурований метод на основі доказів, щоб допомагати дітям учитися зі світового середовища, водночас продовжуючи самим учитися з нього.

Те саме стосується батьків, доглядальників, шкіл, освітніх середовищ і відповідальних дорослих.

Структура потрібна не лише одній групі.

Вона потрібна дітям.

Вона потрібна дорослим.

Вона потрібна батькам, учителям, доглядальникам, освітянам, школам, освітнім середовищам і спільнотам.

Вона потрібна всюди, де люди вчаться зі світового середовища й допомагають іншим учитися з нього.

Освіта не може покращитися, повторюючи той самий підхід, який не зміг навчити людей ставити запитання щодо самого світового середовища.

Освіта покращується, коли дітям і дорослим надається шлях

L2Q і вони вчать з нього разом.

Поступ людства не може залишатися замкненим усередині однієї книги, однієї людини, одного вебсайту, однієї організації або одного покоління.

Він має поширюватися в суспільстві.

Його потрібно використовувати.

Ним потрібно ділитися.

З нього потрібно вчитися.

Він повинен доходити до дітей.

Він повинен доходити до дорослих.

Він повинен охоплювати сферу освіти.

Він повинен доходити до спільнот.

Поступ людства відбувається, коли розвивається розуміння.

Поступ відбувається, коли розвивається незалежне мислення.

Поступ відбувається, коли люди вчать зі світового середовища замість того, щоб просто його успадковувати.

Поступ відбувається, коли майбутнім поколінням надається здатність учитися з реальності, а не просто її повторювати.

Поступ відбувається, коли розуміння замінює сліпе прийняття.

Поступ відбувається, коли незалежне мислення замінює слідування.

Він просувається вперед, коли реальність замінює створені

брехні.

Поступ відбувається, коли навчання замінює повторення.

У міру Поступу людства воно поступово покращує свою здатність учитися з реальності замість того, щоб учитися з того, що було створено для її заміни.

Коли розуміння розвивається, створені брехні втрачають здатність виживати.

Коли розвивається незалежне мислення, слідування втрачає свій шлях.

Коли люди вчать застосовувати один і той самий стандарт усюди, подвійні стандарти втрачають свій шлях.

Коли людство вчиться із самого світового середовища, системи, поведінка, наративи, припущення й структури дедалі більше узгоджуються з реальністю, а не з введенням в оману.

Отже, Поступ людства не просто покращує запитування.

Він покращує здатність людства вчитися, розуміти, мислити незалежно, розрізняти правду, застосовувати справедливість і поступово покращувати світове середовище, яке воно створює й передає далі.

Коли людство стає дедалі здатнішим будувати на правді замість того, щоб будувати на введенні в оману, несправедливість втрачає свої основи.

Коли несправедливість втрачає свої основи, суспільство стає дедалі здатнішим служити людям, майбутнім поколінням і

самому життю.

Отже, Поступ людства — це не просто поступ знань.

Це поступовий розвиток здатності людства вчитися з реальності й будувати з реальності.

Діти залишаються центральними, тому що діти стають майбутніми носіями світового середовища.

Діти стають батьками.

Діти стають учителями.

Діти стають доглядальниками.

Діти стають працівниками.

Діти стають лідерами.

Діти стають тими, хто ухвалює рішення.

Діти стають учасниками творення світу.

Усе, чого діти навчаються сьогодні, стає частиною світу завтра.

Світ, який успадкують майбутні покоління, формується тим, із чого навчалися попередні покоління.

Світ, який створюватимуть майбутні покоління, формуватиметься тим, із чого вони навчатимуться.

Отже, Поступ людства залежить від того, із чого дітей навчають учитися сьогодні.

Якщо діти успадковують повторення, повторюваний світ продовжується.

Якщо діти успадковують залежність, залежність продовжується.

Якщо діти успадковують слідування, слідування

продовжується.

Якщо діти успадковують мовчання, мовчання триває.

Якщо діти успадковують страх, страх триває.

Якщо діти успадковують створені брехні, створені брехні тривають.

Якщо діти успадковують Систему запитування L2Q, Поступ людства триває.

Якщо діти успадковують структуроване запитування на основі доказів, розуміння розвивається.

Якщо діти успадковують здатність учитися із самого світового середовища, незалежне мислення розвивається.

Якщо діти успадковують здатність розрізняти правду, створені брехні втрачають свій шлях.

Якщо діти успадковують здатність застосовувати один і той самий стандарт усюди, повторювані подвійні стандарти втрачають свій шлях.

Отже, майбутнє людства нерозривно пов'язане з тим, із чого дітей навчають учитися.

Поступ людства не створюється очікуванням, що майбутні покоління розв'яжуть те, що попередні покоління не поставили під сумнів.

Поступ людства створюється, коли нинішнім і майбутнім поколінням разом надається цей шлях.

Діти й дорослі вчаться разом.

Сім'ї й школи вчаться разом.

Учителі й учні вчатьсЯ разом.

Спільноти вчатьсЯ разом.

Суспільство разом вчиться зі світового середовища.

Поступ людства не створюється однією людиною, яка вчиться наодинці.

Поступ людства створюється, коли людство разом поступово покращує свою здатність учитися зі світового середовища.

Так повторювана шкода втрачає свій шлях.

Так створені брехні втрачають свій шлях.

Так мовчання втрачає свій шлях.

Так залежність втрачає свій шлях.

Так слідування втрачає свій шлях.

Так повторюваний світ втрачає свій шлях.

Так Поступ людства здобуває свій шлях.

Шлях існує.

Структура існує.

Ресурси існують.

Наступне покоління існує.

Відповідальність існує.

Питання вже не в тому, чи існує шлях.

Питання в тому, чи обере людство його використовувати.

Те, що станеться далі, залежить від того, що людство вирішить із цим робити.

Діти сьогодні стають світом завтра.

Усе, із чого дітей навчають учитися сьогодні, стає частиною

світу, який вони допомагатимуть створювати завтра.

Саме тому майбутнє людства нерозривно пов'язане з освітою дітей.

Тому що діти сьогодні стають світом завтра, а майбутнє людства зрештою визначатиметься тим, чи успадкують майбутні покоління повторюваний світ, чи успадкують здатність учитися з нього.

Майбутнє людства зрештою визначатиметься тим, що просувається вперед: розуміння чи повторення.

Що просувається вперед: незалежне мислення чи слідування.

Що просувається вперед: реальність чи створені брехні.

Чи людство продовжує повторювати світ, чи поступово вчиться з нього.

Поступ людства приносить користь усім, тому що всі живуть у тому самому світовому середовищі.

Усі вчаться з нього.

Усі роблять у нього внесок.

На всіх воно впливає.

Усі допомагають формувати те, чим воно стає.

Отже, користь Поступу людства не обмежується однією людиною, однією групою, однією системою або одним поколінням.

Вона належить усім, тому що всі поділяють те саме світове середовище й роблять внесок у майбутнє, що з нього постає.

ЧОМУ Я НЕ МІГ НІЧОГО НЕ РОБИТИ

У дитинстві я очікував, що світ буде таким, яким люди казали, що він є.

Я очікував, що правда матиме значення.

Я очікував, що системи будуть такими, якими вони заявляли, що є.

Я очікував, що люди говоритимуть правду, коли порушуються важливі питання.

Я очікував, що докази матимуть значення.

Я очікував, що суперечності будуть розглянуті.

Коли я подорослішав і сам пізнав світ, я знову і знову стикався з чимось зовсім іншим.

Світ, який я пізнав, не був світом, якого мене навчили очікувати.

Коли я ставив запитання про те, що бачив, я очікував відповідей.

Коли я подавав докази, я очікував доказів у відповідь.

Коли я викривав брехню, я очікував, що правда матиме більше значення, ніж гроші, посада, влада, статус або особистий інтерес.

Цього так і не сталося.

Довгий час я продовжував очікувати, що хтось скаже правду.

Ніхто так і не сказав.

Це змусило мене перестати запитувати, чи люди говорять правду, і почати запитувати, чому вони цього не роблять.

Через понад тридцять років задокументованого досвіду я зрозумів, чому ті самі проблеми продовжували повторюватися.

Я зрозумів, чому люди мовчать, чому люди захищають те, від чого залежать, і який вплив гроші мають на людську поведінку, формуючи рішення, дії, мовчання, результати й цілі системи.

Що більше я розумів, то більше усвідомлював, що люди постійно ставали продуктами середовища, з якого вони вчилися, водночас ніколи належним чином не навчаючись із нього.

Воно їх формувало.

Вони його повторювали.

Вони передавали його далі.

Це усвідомлення турбувало мене більше за будь-що інше.

Я усвідомив, що діти успадковували той самий повторюваний світ і зрештою ставали дорослими, відповідальними за те, щоб знову передати його далі.

Я усвідомив, що люди не можуть учитися з того, чого не можуть побачити.

Якщо реальність залишається прихованою, люди не можуть належним чином учитися з неї.

Якщо люди не можуть належним чином учитися з неї, вони

продовжують її повторювати.

Я не міг цього прийняти.

Я не міг прийняти, що бачив те, що бачив, і залишався мовчазним.

Я не міг прийняти, що майбутнім поколінням залишать у спадок той самий повторюваний світ, не спробувавши принаймні щось із цим зробити.

Я також не міг прийняти те, що знав як брехню, лише тому, що інші люди це приймали.

Я не міг підлаштуватися під це.

Я не міг удавати, що це правда, щоб вписатися.

Найпростішим варіантом було б прийняти це, підлаштуватися під це й стати його частиною.

Але я ніколи не міг цього зробити.

Не заради прийняття.

Не заради схвалення.

Не заради комфорту.

Не заради грошей.

За жодну ціну.

Стояти наодинці для мене було легше, ніж прийняти те, що я знав як брехню.

Коли я це зрозумів, нічого не робити для мене більше не було прийнятним.

Допомагати людям учитися зі світового середовища стало

для мене важливішим за моє власне тимчасове життя.

Допомагати дітям успадкувати щось краще за повторення стало для мене важливішим за мій власний комфорт.

Я усвідомив, що якщо також залишатимуся мовчазним, то просто стану частиною того самого мовчання, свідком якого був десятиліттями.

Я не міг цього зробити.

Я відчував відповідальність викрити те, що було приховано, щоб люди могли це побачити.

Тому що люди не можуть учитися з того, чого не можуть побачити.

Це розуміння зрештою привело до Book of Evidence, World Education Online, Системи запитування L2Q, Q2L, Young Questioners і освітніх матеріалів, що з'явилися потім.

Гроші мене не мотивують.

Я не вважаю, що інформація, призначена допомагати людям учитися зі світового середовища, повинна належати мені.

Я вважаю, що вона повинна належати всім.

Саме тому інформація, ресурси й освітні матеріали були зроблені вільно доступними, щоб люди могли їх читати, використовувати, поширювати й учитися з них.

Метою ніколи не були гроші.

Метою було допомагати людям учитися зі світового середовища.

Метою було допомагати дітям успадкувати щось краще за

повторення.

Я бачу, чому люди страждають і чому ті самі проблеми продовжуються покоління за поколінням.

Я бачу, чому діти приходять у світ, де їх переважно навчають, як до нього пристосуватися, а не як належним чином учитися з нього, щоб він міг покращуватися.

Я також бачу шлях, який може допомогти це змінити.

Саме тому я спробував.

Я з усіх сил намагався допомогти людям.

Я з усіх сил намагався допомогти дітям.

Я з усіх сил намагався допомогти людству вчитися зі світового середовища замість того, щоб продовжувати його повторювати.

Чи вирішать люди скористатися цією можливістю — зрештою їхнє рішення.

Моя відповідальність полягала в тому, щоб спробувати.

Я не шкодую про те, на що витратив своє доросле життя.

Я не шкодую про час, зусилля, жертви чи ризики.

Я зробив би все це знову.

Я зробив би це знову, навіть якби це нікому й нічому не допомогло.

Тому що коли я зрозумів те, що зрозумів, нічого не робити для мене вже ніколи не було варіантом.

Саме тому я не міг нічого не робити.

WORLD EDUCATION ONLINE

НАВЧИТЬСЯ СТАВИТИ ЗАПИТАННЯ

ЗАПИТУЙТЕ, ЩОБ УЧИТИСЯ

Освіта формує суспільство.

Запитування формує освіту.

L2Q • Q2L • YOUNG QUESTIONERS

Ресурси належать усім і повинні використовуватися, поширюватися, розповсюджуватися й застосовуватися за умови, що їхнє значення не змінюється.

worldeducation.online

q2l.online

info@worldeducation.online

ІНШІ КНИГИ

Everyone Needs to Learn From This World

Why Education Must Improve

The Amazing Children: Journey to a Better World

**ЛЮДСТВО НЕ МОЖЕ ПРОСУВАТИСЯ
ВПЕРЕД ІЗ ТОГО, ЧОГО ВОНО НЕ РОЗУМІЄ**

Навчіться ставити запитання

Запитуйте, щоб учитися